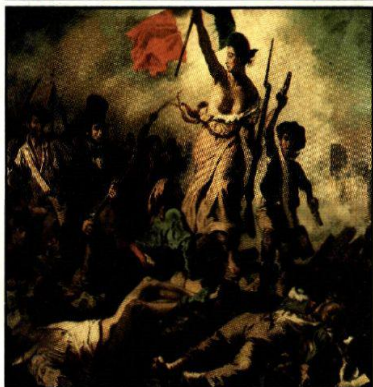

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(από το 1815 έως σήμερα)

Γ' Τάξη ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ και Δ' Τάξη ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τόμος 2ος

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟΜΟΣ 2ος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ιωάννης Κολιόπουλος

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος

Ακαδημαϊκός Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Ευάνθης ΧατζηΒασιλείου

Επίκουρος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Θεόδωρος Νημάς

Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων-δρ.φ.

Χάρις Σχολινάκη-Χελιώτη

Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-δρ. ιστορίας της τέχνης

ΚΡΙΤΕΣ - ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Αθανάσιος Βερέμης

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Άρτεμις Ξανθοπούλου-Κυριακού

Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Δημήτριος Γιαννακόπουλος

**Πάρεδρος ε.θ. του τμήματος Αξιολόγησης και
Επιμόρφωσης του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου-δρ.
ευρωπαϊκής ιστορίας**

Βασίλειος Τσιλιμίγκρας

Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων-μ.δ. ιστορίας

Αθανάσιος Χρήστου
Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-δρ. ιστορίας

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαιρίτα Κλειδωνάρη
Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-φιλόλογος

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ- ΕΠΟΠΤΕΙΑ
Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα
Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου-δρ. ιστορίας

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Τμήμα γραφιστών του ΟΕΔΒ

Ιωάννης Κολιόπουλος Κωνσταντίνος Σβολόπουλος
Ευάνθης Χατζηβασιλείου Θεόδωρος Νημάς
Χάρις Σχολινάκη-Χελιώτη

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(από το 1815 έως σήμερα)**

**Γ' Τάξη Γενικού Λυκείου και Δ' Τάξη Εσπερινού Λυκείου
ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

**Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής
Πολιτικής**

**Προσαρμογή: Αργυροπούλου Βασιλική, Εκπαιδευτικός
Επιμέλεια: Πασιαλή Κυριακή, Εκπαιδευτικός**

**Επιστημονικός υπεύθυνος: Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ**

**Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,
M.Ed. Ειδικής Αγωγής**

**Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το εγχειρίδιο αυτό επιδιώκει να προσεγγίσει τα διεθνή γεγονότα της σύγχρονης εποχής με τρόπο συστηματικό και αντικειμενικό, μακριά από αισθήματα φανατισμού και μισαλλοδοξίας. Η ελληνική ιστορία εξετάζεται ενταγμένη στο ευρύτερο πλαίσιο της παγκόσμιας ιστορίας και ειδικά της ευρωπαϊκής, της οποίας και αποτελεί οργανικό τμήμα.

Το κείμενο του εγχειριδίου έχει συνταχθεί με κοινή ευθύνη όλων των συγγραφέων. Ειδικότερα, εντούτοις, έχουν επιληφθεί της συγγραφής των κεφαλαίων που αφορούν την περίοδο έως τη συνομολόγηση της Συνθήκης της Λωζάννης (Κεφ. Α-Γ) ο Ιωάννης Κολιόπουλος, έως τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (Κεφ. Δ-Ε) ο Κωνσταντίνος Σβολόπουλος, του αντίστοιχου που αφορά τη μεταπολεμική περίοδο (Κεφ. Στ) ο Ευάνθης Χατζηβασιλείου. Οι πολιτιστικές εξελίξεις (Κεφ. Ζ) αποτέλεσαν αντικείμενο συγγραφικής ενασχόλησης της Χάριτος Σχολινάκη. Η σύνθεση του ιστορικού και παιδαγωγικού υλικού που εντάχθηκε στο βιβλίο του καθηγητή αποτέλεσε αντικείμενο φροντίδας του Θεόδωρου Νημά.

Οι συγγραφείς

Οι "πηγές" είναι αναπόσπαστο τμήμα της ιστορικής αφήγησης, της δίνουν αμεσότητα, τη φωτίζουν και την ερμηνεύουν. Αναλύονται στην τάξη με τη συνεργασία καθηγητή και μαθητών αλλά σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν αντικείμενο για εξέταση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις χρονολογίες που συνοδεύουν, ως βιογραφικό στοιχείο, τα διάφορα ιστορικά πρόσωπα. Έχουν τεθεί για τον ιστορικά αναγκαίο χρονολογικό προσανατολισμό του μαθητή και δεν πρέπει να απαιτούνται κατά την εξέταση.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

- 1) Θ. Βρυζάκης, «Έξοδος του Μεσολογγίου», 1853, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλέξανδρου Σούτζου, Αθήνα.
- 2) Εζέν Ντελακρουά (Eugene Delacroix, 1798-1863) «Η Ελευθερία οδηγεί τον λαό», 1830, Μουσείο Λούβρου, Παρίσι.
- 3) Ελληνικό στρατιωτικό τμήμα παρελαύνει κάτω από την Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι στις 14 Ιουλίου 1919.
- 4) Σοβιετικοί στρατιώτες θωρακισμένων εκδηλώνουν τη χαρά τους για την παράδοση της 6ης γερμανικής στρατιάς στο Στάλινγκραντ.
- 5) Το κτίριο του ΟΗΕ.
- 6) Η αίθουσα του Ευρωκοινοβουλίου

4. ΕΘΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Ο γεωγραφικός χώρος και τα ιστοριογραφικά στερεότυπα. Οι εθνικές ιστοριογραφίες των λαών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, καθώς και δυτικοί παρατηρητές και αναλυτές των εξελίξεων στην περιοχή, έχουν δημιουργήσει ορισμένα στερεότυπα για τις χώρες, τους λαούς και το ιστορικό παρελθόν της. Ο όρος «Βαλκάνια»*, άλλωστε, από ονομασία της οροσειράς του Αίμου έφτασε να σημαίνει περιοχή αστάθειας και συγκρούσεων, ενώ οι λαοί της θεωρείται ότι ρέτουν προς εξάρσεις εθνοφυλετικού χαρακτήρα και ότι είναι διαφορετικοί από τους λαούς της υπόλοιπης Ευρώπης.

Ωστόσο, από τη μελέτη της Ιστορίας των λαών της Ευρώπης γνωρίζουμε πως οι θρησκευτικές και οι εθνικές συγκρούσεις σημάδεψαν εξίσου, αν όχι περισσότερο, τη Δυτική και την Κεντρική Ευρώπη από τη Νοτιοανατολική, και πως οι λαοί της τελευταίας διαφέρουν από τους λαούς της υπόλοιπης ηπείρου όσο και μεταξύ τους. Γνωρίζουμε πως εθνοκαθάρσεις* βίαιες και ριζικές συνέβησαν στη Δυτική και την Κεντρική Ευρώπη επί πολλούς αιώνες, ιδίως από τον 15ο έως και τον 17ο αιώνα, ενώ στην Κεντρική Ευρώπη ακόμη και κατά τον 20ό αιώνα.

Το εθνικό κίνημα των Ελλήνων, που ήδη εξετάστηκε, υπήρξε πρότυπο και για τους άλλους λαούς της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Με καθυστέρηση, μικρότερη ή μεγαλύτερη σε σύγκριση προς αυτό, τα εθνικά κινήματα των λαών της περιοχής στηρίχτηκαν στην αναζήτηση ανάλογων καταβολών, έπλασαν το ιστορικό τους παρελθόν και πρόβαλαν το όραμά τους για το μέλλον, αναζήτησαν και όρισαν την ταυτότητά τους, τους «άλλους» και τους αντιπάλους.

Οι Σέρβοι, λόγω γειτνίασης αλλά και λόγω δεσμών με την εκεί Διασπορά τους , ανέπτυξαν στην αρχή με την Αυτοκρατορία των Αψβούργων δεσμούς που στήριξαν τον φωτισμό τους και την αναγέννηση του έθνους τους, στη συνέχεια όμως σχέσεις ανταγωνιστικές. Οι ξένοι κυρίαρχοι της Σερβίας, οι Οθωμανοί Τούρκοι, ήταν βέβαια οι βασικοί εθνικοί αντίπαλοι. Αντίπαλοι εθνικοί όμως ήταν και οι Αυστριακοί, αφού στην Αυτοκρατορία των Αψβούργων συμπεριλαμβάνονταν και όλοι οι Νοτιοσλάβοι, τους οποίους οι Σέρβοι θεωρούσαν ομοεθνείς τους και επιδίωκαν να απελευθερώσουν.

Από το πρώτο επαναστατικό σκίρτημα των Σέρβων το 1804 έως τη Συνθήκη του Βερολίνου το 1878, με την οποία οι Σέρβοι απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, οι εθνικές επιδιώξεις και διεκδικήσεις τους στρέφονταν κυρίως κατά των Οθωμανών Τούρκων. Στη συνέχεια και έως τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο οι Σέρβοι ήταν κυρίως στραμμένοι εναντίον της Αυστρίας, με στόχο την απελευθέρωση των Νοτιοσλάβων υπηκόων των Αψβούργων. Αυτές οι εθνικές επιδιώξεις της Σερβίας οδήγησαν στη ρήξη της με την Αυστρία και στην έκρηξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου τον Αύγουστο του 1914.

Οι Βούλγαροι ανέπτυξαν το εθνικό τους κίνημα με σχετική καθυστέρηση. Με την υποστήριξη των Πανσλαβιστών* της Ρωσίας οι Βούλγαροι εξασφάλισαν την αναγνώριση από τον Οθωμανό σουλτάνο, το 1870, χωριστής εθνικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, της Εξαρχίας, ήλθαν δε σε ρήξη τόσο με το Πατριαρχείο όσο και με τους Έλληνες, επειδή διεκδικούσαν ως βουλγαρικές τις μητροπόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης, τις ιστορικές ελληνικές χώρες, στις οποίες κατοικούσαν Έλληνες, Σλάβοι, Βούλγαροι, Τούρκοι, Αλβανοί και Εβραίοι και οι οποίες ανήκαν στην Οθωμα-

νική Αυτοκρατορία και στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου. Το 1878, με τη **Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου**, την οποία επέβαλαν οι Ρώσοι στους Τούρκους, οι Βούλγαροι εξασφάλισαν προς στιγμήν τη «**Μεγάλη Βουλγαρία**» που οραματίζονταν και που περιλάμβανε, εκτός της σημερινής Βουλγαρίας, ολόκληρη σχεδόν την ελληνική Μακεδονία και την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, καθώς και τη Δυτική και την Ανατολική Θράκη. Τη «**Μεγάλη Βουλγαρία**» περιόρισαν δραστικά στο Συνέδριο του Βερολίνου, το ίδιο έτος, οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης, οι οποίες ανησύχησαν από τη δημιουργία ενός τόσο ισχυρού ερείσματος της Ρωσίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη.

Το όραμα της «**Μεγάλη Βουλγαρίας**» ανησυχούσε στο εξής σοβαρά, εκτός φυσικά από τους Οθωμανούς Τούρκους, τους Έλληνες, τους Σέρβους και τους Ρουμάνους, επειδή οι Βούλγαροι διεκδικούσαν εδάφη τα οποία οι γείτονές τους διεκδικούσαν ήδη ως πατρογονική κληρονομιά. Ακολούθησε οξύς ανταγωνισμός των Βουλγάρων με τους Σέρβους για τις μεταξύ των δύο χωρών τουρκικές επαρχίες και με τους Έλληνες για το μέλλον των τουρκικών επαρχιών που αποτελούσαν τη Μακεδονία. Ο ανταγωνισμός των Βουλγάρων με τους Έλληνες εκδηλώθηκε με την προσπάθεια των Βουλγάρων να ελέγξουν, με φιλικά προσκείμενους προς αυτούς ιερείς και δασκάλους, τις εκκλησίες και τα σχολεία στις πόλεις και στα χωριά της Μακεδονίας. Τις εκατέρωθεν προσπάθειες για τον έλεγχο των εκκλησιών και των σχολείων κλήθηκαν να στηρίξουν ένοπλες ανταρτικές ομάδες γηγενών, που εξοπλίζονταν άλλες από τους Έλληνες και άλλες από τους Βουλγάρους, καθώς και ανταρτικές ομάδες από την Ελλάδα και τη Βουλγαρία.

Η οικονομία στα Βαλκάνια κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα

«Σε γενικές γραμμές το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα υπήρξε ειρηνικό για την Ευρώπη και επέτρεψε σε όλες τις χώρες να αναπτυχθούν. Οι Βαλκάνιοι, παρά τις προόδους που σημείωσαν στη δημιουργία κρατικών θεσμών, έχαναν έδαφος έναντι της δυτικής Ευρώπης στον οικονομικό εκσυγχρονισμό. Ο αγροτικός τομέας εξακολουθούσε να απασχολεί το 80% περίπου του εργατικού δυναμικού και η βιομηχανική δραστηριότητα περιοριζόταν στον τομέα των τροφίμων, καθώς και της κατασκευής δρόμων και σιδηροδρόμων. Τα κρατικά έργα υποδομής εξάλλου ανάγκασαν τις περισσότερες βαλκανικές χώρες να καταφύγουν στον εξωτερικό δανεισμό, με αποτέλεσμα την υπερχρέωση και την αδυναμία καταβολής των τοκοχρεωλυσίων. Η πτώχευση οδήγησε στην επιβολή διεθνούς οικονομικού ελέγχου και τη διαχείριση τομέων της οικονομίας από ξένους δανειστές».

Θ. Βερέμης, Βαλκάνια από τον 19ο ως τον 21ο αιώνα. Δόμηση και αποδόμηση κρατών, Πατάκης, Αθήνα 2004, σ. 35.

Ήταν ο «Μακεδονικός Αγώνας», ένας σκληρός πόλεμος ανταρτών Ελλήνων και Βουλγάρων, οι οποίοι πολεμούσαν αλλήλους, καθώς και εναντίον των Τούρκων, όταν δεν μπορούσαν να αποφύγουν τη σύγκρουση με τις τουρκικές δυνάμεις. Ο σκληρός αγώνας στη Μακεδονία και για τη Μακεδονία δοκίμασε επί πέντε σχεδόν χρόνια (1904-1908) την αντοχή των γηγενών, που έπρεπε να επιλέξουν στρατόπεδο. Πολλοί Έλληνες έπεσαν θύματα των Βουλγάρων και πολλοί Βούλγαροι θύματα των Ελλήνων. Νέοι από όλη την Ελλάδα έσπευσαν να πολεμήσουν για τη Μακεδονία: η Κρήτη, η Πε-

λοπόννησος, η Στερεά Ελλάδα, η Ήπειρος και η Θεσσαλία, ακόμη και η Κύπρος, έστειλαν νέους, για να στηρίξουν τη μεγάλη υπόθεση του έθνους. Ο Παύλος Μελάς, ο νέος αξιωματικός από την Αθήνα, και ο καπετάν Κώτας, από το χωριό Ρούλια (σημ. Κώτας) της Φλώρινας, που έδωσαν τη ζωή τους στη Μακεδονία, υπήρξαν δύο από τους πιο αντιπροσωπευτικούς ήρωες του ελληνικού αγώνα στη μαρτυρική χώρα. Οι Βούλγαροι είχαν ανάλογους ήρωες, τον Γκότσε Ντέλτσεφ και τον Γιάννε Σαντάνσκυ από τη Μακεδονία και άλλους από τη Βουλγαρία. Την αναμέτρηση μεταξύ των Ελλήνων και των Βουλγάρων στη Μακεδονία διέκοψαν για λίγο το Κίνημα των Νεοτούρκων* το 1908, που υποσχέθηκε ισονομία και ισοπολιτεία σε όλους τους λαούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και ο Α' Βαλκανικός Πόλεμος το 1912, στον οποίο οι Έλληνες και οι Βούλγαροι βρέθηκαν σύμμαχοι εναντίον των Τούρκων.

Αναμνήσεις από τον Μακεδονικό Αγώνα

«Μου διηγείται [ο Γερμανός Καραβαγγέλης] πως κάποτε σε κάποιο τρομοκρατημένο απ' τους Βουλγάρους χωριό αναγκάστηκε να σπάσει ο ίδιος με πελέκι την κλειδωμένη πόρτα της εκκλησίας, για να μπει και να λειτουργήσει... Το πιο συγκινητικό σημείο της αφήγησης του είναι το μέρος που περιγράφει την αγωνία και Αντιγόνη Μπέλλου - Θρεψιάδη, Μορφές Μακεδονομάχων και τα Ποντιακά του Γερμανού Καραβαγγέλη, Τροχαλία, Αθήνα 1992, σ. 77.

Επιμνημόσυνο ποίημα του Κωστή Παλαμά για τον Παύλο Μελά

Σε κλαίει λαός, Πάπα χλωρό να σειέται το χορτάρι στον τόπο που σε πλάγιασε το βόλι, ω παλληκάρη!

Πανάλαφρος ο ύπνος σου του Απρίλη τα πουλιά σαν του σπιτιού σου να τ' ακούς λογάκια και φιλιά, και να σου φτάνουν του χειμώνα οι καταρράχτες σαν τουφεκιού αστραπόβροντα και σαν πολέμου κράχτες. Πλατειά του ονείρου μας η γη και απόμακρη. Και γέρνεις εκεί και σβεις γοργό. Ιερή στιγμή. Σαν πιο πλατειά τη δείχνεις, και τη φέρνεις σαν πιο κοντά!

Νεοτουρκικό Κίνημα (1908)

• «Ως την πρώτη δεκαετία του 20ού αι. ο διαμελισμός του οθωμανικού κράτους έπαψε να αποτελεί την κύρια επιδίωξη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Είχε γίνει πια φανερό ότι τα εδάφη που θα έχαναν οι Οθωμανοί, με συμπαγή σε ορισμένες περιπτώσεις και ακμαίο ελληνικό πληθυσμό, αλλά πολύ απομακρυσμένον από τα τότε όρια της Ελλάδας, ώστε να υπάρχει δυνατότητα ενσωμάτωσης, τα διεκδικούσαν άλλα χριστιανικά κράτη της χερσονήσου του Αίμου. Έτσι, παράλληλα με την παραδοσιακή αλυτρωτική ιδεολογία (τη Μεγάλη Ιδέα), γεννήθηκε και μία άλλη, που ήθελε την αναμόρφωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ώστε να εξασφαλιστεί μέσα σε αυτήν η απρόσκοπτη ανάπτυξη του ελληνικού στοιχείου υπό συνθήκες ελευθερίας, ασφάλειας και ισοπολιτείας. Από την επαύριο του πολέμου του 1897 οι ελληνικές προσπάθειες στράφηκαν προς την εσωτερική ανασύνταξη του βασιλείου της Ελλάδος, αλλά και την ενίσχυση των δυνάμεων του ελληνισμού μέσα στην Οθωμανική Επικράτεια. Η "Οργάνωσις της Κωνσταντινουπόλεως" ακριβώς (ανεπίσημος σύνδεσμος μεταξύ Ελλήνων και Νεοτούρκων στην Κωνσταντινούπολη από το 1908 μέχρι το 1912), με επικεφαλής τον Αθανασιο Σουλιώτη-Νικολαΐδη υπήρξε έκφραση της ιδεολογικής αυτής αλλαγής και ασχολήθηκε με το έργο του μετασχηματισμού της αυτοκρατορίας σε μία πολυεθνική

ομοσπονδία, όπου η συνεργασία των εθνοτήτων θα εξασφαλιζόταν χάρη στους κοινούς πολιτισμικούς δεσμούς των κατοίκων της Ανατολής».

Θ. Βερέμης, Ιστορία των ελληνοτουρκικών σχέσεων, 1453-2003, Ι. Σιδεράς, Αθήνα 20032, σ. 52-53.

• «Στις 23 Ιουλίου 1908 οι νέοι αξιωματικοί της Επιτροπής Ενώσεως και Προόδου διακήρυξαν την αποκατάσταση του Συντάγματος του 1876, πρώτα στο Μοναστήρι και έπειτα σε πολλές άλλες πόλεις της Μακεδονίας. Στη μακεδονική πόλη της Δράμας π.χ. το απόγευμα της 23ης Ιουλίου έφθασαν με τραίνο απ' τη Θεσσαλονίκη εκατό στρατιώτες και 20 περίπου αξιωματικοί υπό την αρχηγία ενός νέου αξιωματικού που ονομαζόταν Ρουσέν. Ο τελευταίος, σε λόγο που εκφώνησε, είπε ότι έπρεπε να τεθεί τέλος στις φυλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις και έρριξε στο πλήθος συνθήματα με τις ακόλουθες λέξεις στα γαλλικά: "Πατρίδα, ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα". Ο μόνος τρόπος, πρόσθεσε, να σωθεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία είναι να υπάρξει μία συνταγματική κυβέρνηση. Σε διάστημα μόλις δύο ωρών οι περισσότεροι κάτοικοι της Δράμας, ορθόδοξοι και μουσουλμάνοι, εκδήλωσαν με όρκο την αφοσίωση τους στο Σύνταγμα. Στις 4 το απόγευμα το Σύνταγμα διακηρύχθηκε και η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στο σουλτάνο στην Κωνσταντινούπολη με τηλεγράφημα. Μετά από τέτοια τελεσίγραφα που έφθαναν από πολλές πόλεις της Μακεδονίας, ο σουλτάνος υπεχώρησε, και τη νύχτα της 23^{ης} Ιουλίου 1908 επανέφερε το Σύνταγμα του 1876».

Δ. Κιτσίκης, Συγκριτική Ιστορία Ελλάδος και Τουρκίας στον 20ό αιώνα, 1990, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 19983, σ. 92-93.

Ο Γερμανός Καραβαγγέλης (1867-1936), μητροπολίτης Καστοριάς από το 1900, ανέλαβε την οργάνωση ένοπλων σωμάτων από ντόπιους στην περιφέρεια της μητρόπολης του και τόνωσε το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων της Μακεδονίας. Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα.

Λάμπρος Κορομηλάς (1856-1923) διορίστηκε τον Μάιο του 1904 γενικός πρόξενος της Ελλάδας στη Θεσσαλονίκη, από όπου οργάνωνε τα ελληνικά αντάρτικα σώματα στη Μακεδονία. Απομακρύνθηκε από τη θέση του κατόπιν οθωμανικών διαμαρτυριών. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

Ο Ίων Δραγούμης (1878-1920), συγγραφέας, πολιτικός και διπλωμάτης, διατέλεσε υποπρόξενος της Ελλάδας στο Μοναστήρι και ενίσχυσε σημαντικά την ελληνική αντίσταση στις Βουλγαρικές ενέργειες. Συλλογή Ιωάννη Μαζαράκη, Αθήνα.

Συνθ. Αγ. Στεφάνου (3/3/1878)

Μεγάλη Βουλγαρία, υπό-τελής στην Οθωμανική Αυτοκρατορία

Κράτη που αναγνωρίστηκαν ως ανεξάρτητα

Συνέδριο του Βερολίνου (13 Ιουνίου - 13 Ιουλίου 1878)

Οθωμανική Αυτοκρατορία

Βουλγαρική ηγεμονία υπό οθωμανική επικυριαρχία και οθωμανική επαρχία που ενώθηκαν το 1885

Περιοχή υπό αυστρουογγρική διοίκηση

Επέκταση της Σερβίας

Με τη Συνθήκη του Βερολίνου (1878) η Οθωμανική Αυτοκρατορία υφίσταται νέα συρρίκνωση: η Ρουμανία, η Σερβία και το Μαυροβούνιο αναγνωρίζονται ως ανεξάρτητα κράτη, η Βοσνία-Ερζεγοβίνη περνά υπό προσωρινή αυστρουογγρική διοίκηση, η Βουλγαρία αυτονομείται και η Ανατολική Ρωμυλία γίνεται αυτόνομη επαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η Μακεδονία παραμένει στην Τουρκία.

Οι Μολδαβοί και οι Βλάχοι των αντίστοιχων δύο Παρίστριων Ηγεμονιών*, οι εν συνεχεία **Ρουμάνοι**, ανέπτυξαν επίσης εθνικό κίνημα κατά των κυρίαρχων Οθωμανών Τούρκων, κατ' επέκταση δε και κατά των Ελλήνων ή των εξελληνισμένων ηγεμόνων που ασκούσαν εξουσία εξ ονόματος των Τούρκων. Ο Κριμαϊκός Πόλεμος (1853-1856) και η συνακόλουθη Συνθήκη των Παρισίων

(1856) εξασφάλισαν στους Ρουμάνους, με την υποστήριξη της Γαλλίας κυρίως, την ανάδειξή τους στο διεθνές προσκήνιο και την ένωση των δύο Ηγεμονιών σε ενιαίο κράτος, το 1861, με την ονομασία **Ρουμανία**, το οποίο απέκτησε την ανεξαρτησία του το 1878.

Τελευταίοι από τους λαούς της Νοτιοανατολικής Ευρώπης ανέπτυξαν εθνικό κίνημα οι **Αλβανοί**, οι οποίοι αναζήτησαν τις καταβολές τους στους αρχαίους Ιλλυριούς. Οι **Αλβανοί** εξισλαμίστηκαν κατά μάζες, ιδίως τον 17ο αιώνα, και στο εξής δρούσαν ως ο ισχυρός βραχίονας των Οθωμανών κυριάρχων στη δυτική Νοτιοανατολική Ευρώπη. Τα πρώτα εθνικά τους σκιρτήματα ήταν προϊόν των **Αλβανών λογίων** οι οποίοι σπούδαζαν στα πανεπιστήμια της Ιταλίας, χώρας που υπήρξε για τους Αλβανούς η μήτρα του εθνικού κινήματος και η αυτόκλητη αλλά αναπόφευκτη προστάτιδα του εθνικού κράτους των **Αλβανών**, το οποίο προέκυψε το 1913 από τους **Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913)**.

Ο **Παύλος Μελάς (1870-1904)**, αξιωματικός του ελληνικού στρατού, ανέλαβε επικεφαλής του ελληνικού αντάρτικου σώματος κατά των Βουλγάρων. Ο θάνατος του συντάραξε ολόκληρο το έθνος και αφύπνισε το ελληνικό κράτος για το μακεδονικό ζήτημα. **Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.**

Και οι Οθωμανοί Τούρκοι ανέπτυξαν εθνικό κίνημα, με μεγάλη καθυστέρηση και με στόχο να προληφθεί ο περαιτέρω ακρωτηριασμός της αυτοκρατορίας. Το τουρκικό εθνικό κίνημα εκδηλώθηκε ως αντίδραση στις επεμβάσεις των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και στην πρόσφατη προσπάθεια των λαών της περιοχής να τερματίσουν την τουρκική κυριαρχία στην Ευρώπη, καθώς και ως ρήξη με το καθεστώς του σουλτάνου, που είχε αποδειχτεί ανίκανο να αντιδράσει αποτελεσματικά έναντι των εχθρών της αυτοκρατορίας . Το **Νεοτουρκικό Κίνημα του 1908, που υποσχέθηκε στους λαούς της αυτοκρατορίας ισονομία, ισοπολιτεία και ευρύτατο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, είχε ως στόχο τον εκτουρκισμό της αυτοκρατορίας . Ο στόχος αυτός εκδηλώθηκε κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913) και κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918) και πήρε τη μορφή της εθνοκάθαρσης * της αυτοκρατορίας με την εκδίωξη των χριστιανών της χώρας.**

Η επίδραση του Κινήματος των Νεοτούρκων στην ελληνική πολιτική ζωή

«Η εμφάνιση των Νεοτούρκων, μόλο που γέννησε ελπίδες για κάποιο φιλελευθερισμό στις χριστιανικές επαρχίες της Αυτοκρατορίας, ήταν μία πρόσθετη απειλή και ταπείνωση για την Ελλάδα. Ήταν απειλή, γιατί θα σταματούσε ίσως την αποσύνθεση της Αυτοκρατορίας και τις παρεπόμενες συχνές επεμβάσεις των Δυνάμεων, που ήταν συχνά ευνοϊκές για την Ελλάδα. Κι ήταν ταπείνωση, γιατί προκαλούσε σχεδόν αυτόματα τη σύγκριση με την αποτελμάτωση και τη μικρότητα μέσα στην Ελλάδα. Οι μεταβολές στην Τουρκία είχαν άμεση επίδραση στους Έλληνες αξιωματικούς. Ανά-

μεσα στον Οκτώβριο 1908 και τον Ιανουάριο 1909 η ομάδα των δέκα ανθυπολοχαγών δεν είχε κατορθώσει να μύσει παρά δεκαπέντε μόνο μέλη. Ξαφνικά, μέσα σε λίγες εβδομάδες, προσχώρησαν ογδόντα ακόμη αξιωματικοί. Η αντίδραση αυτή λέγεται ότι ήταν αποτέλεσμα του σαρκαστικού σχολίου του Σεφκέτ πασά ότι θα έκανε μια βόλτα ως την Αθήνα, για να πιει τον καφέ του στην Ακρόπολη».

Γ. Δερτιλής, Κοινωνικός μετασχηματισμός και στρατιωτική επέμβαση, 1880-1909, Εξάντας, Αθήνα 1977, σ. 187

Αλληγορική λιθογραφία με θέμα την ανακήρυξη του τουρκικού Συντάγματος του 1908. Οι Νεότουρκοι, που επικράτησαν με κίνημα το 1908, επιδίωκαν τον εκσυγχρονισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι επαγγελίες τους για ισονομία όλων των εθνοτήτων της αυτοκρατορίας σύντομα διαψεύστηκαν, αφού επιδόθηκαν σε διωγμούς κατά Ελλήνων και Αρμενίων, με σκοπό τον εκτουρκισμό των διάφορων εθνοτήτων. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

Ερωτήσεις

- 1. Να αναφερθείτε στα στερεότυπα που έχουν επικρατήσει σχετικά με τους λαούς και τις χώρες της Βαλκανικής Χερσονήσου και να εξηγήσετε γιατί δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.**
- 2. Να αποδώσετε το νόημα των ιστορικών όρων «Εξαρχία» και «Μεγάλη Βουλγαρία» και να συνδέσετε τις έννοιες αυτές με τις κρίσεις στις σχέσεις της Ελλάδας με τη Βουλγαρία.**
- 3. Να αναδείξετε τη σημασία του Κινήματος των Νεοτούρκων για τους Έλληνες και τους άλλους λαούς της Βαλκανικής. Να το συσχετίσετε με το ελληνικό Κίνημα στο Γουδή αξιοποιώντας τα σχετικά παραθέματα και συγκρίνοντας τις δύο αλληγορικές λιθογραφίες.**

5. ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ (1912-1913)

Ο Α' Βαλκανικός Πόλεμος. Τον Οκτώβριο του 1912 η Ελλάδα, η Σερβία, το Μαυροβούνιο και η Βουλγαρία, συνασπισμένες με διμερείς μεταξύ τους συμμαχίες, προκάλεσαν πόλεμο εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με σκοπό να απελευθερώσουν τα εναπομείναντα ευρωπαϊκά εδάφη της αυτοκρατορίας που διεκδικούσαν. Ήταν ο πρώτος από δύο διαδοχικούς πολέμους, τους Βαλκανικούς Πολέμους, που τερματίστηκαν το θέρος του 1913 με τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου, η οποία ουσιαστικά έθεσε τέλος στην τουρκική κυριαρχία στην Ευρώπη και άλλαξε ριζικά τον πολιτικό χάρτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Λαϊκή λιθογραφία της εποχής. Τα έθνη της Βαλκανικής, Βούλγαροι, Έλληνες, Σέρβοι και Μαυροβούνιοι, ενώθηκαν κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον Α' Βαλκανικό Πόλεμο, σημειώνοντας σημαντικές νίκες. Συλλογή Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος.

Τον πόλεμο προκάλεσε το Μαυροβούνιο στις 25 Σεπτεμβρίου/8 Οκτωβρίου 1912, ύστερα από αξίωση του, την οποία δεν αποδέχτηκε η Πύλη, να εξασφαλίσει ευνοϊκή συνοριακή ρύθμιση. Ακολούθησε λίγες ημέρες αργότερα η Βουλγαρία, σε απάντηση στην επιστράτευση και τη συγκέντρωση στρατευμάτων της Τουρκίας στη Θράκη. Στις 30 Σεπτεμβρίου/13 Οκτωβρίου οι πρέσβεις της Ελλάδας, της Βουλγαρίας και της Σερβίας αξίωσαν επισήμως από την οθωμανική κυβέρνηση να προβεί σε μεταρρυθμίσεις στις κτήσεις της αυτοκρατορίας στην Ευρώπη, αξίωση που συνιστούσε ουσιαστικά τελεσίγραφο*, το οποίο η Πύλη δεν ήταν δυνατόν να αποδεχτεί.

Οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης εξεπλάγησαν τόσο από τη σύμπραξη των τεσσάρων χωρών κατά της

Οθωμανικής Αυτοκρατορίας όσο και από τις συναπτές νίκες που κέρδισαν οι σύμμαχοι σε βραχύ χρονικό διάστημα. Η περιφρόνηση με την οποία εκ παραδόσεως αντιμετώπιζε η Πύλη τις τέσσερις χώρες και η αδυναμία των μεγάλων δυνάμεων να επέμβουν από κοινού εγκαίρως έδωσαν τη δυνατότητα στους συμμάχους να κατάγουν αποφασιστικές νίκες και να απελευθερώσουν το μεγαλύτερο τμήμα της Ευρωπαϊκής Τουρκίας, ώστε να ανατραπεί άρδην η έως τότε κατάσταση και να μην μπορεί πλέον να γίνει λόγος για την αποκατάσταση του προ του πολέμου εδαφικού καθεστώτος. Στις **17/30 Μαΐου 1913** υπογράφηκε στο Λονδίνο η **Συνθήκη Ειρήνης**, η οποία προέβλεπε την εκχώρηση όλων των κτήσεων του σουλτάνου στα δυτικά της γραμμής Αίνου-Μηδείας, εκτός της Αλβανίας, στους συμμάχους ηγεμόνες της Ελλάδας, της Βουλγαρίας, της Σερβίας και του Μαυροβουνίου. Με την ίδια Συνθήκη του Λονδίνου ο σουλτάνος παραιτήθηκε από τα δικαιώματά του στην Κρήτη, ενώ οι έξι μεγάλες δυνάμεις αναλάμβαναν να ορίσουν τα σύνορα της Αλβανίας και να καθορίσουν το μέλλον των νήσων του Αιγαίου. Η Συνθήκη σιωπούσε ως προς την κατανομή των εδαφών που είχαν κατακτήσει οι σύμμαχοι, αλλά και ως προς την τύχη των Δωδεκανήσων, τα οποία είχαν κατακτήσει οι Ιταλοί κατά τη διάρκεια του δικού τους νικηφόρου πολέμου εναντίον των Τούρκων (1911-1912) και τα οποία δήλωναν τότε ότι θα τα κατείχαν προσωρινώς.

Γράμμα από το μέτωπο

«Αρμενοχώριον, την 16^η Νοεμβρίου 1912

Αγαπητοί μου Μητέρα και Αδελφοί

[...] Φαίνεται ότι γίνονται διαπραγματεύσεις ανακωχής

ή ειρήνης, αλλ' ημείς δεν γνωρίζομεν τίποτε, διότι δεν λαμβάνομεν εφημερίδας [...]. Ημείς εσυνηθίσαμεν πλέον να βαδίζωμεν και μαχόμεθα, προσπαθούμεν δε όσο το δυνατόν να προφυλασοόμεθα από το ψύχος, όπερ ήρξατο πολύ δριμύ με χιόνια. Μη Σας ανησυχεί τούτο, διότι έχω ρούχα πλέον ή επαρκή, όχι μόνον όσα επήρα από Αθήνας, αλλά και από εδώ και αλλού. Φορώ 2 φανέλλες, 2 κας κορσέ χονδρά, 2 εσώβρακα, 2 ζεύγη κάλτσες, όλα μάλλινα, και έχω τρεις μανδύας. Όταν επισταθμεύομεν σε χωρία, έχομεν και φωτιά πολλή. Η τροφή είναι ολίγον ακανόνιστος, μέχρι δε προ ολίγου εστερρούμεθα και οινοπνεύματος, προ ημερών όμως ήρχισεν να δίδει η επιμελητεία κονιάκ, ρούμι, φανέλλες και έτσι μπαλωνόμεθα. Οι πυρετοί, Δόξα τω Θεώ, εξαλείφθησαν, ήρχισεν όμως κατ' ανησυχητικόν βαθμόν η ψείρα, διότι δεν δυνάμεθα ν' αλλάζωμεν συχνά, διότι δεν μπορούμε να πλύνωμεν τα λερωμένα ρούχα. Και πάλιν Σας επαναλαμβάνω να μη στενοχωρήσθε, διότι, εάν το κακό περιορισθεί έως εδώ, θα περάσει. Μανθάνομεν ότι εις Αθήνας επικρατεί ακρίβεια. Φαντάζομαι την οικονομικήν στενοχωρίαν της Οικογενείας μας. Ελπίζω ότι θα έχω, όταν επιστρέψω, μικρός τινός οικονομίας, ίνα ανακουφισθώμεν [...]. Το μόνον όπου έχασαν τελείως τα παπούτσια μου και φορώ τα αδιάβροχα, τα οποία και αυτά θα χαλάσουν και δεν γνωρίζω αν θα υπάγωμεν εις πάλιν τινά ίνα αγοράσω άλλα. Ήδη προσφέρατε εις όλους τους συγγενείς και φίλους τους ασπασμούς μου και ειπέ εις όλους να μου γράφουν, ίνα παρηγορούμαι.

Σας γλυκοφιλώ πολύ,
Δ. Κ. Δάρας».

(Σημείωση: Ο Δημήτριος Δάρας πολέμησε στην πρώτη

γραμμή ως έφεδρος ανθυπολοχαγός στον 3ο λόχο του 8ου εφέδρου τάγματος ευζώνων της VI Μεραρχίας. Σπούδασε νομικά και διατέλεσε επικεφαλής της στρατιωτικής δικαιοσύνης κατά τη Μικρασιατική Εκστρατεία.)

Ημερολόγια και Γράμματα από το Μέτωπο, Βαλκανικοί Πόλεμοι 1912-1913, εισαγωγή – επιμέλεια Λύντια Τρίχα, ΕΛΙΑ, Αθήνα 19932, σ. 229-230

Β. Χατζή (1865-19151), «Η Ναυμαχία της Έλλης», Εθνική Πινακοθήκη, Συλλογή Κουτλίδη, Αθήνα. Στις 3 Δεκεμβρίου 1912 ο ελληνικός στόλος, με επικεφαλής τον υποναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη, κατανίκησε τον τουρκικό σε ναυμαχία κοντά στον Ελλήσποντο, εξασφαλίζοντας την ελληνική κυριαρχία στο Αιγαίο.

Διαφωνίες μεταξύ των συμμάχων. Η σιωπή της Συνθήκης του Λονδίνου ως προς τα ζητήματα αυτά υποδήλωνε τις σοβαρές διαφωνίες, που είχαν ήδη διαφανεί, τόσο στους κόλπους των συμμάχων όσο και μεταξύ των

μεγάλων δυνάμεων. Η Σερβία και η Βουλγαρία, οι οποίες με τη συνθήκη συμμαχίας που είχαν υπογράψει στις 28 Φεβρουαρίου/13 Μαρτίου 1912 είχαν αφήσει έξω από κάθε διακανονισμό την Ελλάδα, βρέθηκαν μετά την έναρξη των εχθροπραξιών μπροστά σε οδυνηρή έκπληξη. Τόσο οι Σέρβοι όσο και οι Βούλγαροι, οι οποίοι δεν έκρυβαν την περιφρόνηση τους για τον ελληνικό στρατό και τις δυνατότητές του, ανέμεναν να περιοριστεί η ελληνική προσπάθεια στην Ήπειρο. Η ταχεία προέλαση του ελληνικού στρατού στη Μακεδονία εξέπληξε τόσο τους μεν όσο και τους δε, ενώ η Βουλγαρία ανησύχησε ιδιαίτερω για την τύχη της Θεσσαλονίκης. Ο αρχιστράτηγος και διάδοχος του ελληνικού θρόνου Κωνσταντίνος προήλασε ταχύτατα, ύστερα από προτροπή του Βενιζέλου, κατά της Θεσσαλονίκης, όπου έφτασε με ισχυρές δυνάμεις, και αξίωσε από τον Τούρκο διοικητή Χασάν Ταχσίν πασά την παράδοση της πόλης την 27η Οκτωβρίου (π.η.). Πράγματι ο Τούρκος διοικητής παρέδωσε την πόλη στους Έλληνες πολιορκητές, όταν δε έφτασαν εν σπουδή ισχυρές βουλγαρικές στρατιωτικές δυνάμεις και ζήτησαν να παραδοθεί και στους Βουλγάρους η πόλη, ο Χασάν Ταχσίν πασάς απάντησε πως η Θεσσαλονίκη είχε ήδη αλλάξει κυρίαρχο. Στις 22 Φεβρουαρίου/7 Μαρτίου 1913 οι Τούρκοι, ύστερα από νέες ήττες, παρέδωσαν τα Ιωάννινα στους Έλληνες και την Αδριανούπολη στους Βουλγάρους, ενώ τον Απρίλιο παρέδωσαν τη Σκόδρα στους Σέρβους.

Λαϊκή λιθογραφία που απεικονίζει την παράδοση της Θεσσαλονίκης στον διάδοχο Κωνσταντίνο, επικεφαλής του ελληνικού στρατού, από τον Τούρκο Ταχσίν πασά (27 Οκτωβρίου 1912). Η ταχεία ελληνική προέλαση προς τη Θεσσαλονίκη απέτρεψε την είσοδο των Βουλγάρων στην πόλη. Συλλογή Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος.

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος και ο Κωνσταντίνος στο ελληνικό στρατηγείο στο Χατζή-Μπεϊλίκ, μετά τη σύναψη ανακωχής με τη Βουλγαρία και πριν από τη μετάβαση του Έλληνα πρωθυπουργού στο Βουκουρέστι. Γεννάδειος Βιβλιοθήκη, Αθήνα.

Η Συνθήκη του Βουκουρεστίου (28 Ιουλίου/ 10 Αυγούστου 1913) καθόρισε τα σύνορα της Βουλγαρίας με την Ελλάδα, τη Σερβία και τη Ρουμανία. Η Ελλάδα διπλασίασε σχεδόν τα εδάφη και τον πληθυσμό της.

Η Βουλγαρία ωστόσο αρνιόταν κάθε συζήτηση για μείωση της έκτασης των εδαφών που έκρινε πως της ανήκαν, σύμφωνα με τη συνθήκη της 28ης Φεβρουαρίου / 13ης Μαρτίου 1912 που είχε υπογράψει με τη Σερβία, και προέβαινε σε προκλήσεις σε βάρος των Ελλήνων και των Σέρβων. Οι κυβερνήσεις της Ελλάδας και της Σερβίας πραγματοποίησαν για τον λόγο αυτόν ανεπίσημες επαφές, οι οποίες κατέληξαν την 18η Μαΐου / 1η Ιουνίου στην **Ελληνοσερβική Συμμαχία**, συνθήκη φιλίας και αμυντικής συμμαχίας, που έκρινε εντέλει την έκβαση των διαφορών μεταξύ των συμμάχων του πολέμου κα τα της Τουρκίας. Με τη συνθήκη αυτή οι δύο χώρες προσέφεραν την αμοιβαία εγγύηση ότι θα κρατήσουν οριστικά τις εδαφικές τους κτήσεις και ανέλαβαν την υποχρέωση, σε περίπτωση που ένα από τα δύο συμβαλλόμενα μέρη δεχόταν επίθεση από τρίτη χώρα, να παράσχουν τη βοήθειά τους αμοιβαίως και να μη συνάψουν χωριστή ειρήνη με την επιτιθέμενη χώρα παρά μόνον από κοινού. Η ελληνοσερβική συνθήκη ήταν δεκαετούς ισχύος και μυστική.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΝΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Α' ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

(Οκτώβριος 1912 - Μάιος 1913)

Μέτωπο Μακεδονίας

Μάχη Ελασσόνας (6-7 Οκτωβρίου 1912).

Μάχη Σαρανταπόρου (9-10 Οκτωβρίου). Πρώτη σημαντική νίκη, άνοιξε τον δρόμο για την απελευθέρωση της Δυτικής Μακεδονίας.

Απελευθέρωση Κοζάνης (11 Οκτωβρίου).

Διάβαση ποταμού Αλιάκμονα (13 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Κατερίνης και Βέροιας (16 Οκτωβρίου).

Μάχη Γιαννιτσών (19-20 Οκτωβρίου). Άνοιξε τον δρόμο για την απελευθέρωση της Κεντρικής Μακεδονίας και της Θεσσαλονίκης.

Είσοδος ελληνικού στρατού (1η Μεραρχία) στη Θεσσαλονίκη (27 Οκτωβρίου 1912).

Απελευθέρωση Φλώρινας (7 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Καστοριάς (10 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Κορυτσάς (7 Δεκεμβρίου).

Μέτωπο Ηπείρου

Κατάληψη υψωμάτων Γριμπόβου (6 Οκτωβρίου 1912).

Απελευθέρωση Φιλιππιάδας (12 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Πρέβεζας (21 Οκτωβρίου).

Μάχη στα Πέντε Πηγάδια (24-30 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Χιμάρας από Σπύρο Σπυρομήλιο (5 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Σκάλας Παραμυθιάς (26 Νοεμβρίου).

Πολιορκία Μπιζανίου (29 Νοεμβρίου 1912 19 Φεβρουαρίου 1913).

Τελική επίθεση και κατάληψη Μπιζανίου (19-21 Φεβρουαρίου 1913).

Είσοδος ελληνικού στρατού στα Γιάννενα (22 Φεβρουαρίου 1913).

Απελευθέρωση Κόνιτσας (24 Φεβρουαρίου).

Απελευθέρωση Αγίων Σαράντα, Αργυροκάστρου και Δελβίνου (3 Μαρτίου).

Κατάληψη Τεπελενίου (4 Μαρτίου).

Αγώνες στη θάλασσα

Κυριαρχία ελληνικού ναυτικού στο Αιγαίο: Απελευθέρωση Λήμνου (8-9 Οκτωβρίου 1912).

Βύθιση τουρκικής κορβέτας «Φετίχ Μπουλέντ» στο λιμάνι Θεσσαλονίκης (18 Οκτωβρίου 1912).

Απελευθέρωση Θάσου και Ίμβρου (18 Οκτωβρίου 1912).

Απελευθέρωση Αγίου Ευστρατίου και Σαμοθράκης (19 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Ψαρών (22 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Τενέδου (24 Οκτωβρίου).

Απελευθέρωση Αγίου Όρους (2 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Ικαρίας (4 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Λέσβου (8 Νοεμβρίου).

Απελευθέρωση Χίου (12 Νοεμβρίου).

Ναυμαχία Έλλης (3 Δεκεμβρίου 1912).

Ναυμαχία Λήμνου (5 Ιανουαρίου 1913).

Ένωση Σάμου με Ελλάδα (2 Μαρτίου 1913).

Β' ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (Ιούνιος-Ιούλιος 1913)

Νίκες του ελληνικού στρατού κατά των βουλγαρικών δυνάμεων

Μάχη Κιλκίς-Λαχανά (19-21 Ιουνίου 1913).

Μάχη Δοϊράνης (23 Ιουνίου).

Κατάληψη Στρώμνιτσας (26 Ιουνίου).

Κατάληψη στενών Κρέσνας (8-11 Ιουλίου).

Μάχη Σιμιτλί (12-13 Ιουλίου).

Μάχη Άνω Τζουμαγιάς (17 Ιουλίου).

Απελευθέρωση ελληνικών πόλεων Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης

Απελευθέρωση Κιλκίς (21 Ιουνίου).

Απελευθέρωση Καβάλας (26 Ιουνίου).

Απελευθέρωση Σιδηροκάστρου (28 Ιουνίου).

Απελευθέρωση Σερρών (28 Ιουνίου το απόγευμα'Β7 το πρωί της ίδιας ημέρας οι Βούλγαροι είχαν κάψει ολοσχερώς την πόλη).

Απελευθέρωση Δράμας (1 Ιουλίου).

Απελευθέρωση Αλεξανδρούπολης και Ξάνθης (12 Ιουλίου).

Απελευθέρωση Κομοτηνής (14 Ιουλίου).

Ο Β' Βαλκανικός Πόλεμος και η Συνθήκη του Βουκουρεστίου. Επεισόδια μεταξύ των Βουλγάρων από το ένα μέρος και των Ελλήνων και των Σέρβων από το άλλο σε δύο κύριες εστίες, στη Νιγρίτα και στη Γευγελή αντιστοίχως, που είχαν προκληθεί από τη βουλγαρική πλευρά, κατέληξαν σε εχθροπραξίες, οι οποίες κορυφώθηκαν τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1913 και διέψευσαν τις ελπίδες των Βούλγαρων στρατιωτικών. Οι βουλγαρικές δυνάμεις ηττήθηκαν σε όλα τα πεδία των μαχών που διεξήγαγαν εναντίον των ελληνικών και των σερβικών δυνάμεων. Ευθύς μετά την έναρξη των εχθροπραξιών βρήκαν την ευκαιρία η Ρουμανία από τα βόρεια και η Τουρκία από τα ανατολικά να καταλάβουν εδάφη της Βουλγαρίας.

Τη λύση εν τέλει διευκόλυνε η Ρουμανία, όταν η Βουλγαρία έσπευσε να υπογράψει ανακωχή με τη χώρα αυτή, καθώς τα ρουμανικά στρατεύματα βρίσκονταν στα πρόθυρα της βουλγαρικής πρωτεύουσας. Χωρίς την ενεργό συμπαράσταση από τις μεγάλες δυνάμεις, η Βουλγαρία αποδέχτηκε τους όρους των αντιπάλων της, και την 30ή Ιουλίου οι πληρεξούσιοι της Ελλάδας, της Σερβίας, του Μαυροβουνίου, της Ρουμανίας και της Βουλγαρίας συνήλθαν στο Βουκουρέστι.

Η ομώνυμη Συνθήκη Ειρήνης, που υπογράφηκε στο Βουκουρέστι την 28η Ιουλίου / 10η Αυγούστου 1913, κατακύρωσε την Καβάλα και την περιοχή της στην Ελλάδα, στη δε Σερβία και τη Ρουμανία τις περιοχές που είχαν κατακτήσει στον πόλεμο κατά της Βουλγαρίας, ο οποίος έμεινε γνωστός ως Β' Βαλκανικός

Πόλεμος. Είχε προηγηθεί της υπογραφής της **Συνθήκης του Βουκουρεστίου** η αναγνώριση - με την ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των πρωθυπουργών της Ελλάδας και της Ρουμανίας - θρησκευτικών και εκπαιδευτικών προνομίων στους **Βλάχους της Ηπείρου και της Μακεδονίας.** Στην επιστολή του προς τον Ρουμάνο ομόλογο του, με ημερομηνία 5 Αυγούστου 1913, ο Έλληνας πρωθυπουργός ανέφερε ότι η Ελλάδα συμφωνούσε να παράσχει αυτονομία στα σχολεία και τις εκκλησίες των Βλάχων της Ηπείρου και της Μακεδονίας και να επιτρέψει τη σύσταση επισκοπής των Βλάχων, να δώσει δε τη δυνατότητα στη ρουμανική κυβέρνηση να επιχορηγεί αυτά τα εκπαιδευτικά και εκκλησιαστικά ιδρύματα, υπό την επίβλεψη φυσικά της ελληνικής κυβέρνησης. Ήταν μια παραχώρηση της Ελλάδας που κρίθηκε τότε απαραίτητη, προκειμένου να εξασφαλιστεί η υποστήριξη της Ρουμανίας στο ζήτημα της Καβάλας, αλλά η οποία προκάλεσε αργότερα προβλήματα στις ελληνορουμανικές σχέσεις.

Οι Βλάχοι

«Οι Έλληνες, στην καταγωγή και τη συνείδηση, Βλάχοι (γνωστοί και ως Κουτσόβλαχοι και Αρωμούνοι, επίσης κατά περιοχές και ως Αρβανιτόβλαχοι, Καραγκούνιοι, Φρασαριώτες κ.λπ.) είναι δίγλωσσοι Έλληνες ποιμένες και κτηνοτρόφοι (Κ. Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Αιτωλοακαρνανίας), που παράλληλα προς τα Ελληνικά μιλούν μια λατινογενή διάλεκτο, τα Βλάχικα ή Κουτσοβλάχικα ή Αρωμουνικά. Η γλωσσική τους συγγένεια (όχι εθνολογική!) με τους Ρουμάνους οφείλεται στο ότι τόσο τα Αρωμουνικά όσο και τα Ρουμανικά ανάγονται σε κοινή γλωσσική πηγή, την Ανατολική ή Βαλκανική Λατινική [...]. Η ονομασία Βλάχοι ανάγεται γλωσσικά στο όνομα

γαλατικού φύλου *Volcae* (εκλατινισμένου από τις επιδρομές του σε ρωμαιοκρατούμενες περιοχές), που οι Γερμανοί ονόμασαν *Valah*, χαρακτηρίζοντας μ' αυτό όλους τους λατινόφωνους υπηκόους του ρωμαϊκού κράτους. Από το γερμανικό *Valah* προήλθαν οι εθνικές ονομασίες Ουαλοί (Βρετανία), Βαλλόνοι (Βέλγιο), Γκωλουά (πβ. ντε Γκωλ) (Γαλλία) και *Valah >vlah >Βλάχος* (Βυζάντιο)».

Γ. Μπαμπινιώτης, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Κέντρο Λεξικολογίας, Αθήνα 1998, λήμμα Βλάχοι-Ουαλοί-Βαλλόνοι.

Ερωτήσεις

1. Να αναφέρετε τα εδαφικά κέρδη της Ελλάδας από τους Βαλκανικούς Πολέμους.
2. Ποιες συνέπειες είχαν οι συνθήκες της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης στην πολιτική ζωή της Ελλάδας και στις σχέσεις της Ελλάδας με τη Βουλγαρία;
3. Να περιγράψετε τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε ο ελληνικός στρατός με Βάση την επιστολή του έφεδρου ανθυπολοχαγού Δ. Δάρα από το μέτωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Ο Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΣΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Ο παγκόσμιος χαρακτήρας των συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων της Ευρώπης, σε συνδυασμό με τον συνασπισμό των δυνάμεων αυτών σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, την **Τριπλή Συμμαχία (Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία)** και την **Τριπλή Συνεννόηση (Βρετανία, Γαλλία, Ρωσία)**, σήμαινε γενίκευση κάθε τοπικής κρίσης σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Η γενικευμένη ένταση που προέκυψε επρόκειτο να μεταβάλει ένα δευτερεύον επεισόδιο, τη δολοφονία του διαδόχου της Αυστρίας Φραγκίσκου Φερδινάνδου, σε διεθνή κρίση, από την οποία ξέσπασε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος.

Ο πόλεμος, που ξεκίνησε στην Ευρώπη, τελικά επεκτάθηκε γεωγραφικά και έγινε παγκόσμιος, καθώς οι αρχικοί αντίπαλοι προσπαθούσαν να προσεταιριστούν τις ουδέτερες χώρες με κάθε δυνατό μέσο σε κάθε σημείο του πλανήτη.

Ο πόλεμος αυτός εξασθένησε και υπονόμωσε θεσμούς και αξίες, όπως η **κοινοβουλευτική δημοκρατία***, τα **φιλελεύθερα ιδεώδη** και η **ελεύθερη οικονομία**, και εισήγαγε ή επέτεινε άλλους θεσμούς, όπως ο **κρατικός παρεμβατισμός** στην οικονομία και η **παρέμβαση των στρατιωτικών στην πολιτική**. Επιτάχυνε επίσης την **αποσταθεροποίηση** και τη **διάλυση των πολυεθνικών αυτοκρατοριών της Ευρώπης, της Αυστροουγγαρίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας**.

Στην Ελλάδα την ευφορία από τις επιτυχίες των Βαλκανικών Πολέμων διαδέχτηκε η σκληρότητα του Α'

Παγκόσμιου Πολέμου, ο εσωτερικός διχασμός και η Μικρασιατική Καταστροφή με τον ξεριζωμό του ελληνισμού της Μικράς Ασίας και του Πόντου. Η εγκατάσταση των προσφύγων στην κυρίως Ελλάδα θα αλλάξει ριζικά την παραδοσιακή μορφή της χώρας.

Έμμεση συνέπεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου ήταν και η Ρωσική Επανάσταση του 1917, η οποία, όπως ακριβώς και η Γαλλική, φιλοδοξούσε να γίνει πανευρωπαϊκή ή ακόμη και παγκόσμια.

1. ΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (1870-1914)

Εθνικοί ανταγωνισμοί. Τον Αύγουστο του 1914 η Ευρώπη κατολίσθησε στη μεγαλύτερη έως τότε πολεμική περιπέτεια με ανάμεικτα συναισθήματα. Ο πόλεμος ξέσπασε, αφού ναυάγησαν οι προσπάθειες των διπλωματών να αποτρέψουν την ένοπλη αναμέτρηση. Έτσι, την ένταση του καλοκαιριού, μετά τη δολοφονία του Αψβούργου αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου στο Σαράγεβο της Βοσνίας, τη διαδέχτηκε γενική ανακούφιση. Πολλοί θεώρησαν τον πόλεμο λύτρωση από την πεζή καθημερινότητα του αστικού πολιτισμού και ευκαιρία για ηρωισμούς, αυτοθυσίες και διακρίσεις σε έναν κόσμο ανεπανόρθωτα -όπως φαινόταν- υλιστικό. Άλλοι όμως είχαν περισσότερο συγκεκριμένες και λιγότερο ιδεαλιστικές προσδοκίες. Οι Γερμανοί στρατιωτικοί θεωρούσαν τον πόλεμο ευκαιρία προκειμένου να απαλλαγούν από τον εφιάλτη της περικύκλωσης από τη Γαλλία και τη Ρωσία. Η ηγεσία του βρετανικού ναυτικού, από το άλλο μέρος, υπολόγιζε να θέσει τέρμα στις προσπάθειες των Γερμανών να αποκτήσουν αξιόλογο ναυτικό. Οι Γάλλοι στρατιωτικοί εξάλλου

επιθυμούσαν να πάρουν εκδίκηση για την ταπείνωση της Γαλλίας από τη Γερμανία το 1870, όταν η Γαλλία απώλεσε δύο ανατολικές επαρχίες της, την Αλσατία και τη Λορραίνη. Οι Αυστριακοί επιδίωκαν να δώσουν στη Σερβία ένα μάθημα και να λύσουν έτσι το πρόβλημα των εθνοτήτων της Αψβουργικής Αυτοκρατορίας. Το ίδιο πρόβλημα, αλλά με διαφορετικό τρόπο, ήθελαν να λύσουν οι λαοί που ήταν υποτελείς στους Αυστριακούς και τους Μαγυάρους: οι Τσέχοι, οι Πολωνοί, οι Σλοβάκοι και οι Νοτιοσλάβοι.

Ιταλική αφίσα που σατιρίζει τη γερμανική επεκτατική πολιτική στο πρόσωπο του Γερμανού αυτοκράτορα Γουλιέλμου του Β'.

Ανάλογα προβλήματα επιζητούσαν να λύσουν οι λαοί της Νοτιοανατολικής Ευρώπης είτε σε βάρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας είτε σε βάρος των γειτόνων τους, για να Έλληνες, οι Σέρβοι και οι Μαυροβούνιοι, ή για να αναθεωρήσουν πρόσφατες συνθήκες που δεν τους ευνοούσαν, όπως οι Τούρκοι και οι Βούλγαροι.

Ο διάδοχος της Αυστρίας Φραγκίσκος Φερδινάνδος και η σύζυγος του Σοφία στο Σαράγεβο (28 Ιουνίου 1914), λίγο πριν από τη δολοφονία τους. Στην ένθετη φωτογραφία ο Σέρβος φοιτητής Γκαβρίλο Πρίντσιπ, μέλος μυστικής οργάνωσης, που τους δολοφόνησε.

Συγκρουόμενα συμφέροντα. Το γεγονός ότι η δολοφονία ενός Αψβούργου πρίγκιπα οδήγησε στην έκρηξη ευρωπαϊκού πολέμου φανερώνει μια βασική αδυναμία της ευρωπαϊκής κοινωνίας της εποχής, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την οργάνωση των διακρατικών σχέσεων και των συνακόλουθων πολεμικών μηχανισμών. Ο παγκό-

σμιος χαρακτήρας των συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων της Ευρώπης, σε συνδυασμό με τον συνασπισμό των δυνάμεων αυτών σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, την Τριπλή Συμμαχία (Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία) και την Τριπλή Συνεννόηση (Βρετανία, Γαλλία, Ρωσία), σήμαινε γενίκευση κάθε τοπικής κρίσης, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Στην Άπω Ανατολή το 1895-1900 και το 1904-1905, στο Μαρόκο το 1905 και πάλι το 1911, στη Νοτιοανατολική Ευρώπη το 1908 και το 1912-1913 οι ευρωπαϊκές δυνάμεις είχαν οδηγηθεί στα πρόθυρα του πολέμου. Εξάλλου, η ραγδαία εκβιομηχάνιση και οικονομική ανάπτυξη γενικά, καθώς και η συνακόλουθη ταχεία απορρόφηση μεγάλων ανθρώπινων μαζών στις πόλεις διατάραξαν την παραδοσιακή οργάνωση των κοινωνικών σχέσεων και αποδέσμευσαν πολλά άτομα από τους παραδοσιακούς περιορισμούς και από αναστολές, με συνέπεια να αναπτυχθούν στο απρόσωπο πλαίσιο της πόλης διάφοροι αποσταθεροποιητικοί παράγοντες, όπως μια γενική ανησυχία, ανατρεπτικές οργανώσεις και κινήματα και σποραδικές εκδηλώσεις βίας. Τέτοια φαινόμενα ήταν πιο συνηθισμένα στην περιφέρεια της Ευρώπης και στις παρυφές του αστικού ευρωπαϊκού πολιτισμού: στην Ιρλανδία, στην Πορτογαλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στις βαλκανικές χώρες και στην Ανατολική Ευρώπη.

Οι ευρωπαϊκές συμμαχίες και η πολεμική δυναμική τους. Το 1914 η Ευρώπη οδηγήθηκε στον πόλεμο ύστερα από μια σειρά αποφάσεων των διάφορων κυβερνήσεων – αποφάσεις οι οποίες, μολονότι στο σύνολο τους συνιστούν μία από τις πιο παράλογες εκδηλώσεις του ευρωπαϊκού κόσμου και πολιτισμού, αποτελούσαν η καθεμία λογική συνέπεια της προηγούμενης και σωστό βήμα προς την αναμενόμενη κατεύθυνση. Ο Μεγά-

λος Πόλεμος*, όπως έσπευσαν σύντομα να τον ονομάσουν οι σύγχρονοι, υπήρξε η παράλογη συνέπεια λογικών μέτρων που είχαν σχεδιαστεί με κάθε δυνατή λεπτομέρεια από πριν και ήταν σε γενικές γραμμές γνωστά σε όλους τους ενδιαφερομένους. Η Αυστρία, προκειμένου να περιφρουρήσει την ενότητα και το γόητρο της, έπρεπε να επιβάλει τη θέληση της στη Σερβία, που απειλούσε την ίδια την ύπαρξη της πολυεθνικής αυτοκρατορίας. Η Ρωσία αδυνατούσε, για λόγους τόσο εξωτερικούς όσο και εσωτερικούς, να εγκαταλείψει τη Σερβία στην τύχη της. Η Γερμανία ήταν υποχρεωμένη να βοηθήσει στρατιωτικά την Αυστρία, όπως υποχρεωμένη να βοηθήσει στρατιωτικά τη Ρωσία ήταν και η Γαλλία. Η Βρετανία, τέλος, ήταν αναγκασμένη να επέμβει τόσο υπέρ της Γαλλίας και της Ρωσίας όσο και υπέρ του Βελγίου, το οποίο αποτελούσε την πύλη προς τη Γαλλία και το επίκεντρο της βρετανικής πολιτικής, που απέβλεπε στην ισορροπία των ηπειρωτικών ευρωπαϊκών δυνάμεων. Οι διάφορες διμερείς συμμαχίες που αποτελούσαν τους δύο συνασπισμούς ήταν βέβαια αμυντικές. Ο χαρακτήρας ωστόσο της πολεμικής παρασκευής και οι επικρατούσες απόψεις περί αποτελεσματικής άμυνας καθιστούσαν ακαδημαϊκή μάλλον παρά ουσιαστική τη διαφοροποίηση ανάμεσα στην άμυνα και την επίθεση, από τη στιγμή που έμπαινε σε κίνηση ο πολεμικός μηχανισμός των μεγάλων δυνάμεων, ενέργεια που ισοδυναμούσε με κήρυξη του πολέμου.

Καμία μεγάλη δύναμη, ούτε και αυτή η Αψβουργική Αυτοκρατορία, δεν επιθυμούσε γενικό πόλεμο για τους λόγους για τους οποίους προκλήθηκε. Καμία μεγάλη δύναμη άλλωστε δεν ανέμενε πόλεμο μεγάλης κλίμακας και διάρκειας, ούτε ήταν διατεθειμένη να φανεί διαλλακτική πριν από την αντίπαλη δύναμη, μη τυχόν και ερμηνευτεί η διαλλακτική στάση της ως αδυναμία. Η κινητοποίηση των πολεμικών μηχανισμών άρχισε

παντού με την ίδια σπουδή και ήταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να ανασταλεί, επειδή καμία κυβέρνηση δεν μπορούσε να πάρει την ευθύνη να αναβάλει την κινητοποίηση ή να διατάξει τον τερματισμό της, διακινδυνεύοντας σύγχυση στο εσωτερικό της και υπεροχή του αντιπάλου, καθώς και διαπραγμάτευση από μειονεκτική θέση. Πρώτη κινητοποίησε τις δυνάμεις της η Ρωσία, για τον λόγο κυρίως ότι η στρατιωτική ηγεσία της χρειαζόταν περισσότερο χρόνο για να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της χώρας στα δυτικά σύνορα. Ακολούθησαν η Γερμανία, η Αυστρία και -σε απάντηση στη γερμανική κινητοποίηση- η Γαλλία, και τελευταία η Βρετανία. Η Ιταλία παρέμεινε ουδέτερη και προτίμησε τις διαπραγματεύσεις και με τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα, προκειμένου να εξασφαλίσει τα καλύτερα κατά το δυνατόν ανταλλάγματα για την έξοδό της στον πόλεμο.

Ο ενθουσιασμός των νέων για τη συμμετοχή τους στον πόλεμο

«Για τους Γάλλους, Άγγλους ή Γερμανούς πολεμιστές δεν υπήρχε αμφιβολία: ο πόλεμος είχε σκοπό την προστασία των πραγματικών συμφερόντων του έθνους. Είχε όμως και μια άλλη σημασία: το 1914 οι στρατιώτες φεύγοντας για τον πόλεμο είχαν βρει ένα ιδεώδες που αντικαθιστούσε, κατά κάποιον τρόπο, τους επαναστατικούς τους πόθους. Αυτό αφορούσε κυρίως τους πιο δυστυχείς και τους λιγότερο συνειδητοποιημένους, που, παραγκωνισμένοι στο περιθώριο της κοινωνίας, αποκαθίστανται τώρα χάρη στον πόλεμο, ξεφεύγοντας όμως έτσι από τις επαναστατικές τους θέσεις [...]. Οι νέοι φεύγουν για τον πόλεμο σαν σε περιπέτεια, ευτυχείς που αλλάζουν ζωή, που ταξιδεύουν, έχοντας όλοι εκπληρώσει το καθήκον και σίγουροι ότι θα ξαναγυρί-

σουν σύντομα στεφανωμένοι με τις δάφνες της νίκης. Συνεπώς από το 1914 έως το 1918 ο πόλεμος, χωρίς να δημιουργεί την αίσθηση του εξαναγκασμού, θα απελευθερώσει ζωτική ενέργεια και θα γίνει αποδεκτός με ενθουσιασμό από την πλειοψηφία των ανδρών σε μάχιμη ηλικία. Αρκεί να δει κανείς τη συμπεριφορά των στρατευμένων που φεύγουν για τον πόλεμο: όλοι βρίσκονται σε εγρήγορση, Γάλλοι, Γερμανοί, Άγγλοι». Μαρκ Φερό, Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, 1914-1918, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 1993, σ. 28-29.

Ερωτήσεις

1. Να αναφέρετε τους παράγοντες που ευνόησαν την έκρηξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου και τις μεγάλες διεθνείς κρίσεις που προηγήθηκαν αυτού.
2. Ποια ήταν η σύνθεση των δύο μεγάλων συνασπισμών που διεξήγαγαν τελικά τον πόλεμο;
3. Να σχολιάσετε τον ενθουσιασμό με τον οποίο έφευγαν για τον πόλεμο οι νέοι των ευρωπαϊκών χωρών και να αναζητήσετε τις αιτίες του, συμβουλευόμενοι και το σχετικό παράθεμα του Μαρκ Φερό.

2. Η ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (1914-1918)

Το δυτικό μέτωπο. Η πολεμική προσπάθεια της Γερμανίας στράφηκε πρώτα και κύρια κατά της Γαλλίας. Για την καλύτερη ανάπτυξη των γερμανικών στρατευμάτων παραβιάστηκε η ουδετερότητα του Βελγίου, οι δυνάμεις του οποίου αντιστάθηκαν σθεναρά. Οι γερμανικές δυνάμεις όμως διέθεταν συντριπτική αριθμητική υπεροχή και ύστερα από μία περίπου εβδομάδα εισέβαλαν στη Γαλλία με κατεύθυνση το Παρίσι. Οι Γάλλοι κατόρθω-

σαν να αναχαιτίσουν τη γερμανική προέλαση στον ποταμό Μάρνη, προωθώντας στο μέτωπο στρατεύματα με κάθε μέσο. Τελικά το μέτωπο σταθεροποιήθηκε και οι αντίπαλοι άνοιξαν χαρακώματα, τα οποία επρόκειτο να γίνουν το βασικότερο χαρακτηριστικό του Μεγάλου Πολέμου. Επί τέσσερα χρόνια οι αντίπαλοι πολέμησαν πίσω από τα χαρακώματα αυτά, όπου έμελλε να ταφεί το άνθος της Γαλλίας, της Γερμανίας και της Βρετανίας, σε έναν πόλεμο στάσιμο και μονότονο, που φαινόταν πως δε θα τελείωνε ποτέ.

Η Ευρώπη τις παραμονές του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

Στο ανατολικό μέτωπο, όπου οι Γερμανοί και οι Αυστριακοί πολεμούσαν κατά των Ρώσων, οι αντίπαλοι διατήρησαν μεγαλύτερη σχετική κινητικότητα, δεν μπόρεσαν όμως ούτε εκεί να καταφέρουν ο ένας στον άλλον αποφασιστικά πλήγματα πριν από το 1917, παρά τις τεράστιες απώλειες σε άνδρες και πολεμικό υλικό.

Φωτογραφίες χαρακωμάτων από το δυτικό μετωπο. Τα χαρακώματα αποτέλεσαν σύστημα αμυντικών οχυρώσεων, το οποίο προσέδωσε μια στατική μορφή στις πολεμικές επιχειρήσεις, συντελώντας στην παράταση του πολέμου, στην αίσθηση της ματαιότητας της πολεμικής προσπάθειας και σε σκληρή δοκιμασία της ψυχικής

ισορροπίας των στρατιωτών.

Για τη λύση του αδιεξόδου, στο οποίο είχαν οδηγηθεί οι στρατοί των εμπολέμων από την αρχή ακόμη του πολέμου, επιστρατεύτηκε η τεχνολογία, η οποία, εκτός από τις τεχνικές βελτιώσεις και την ευρεία χρήση του πολύ-βόλου και του πυροβόλου, έδωσε τα δηλητηριώδη αέρια το 1915 και το άρμα μάχης το 1916. Προσαρμόστηκαν επίσης στις απαιτήσεις του πολέμου των χαρακωμάτων δύο παλαιά όπλα, η χειροβομβίδα και το ολμοβόλο, και εισήχθη και διαδόθηκε ταχύτατα η χρήση του αυτοκινήτου στις μεταφορές. Επιπλέον, άρχισε να διαφοροποιείται και να αυξάνεται η χρήση ενός ακόμη γνωστού πολεμικού μέσου, του αεροπλάνου. Από αναγνωριστικό στην αρχή, το αεροπλάνο εξελίχτηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου σε βομβαρδιστικό πρώτα και κατόπιν σε καταδιωκτικό, μορφές με τις οποίες και καθιερώθηκε. Για πρώτη φορά στην ιστορία της γηραιάς ηπείρου τα περισσότερα θύματα σε καιρό πολέμου τα προκαλούσαν όχι οι επιδημίες και οι κακουχίες αλλά τα φονικά όπλα των εμπολέμων.

Ο πόλεμος γίνεται παγκόσμιος. Στο μεταξύ ο πόλεμος επεκτάθηκε γεωγραφικά και έγινε πραγματικά παγκόσμιος, καθώς οι αρχικοί αντίπαλοι προσπαθούσαν να προσεταιριστούν τις ουδέτερες χώρες με κάθε δυνατό μέσο. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία, που έσπευσε να ταχθεί με το μέρος των Κεντρικών Δυνάμεων (Τριπλής Συμμαχίας) τον Νοέμβριο του 1914, διαδραμάτισε σπουδαίο ρόλο εξαιτίας της στρατηγικής θέσης που κατείχε. Η έξοδος των Τούρκων στον πόλεμο λειτούργησε σαν καταλύτης σε μια τεράστια γεωγραφική περιοχή και διευκόλυνε την έξοδο και άλλων χωρών. Την άνοιξη του 1915 οι Σύμμαχοι (Τριπλή Συνεννόηση) κατόρθωσαν να αποσπάσουν την Ιταλία από τους παλαιούς της συμμάχους, τη Γερμανία και την Αυστρία, με διάφορες εδαφικές υποσχέσεις σε βάρος της Αυστρίας και της Οθωμα-

νικής Αυτοκρατορίας. Το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου οι Κεντρικές Δυνάμεις κατόρθωσαν να προσεταιριστούν τη Βουλγαρία, ενώ οι προσπάθειες των Συμμάχων να προσεταιριστούν την Ελλάδα τελεσφόρησαν μόλις τον Ιούνιο του 1917, μέσα σε συνθήκες εθνικού διχασμού. Στο μεταξύ η Σερβία είχε υποκύψει στα συντονισμένα πλήγματα από την Αυστρία και τη Βουλγαρία, ενώ οι Βρετανοί είχαν αποτύχει να εκπορθήσουν τα Στενά στη χερσόνησο της Καλλίπολης πολέμησαν με πείσμα και πέθαναν χιλιάδες στρατιώτες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας (1915).

Γαλλικά αεροσκάφη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Η αεροπλοΐα αναπτύχθηκε ταχύτατα στις αρχές του 20ού αιώνα, κυρίως για στρατιωτικούς λόγους. Τα αεροπλάνα χρησιμοποιήθηκαν ήδη από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, σε περιορισμένο όμως Βαθμό και κυρίως για αναγνώριση του εχθρού και για Βομβαρδισμούς.

Στους ωκεανούς διεξαγόταν ένας εξίσου πεισματώδης πόλεμος υποβρυχίων, που προξένησε τεράστιες ζημιές στην εμπορική ναυτιλία τόσο των εμπολέμων όσο και των ουδετέρων. Η απεριόριστη χρήση του υποβρυχίου συνέβαλε στην έξοδο των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής από την ουδετερότητα το 1917, ύστερα από πολλούς δισταγμούς και προειδοποιήσεις των Αμερικανών προς τη Γερμανία να τερματίσει τις επιθέσεις εναντίον αμερικανικών εμπορικών πλοίων. Το έτος αυτό η έξοδος των ΗΠΑ στον πόλεμο στο πλευρό των Συμμάχων, η άνοδος του ανένδοτου πολιτικού Κλεμανσό στη γαλλική πρωθυπουργία και η Ρωσική Επανάσταση υπήρξαν καθοριστικής σημασίας γεγονότα για την τελική έκβαση του πολέμου.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Τριπλή Συνεννόηση – Σύμμαχοι

Μεγάλη Βρετανία
Γαλλία
Ρωσία
Σερβία
Βέλγιο

Ιαπωνία
Ιταλία (1915)
Ρουμανία (1916)
ΗΠΑ (1917)
Ελλάδα (1917)

Τριπλή Συμμαχία - Κεντρικές Δυνάμεις

Γερμανία
Αυστροουγγαρία
Οθωμανική Αυτοκρατορία
Βουλγαρία (1915)
Ρουμανία (Μάιος-Νοέμβριος
1918)

Στο δυτικό μέτωπο η γερμανική επίθεση το καλοκαίρι του 1918 δεν εξελίχτηκε στην κλίμακα και την έκταση που ανέμενε η γερμανική στρατιωτική ηγεσία. Με την αποτυχία της κατέρρευσε και η κλονισμένη ήδη πίστη των Γερμανών στη νίκη κατά των Συμμάχων. Από τον Αύγουστο το μέτωπο άρχισε να μετακινείται προς τα ανατολικά. Η τύχη του πολέμου είχε κριθεί.

Το μακεδονικό μέτωπο και το τέλος του πολέμου. Το φθινόπωρο του 1918 ηττήθηκαν και συνθηκολόγησαν η Βουλγαρία και λίγο αργότερα η Οθωμανική Αυτοκρατορία και η Αυστρία, η οποία ουσιαστικά δεν υπήρχε με την ίδια μορφή με την οποία είχε αρχίσει τον πόλεμο κατά της Σερβίας: Τσέχοι, Πολωνοί, Νοτιοσλάβοι και Μαγυάροι είχαν αποδεδουλευτεί και βρίσκονταν στο σταδιο της ίδρυσης εθνικών κρατών. Το τέλος είχε φτάσει και για τη Γερμανία. Στις 11 Νοεμβρίου υπογράφηκε η ανακωχή και σίγησαν τα κανόνια στο δυτικό μέτωπο.

Οι συνέπειες του πολέμου. Τελείωσε έτσι ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος ύστερα από τεράστιες καταστροφές και μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές αναστατώσεις. Από τα 65 εκατομμύρια άνδρες που επιστρατεύτηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου πάνω από 10 εκατομμύρια σκοτώθηκαν στα διάφορα πεδία των μαχών και 20 εκατομμύρια τραυματίστηκαν. Τα θύματα ανάμεσα στους αμάχους δεν ήταν λιγότερα από τους νεκρούς στρατιώτες.

Τα «14 σημεία» του Ουίλσον

1. Όχι μυστικές συνθήκες.
2. Ελεύθερη πρόσβαση στις θάλασσες σε καιρό ειρήνης ή πολέμου.
3. Ελεύθερο διεθνές εμπόριο.

4. Επιδίωξη αφοπλισμού από όλες τις χώρες.
5. Οι αποικίες να έχουν λόγο για το μέλλον τους.
6. Ο γερμανικός στρατός να εγκαταλείψει τη Ρωσία.
7. Το Βέλγιο να γίνει ανεξάρτητο.
8. Η Γαλλία να ξαναπροσαρτήσει την Αλσατία και τη Λορραίνη.
9. Να καθοριστούν τα σύνορα μεταξύ Αυστρίας και Ιταλίας.
10. Αυτοδιάθεση των λαών της Ανατολικής Ευρώπης.
11. Η Σερβία να έχει πρόσβαση στη θάλασσα.
12. Αυτοδιάθεση των λαών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.
13. Η Πολωνία να γίνει ανεξάρτητο κράτος με πρόσβαση στη θάλασσα.
14. Να ιδρυθεί η Κοινωνία των Εθνών

Δυσκολότερο να υπολογιστεί είναι το ηθικό τίμημα του πολέμου. Η προβολή της νίκης ως υπέρτατου σκοπού που δικαιολογεί όλα τα μέσα υποβίβασε τις βασικές αξίες του δυτικού πολιτισμού. Ο πόλεμος εξασθένησε και υπονόμωσε θεσμούς και αξίες, όπως την κοινοβουλευτική δημοκρατία*, τα φιλελεύθερα ιδεώδη και την ελεύθερη οικονομία, και εισήγαγε ή επέτεινε άλλους θεσμούς, όπως τον κρατικό παρεμβατισμό* στην οικονομία και την παρέμβαση των στρατιωτικών στην πολιτική.

Ο πόλεμος οδήγησε επίσης στην αναθεώρηση πολλών αρχών και δογμάτων που ρύθμιζαν έως τότε τις διεθνείς σχέσεις. Η δήλωση του προέδρου των ΗΠΑ Ουίλσον (Woodrow Wilson) για την αυτοδιάθεση των λαών (τα περίφημα «14 σημεία»), που δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 1918, προσέδωσε ιδεολογική υπόσταση στη σύρραξη και επιτάχυνε την αποσταθεροποίηση και τη διάλυση των δύο πολυεθνικών αυτοκρατο-

ριών της Ευρώπης, της Αυστροουγγαρίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Το κόστος του πολέμου αποδείχτηκε πολύ μεγαλύτερο από αυτό που μπορούσαν να υπολογίσουν το 1914 οι αντίπαλοι. Τόσο οι εδαφικές υποσχέσεις όσο και τα δάνεια περιέπλεξαν ακόμη περισσότερο τις διακρατικές σχέσεις, αύξησαν τις ξένες επιρροές και επεμβάσεις και υποβίβασαν γενικά το επίπεδο των διεθνών σχέσεων. Για να κερδηθούν η Ιταλία και η Ελλάδα, οι Σύμμαχοι προέβησαν σε παραχωρήσεις σε βάρος της Αυστρίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οι οποίες δεν ήταν δυνατόν να ικανοποιηθούν χωρίς να προκαλέσουν αναστατώσεις που δε συνέφεραν ούτε στους ηττημένους ούτε στους νικητές. Ανάλογες ήταν οι επιδράσεις των συγκρουόμενων συμμαχικών υποσχέσεων στους Άραβες και στους Εβραίους. Τόσο η Βρετανία όσο και η Γαλλία, αλλά κυρίως η πρώτη, υποστήριξαν την επανάσταση των Αράβων και προώθησαν την εθνική αποκατάστασή τους, ενώ παράλληλα υποσχέθηκαν (η Βρετανία ανέλαβε επίσημα το 1917) να προωθήσουν την ίδρυση εθνικής εστίας των Εβραίων.

Ερωτήσεις

- 1. Να αναφερθείτε στη σημασία της τεχνολογίας για την εξέλιξη και την έκβαση του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.**
- 2. Τι ήταν τα «χαρακώματα» και γιατί αποτέλεσαν το βασικότερο χαρακτηριστικό του πολέμου;**
- 3. Ποια ήταν η στρατηγική σημασία της Τουρκίας για τους Συμμάχους κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο;**

3. Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΝ Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Οι εκκρεμότητες της Συνθήκης του Βουκουρεστίου. Η Συνθήκη του Βουκουρεστίου άφησε ανοικτά το ζήτημα των ελληνοαλβανικών συνόρων και αυτό των νήσων του Ανατολικού Αιγαίου. Τα ελληνοαλβανικά σύνορα αποφασίστηκαν τελικά από ειδική διεθνή επιτροπή, της οποίας τα μέλη όρισαν οι μεγάλες δυνάμεις, ιδίως δε οι κατ' εξοχήν ενδιαφερόμενες Ιταλία και Αυστρία. Με το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας, στις 4/17 Δεκεμβρίου 1913, οι μεγάλες δυνάμεις επιδίκασαν στην Αλβανία τις επαρχίες Χιμάρας, Αργυροκάστρου και Κορυτσάς, όπου ο πληθυσμός ήταν στην πλειονότητά του ελληνικός. Το ζήτημα όμως των νήσων του Ανατολικού Αιγαίου δε λύθηκε τότε, παρά τη δέσμευση των μεγάλων δυνάμεων να ασκήσουν στην Πύλη τις δέουσες πιέσεις, ώστε να αναγνωρίσει την ελληνική κυριαρχία.

Η στάση της Ελλάδας κατά την κήρυξη του πολέμου και η διαφωνία Κωνσταντίνου - Βενιζέλου. Στον αυστροσερβικό πόλεμο η ελληνική κυβέρνηση έκρινε ότι η Ελλάδα θα έσπευδε να βοηθήσει τη Σερβία μόνο στην περίπτωση κατά την οποία τη χώρα αυτή προσεβαλλε στρατιωτικά η Βουλγαρία. Η γενίκευση όμως του ευρωπαϊκού πολέμου αχρήστευσε τον γνώμονα αυτόν της ελληνικής πολιτικής. Ο Βενιζέλος έκρινε πως η νέα κατάσταση επέβαλλε στην Ελλάδα να διατελεί σε επιφυλακή, εν αναμονή προτάσεων από την Τριπλή Συνεννόηση για την έξοδο της από την ουδετερότητα, στο πλευρό της Αγγλίας και της Γαλλίας, δηλαδή των δυνάμεων τις οποίες θεωρούσε ότι θα υπερίσχυαν στον πόλεμο. Εξάλλου, με τις χώρες αυτές την Ελλάδα συνέδεε και η πίστη στις φιλελεύθερες δημοκρατικές αρχές. Αντιθέτως, ο υπουργός Εξωτερικών Γεώργιος Στρέιτ, ο

βασιλιάς Κωνσταντίνος και το Γενικό Επιτελείο έκριναν ότι η Ελλάδα θα έπρεπε να τηρήσει «διαρκή ουδετερότητα», κατά τον Στρέιτ, επειδή θεωρούσαν ότι η ουδετερότητα ήταν απαραίτητη στη χώρα, ύστερα από την πρόσφατη πολεμική περιπέτεια και την εδαφική επέκτασή της.

Εξαιτίας της διαφωνίας στους κόλπους της πολιτικής ηγεσίας της χώρας ξέσπασε πολιτική κρίση, η οποία εκδηλώθηκε την 25η Αυγούστου 1914 με την υποβολή παραίτησης της κυβέρνησης από τον Βενιζέλο, η οποία όμως δεν έγινε δεκτή από τον Κωνσταντίνο.

Η ουδετερότητα της Ελλάδας έγινε ακόμη πιο επικίνδυνη για τη χώρα, όταν τον Φεβρουάριο του 1915 η αγγλική κυβέρνηση, εν όψει της επιχείρησης κατά των Στενών που προετοίμαζε, πρότεινε στην Ελλάδα να συμμετάσχει στην επιχείρηση με αντάλλαγμα «σπουδαίες» εδαφικές παραχωρήσεις στα παράλια της Μικράς Ασίας. Η προσφορά ήταν άκρως δελεαστική για την ελληνική κυβέρνηση. Αποτελούσε συνάμα η αγγλική πρόταση προειδοποίηση ότι η Αγγλία δε θα ανεχόταν την Ελλάδα ουδέτερη από τη στιγμή που θα έθετε σε εφαρμογή την επιχείρηση για την εκπόρθηση των Στενών. Ο Βενιζέλος εγκατέλειψε τότε και τους τελευταίους δισταγμούς του για την έξοδο της Ελλάδας από την ουδετερότητα και πρότεινε τη συμμετοχή της στην επιχείρηση των δυνάμεων της Συνεννόησης στην Καλλίπολη. Ο Κωνσταντίνος δεν αποδέχτηκε την πρόταση του πρωθυπουργού και ο Βενιζέλος ήταν αναγκασμένος να παραιτηθεί.

Ο Εθνικός Διχασμός. Η παραίτηση της κυβέρνησης, τον Φεβρουάριο του 1915, εγκαινίασε μια μακρά περίοδο πολιτικής και συνταγματικής ανωμαλίας και περιπετειών της χώρας, εξέθεσε δε την Ελλάδα σε σοβαρούς εξωτερικούς κινδύνους. Η μετά το 1915 περίοδος της

πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας έμεινε γνωστή ως εποχή του «Εθνικού Διχασμού», για τον λόγο ότι η διαφωνία και η ρήξη στην κορυφή της εξουσίας δίχασαν το έθνος επί είκοσι και πλέον χρόνια και προκάλεσαν σοβαρές πολιτικές και συνταγματικές στρεβλώσεις.

Οι εκλογές του Μαΐου του 1915 έδωσαν και πάλι τη νίκη στον Βενιζέλο και ανανέωσαν τη λαϊκή εντολή να χειριστεί αυτός τις τύχες της χώρας. Η άρνηση πλέον του Κωνσταντίνου να επιτρέψει στον εκλεγμένο πρωθυπουργό να εφαρμόσει την πολιτική που ενέκρινε ο λαός και ο εξαναγκασμός του σε νέα παραίτηση αποτελούσαν συνταγματική εκτροπή.

Οι εκλογές του Δεκεμβρίου του 1915, από τις οποίες απέσχε το Κόμμα των Φιλελευθέρων του Βενιζέλου, επιβεβαίωσαν το ρήγμα στην πολιτική ζωή της Ελλάδας, το οποίο σύντομα έγινε χάσμα αγεφύρωτο. Ο Βενιζέλος κατήγγειλε τον Κωνσταντίνο για ωμή παραβίαση του Συντάγματος, ενώ την εθνική αντιπροσωπεία που προήλθε από τις εκλογές τη θεώρησε αντισυνταγματική. Στο εξής και έως την εκθρόνιση του Κωνσταντίνου, το 1917, την Ελλάδα ουσιαστικά κυβερνούσαν ο βασιλιάς και οι σύμβουλοι του, με τη συναίνεση μιας εθνικής αντιπροσωπείας που εκπροσωπούσε μέρος μόνο του λαού.

Η διάσταση απόψεων μεταξύ Κωνσταντίνου και Βενιζέλου

«Η βασική διάσταση με αντικείμενο τον εξωτερικό προσανατολισμό της χώρας θα ήταν δύσκολο να χαρακτηριστεί σαν επιφαινόμενο της βαθύτερης αντιθέσεως δύο ριζικά διάφορων πολιτικοκοινωνικών μερίδων, των ανδρούμενων φιλελευθέρων αστών και του παλαιού "συντηρητικού κατεστημένου". Έστω κι αν η στάση του

Βενιζέλου ή του Κωνσταντίνου ήταν, ως έναν τουλάχιστον βαθμό, συναρτημένη με τη συναισθηματική κλίση ή την ιδεολογική συγγένεια προς τη μία ή την άλλη από τις εμπόλεμες παρατάξεις, το βασικό κίνητρο στην επιλογή τους ήταν η καλύτερη εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος - όπως διαγραφόταν μέσα από την ειδικότερη αντίληψή τους για τη βαθύτερη σημασία και την πιθανή έκβαση της παγκόσμιας διαμάχης [...]. Η πόλωση των πολιτικών δυνάμεων και του εκλογικού σώματος γύρω από τους δύο φορείς της αντιθέσεως ήταν αναπόφευκτη, αφότου ιδίως ο Κωνσταντίνος, με την επίμονη αντίδραση στην παρεμβατική πολιτική των Φιλελευθέρων, συντελούσε στην πολιτικοποίηση -με τη στενότερη έννοια του όρου- της αντιγνωμίας του με τον υπεύθυνο πρωθυπουργό».

Κ. Σβολόπουλος, Η ελληνική εξωτερική πολιτική, τ. Α', Εστία, Αθήνα 2007, σ. 111-112.

Ο Βενιζέλος, αντιμέτωπος με την κατάφωρη παραβίαση του Συντάγματος, οδηγήθηκε στην επανάσταση. Τη στάση του Βενιζέλου ενίσχυσαν αφενός οι εκπρόσωποι της Γαλλίας και της Αγγλίας, οι οποίες με τη συγκατάθεση της ελληνικής κυβέρνησης είχαν ήδη αποστείλει στρατεύματα στη Θεσσαλονίκη, και αφετέρου συνεργάτες και υποστηρικτές του στη Θεσσαλονίκη, οι οποίοι εύλογα ανησυχούσαν για την τύχη των Ελλήνων της Μακεδονίας, σε περίπτωση που εισέβαλλαν στην περιοχή βουλγαρικά στρατεύματα, και οι οποίοι συνέστησαν την Επιτροπή Εθνικής Άμυνας.

Πράγματι, η κατάληψη του οχυρού Ρούπελ από βουλγαρικές δυνάμεις τον Μάιο του 1916 έδωσε το δικαίωμα, από τη μία πλευρά, στον Βενιζέλο να καταγγείλει τον Κωνσταντίνο και την κυβέρνησή του ότι δεν ήταν σε θέση να προστατεύσουν τη χώρα και, από την

άλλη, στις κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Αγγλίας να παραμερίσουν και τους τελευταίους δισταγμούς τους ως προς τον πειθαναγκασμό της ελληνικής κυβέρνησης να εγκαταλείψει την ουδετερότητα. Έτσι, οι στόλοι της Αγγλίας και της Γαλλίας επέβαλαν μερικό αποκλεισμό των ελληνικών παραλίων, ενώ οι εκπρόσωποι των δύο δυνάμεων απαίτησαν από την ελληνική κυβέρνηση την αποστράτευση των ενόπλων δυνάμεων της χώρας, την άμεση αντικατάσταση της φιλοβασιλικής κυβέρνησης, τη διάλυση της Βουλής και την προκήρυξη νέων εκλογών.

Η ωμή επέμβαση της Γαλλίας και της Αγγλίας στα εσωτερικά της χώρας χρησιμοποιήθηκε από τους εκπροσώπους της Γερμανίας για την περαιτέρω υπονόμευση του κύρους του Βενιζέλου, ενώ η αποστράτευση οδήγησε στη συγκρότηση συνδέσμων επιστράτων με αντιβενιζελικό προσανατολισμό. Οι δύο παρατάξεις διέθεταν πλέον και τις δυνάμεις κρούσης τους, οι βασιλικοί (οι αντιβενιζελικοί, όπως καθιερώθηκε έκτοτε να ονομάζονται) τους «**Επίστρατους**»* και οι βενιζελικοί τους «**Αμυνίτες**» της Θεσσαλονίκης, σύντομα μάλιστα θα αποκτούσαν και την αποκλειστική επικράτειά τους, οι βασιλικοί την «**Παλαιά Ελλάδα**» και οι βενιζελικοί τις «**Νέες Χώρες**», με πρωτεύουσα την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη αντιστοίχως.

Οι εξελίξεις, καθώς τελείωνε το θέρος του 1916, ήταν ραγδαίες. Ισχυρές βουλγαρικές δυνάμεις εισέβαλαν στην Ανατολική Μακεδονία και κατέλαβαν σημαντικό τμήμα της περιοχής. Οι βουλγαρικές στρατιωτικές αρχές έσπευσαν να εξαπολύσουν διωγμό εναντίον των Ελλήνων, με σκοπό την εκδίωξη του ελληνικού πληθυσμού.

Φωτογραφίες από την περίοδο του Εθνικού Διχασμού με οπαδούς του Βενιζέλου και του Κωνσταντίνου που φέρουν τα ανάλογα πλακάτ. Ο Εθνικός Διχασμός είχε πολιτικά αίτια, ενώ οι συνέπειές του για την Ελλάδα υπήρξαν πολύ σοβαρές.

Το Κίνημα της «Εθνικής Άμυνας» και τα «Νοεμβριανά». Στις 16/29 Αυγούστου 1916 εκδηλώθηκε το αναμενόμενο κίνημα της Εθνικής Άμυνας στη Θεσσαλονίκη,

με την υποστήριξη του Γάλλου στρατηγού Σαράιγ, αλλά όχι και του Βενιζέλου στην αρχή. Ο Βενιζέλος δίσταζε να ηγηθεί του κινήματος, επειδή απέβλεπε στην εθνική ενότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει η χώρα τη βουλγαρική απειλή, αλλά υποχρεώθηκε από τα πράγματα να αναλάβει την ηγεσία του, για να επισπεύσει την έξοδο της Ελλάδας στον πόλεμο στο πλευρό της Συνεννόησης.

Η απουσία ωστόσο ομοφωνίας μεταξύ των συμμάχων της Συνεννόησης έδινε τη δυνατότητα στον Κωνσταντίνο και την κυβέρνηση του να αποδέχονται τα διάφορα αιτήματά τους και στη συνέχεια να κωλυσιεργούν ή και να αθετούν τα υπεσχημένα. Συνέπεια αυτής της τακτικής ήταν τα «**Νοεμβριανά**» του 1916, αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ μονάδων πιστών στην κυβέρνηση της Αθήνας και αγημάτων που είχαν αποβιβάσει οι Γάλλοι, για να παραλάβουν πολεμικό υλικό που είχε συμφωνήσει να παραδώσει η κυβέρνηση. Οι συγκρούσεις αυτές, αλλά και τα σοβαρότατα έκτροπα και οι διώξεις που ακολούθησαν εναντίον βενιζελικών στην ελληνική πρωτεύουσα, με πρωταγωνιστές τους αντιβενιζελικούς «**Επίστρατους**», είχαν ως συνέπεια τη σκλήρυνση της θέσης της Γαλλίας έναντι του Κωνσταντίνου και την εκθρόνισή του.

Η εκθρόνιση του Κωνσταντίνου και η είσοδος της Ελλάδας στον πόλεμο. Την πρωτοβουλία της εκθρόνισης ανέλαβε εν τέλει η Γαλλία, με τη συναίνεση της Αγγλίας και της Ιταλίας. Στις 29 Μαΐου/11 Ιουνίου 1917 ειδικός εκπρόσωπος της Γαλλίας επέδωσε στην ελληνική κυβέρνηση τελεσίγραφο με το οποίο απαιτούσε την παραίτηση του Κωνσταντίνου, που απομακρύνθηκε από τον θρόνο της Ελλάδας αυθημερόν, χωρίς να παραιτηθεί από τα δικαιώματά του. Την επομένη, 30 Μαΐ-

ου/12 Ιουνίου, αναγορεύτηκε βασιλιάς της Ελλάδας ο δευτερότοκος γιος του Αλέξανδρος.

Οι εκπρόσωποι της Γαλλίας και της Αγγλίας έσπευσαν τότε να άρουν τον αποκλεισμό της χώρας και να διευκολύνουν την προώθηση σιτηρών στην ελληνική πρωτεύουσα. Ακολούθησε ο σχηματισμός νέας κυβέρνησης από τον Βενιζέλο, η οποία έσπευσε να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας και των συμμάχων της.

Η Ελλάδα παρέμενε βαθύτατα διχασμένη και οι ένοπλες δυνάμεις της ήταν βαρύτατα τραυματισμένες από την παρατεταμένη κρίση, τις αποστρατείες και τις διώξεις. Κατόρθωσε όμως η κυβέρνηση του Βενιζέλου να σχηματίσει -από τα συντρίμια του νικηφόρου στρατού των Βαλκανικών Πολέμων- αξιόμαχες μονάδες, οι οποίες διακρίθηκαν στο μακεδονικό μέτωπο, συνέβαλαν αποφασιστικά στη νίκη των συμμάχων της Συνεννόησης στο μέτωπο αυτό και αποκατέστησαν το τραυματισμένο κύρος των ενόπλων δυνάμεων της χώρας. Χωρίς τη συμβολή αυτή στα πεδία των μαχών δε θα ήταν δυνατή η συμμετοχή της Ελλάδας στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων μεταξύ των νικητών για τη ρύθμιση των διάφορων ζητημάτων μεταξύ των δύο εμπόλεμων συνασπισμών.

Ερωτήσεις

- 1. Πώς συνδέεται ο Εθνικός Διχασμός στην ελληνική πολιτική ζωή των πρώτων δεκαετιών του 20ού αιώνα με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο;**
- 2. Να εξηγήσετε τη σημασία των όρων «Εθνική Άμυνα», «Νοεμβριανά» «Νέες Χώρες».**

4. ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (1919-1920)

Στο Συνέδριο Ειρήνης που συγκλήθηκε στο Παρίσι οι νικητές ανέλαβαν να χαράξουν εκ νέου τον χάρτη της Ευρώπης και της Εγγύς Ανατολής, από τη Βαλτική ως τον Περσικό Κόλπο. Πρωτεργάτες του συνεδρίου ήταν ο Γάλλος πρωθυπουργός Κλεμανσό, ο Αμερικανός πρόεδρος Ουίλσον και ο πρωθυπουργός της Βρετανίας Λούντ Τζορτζ.

Κατευθυντήριοι στόχοι των νικητριών δυνάμεων ήταν, με αρκετές διαφοροποιήσεις: α) η ρύθμιση του γερμανικού ζητήματος, που θα διαιώνιζε τη μειονεκτική θέση της Γερμανίας και θα απέτρεπε επικίνδυνη αύξηση της ισχύος της, και β) η χάραξη νέων συνόρων στην Κεντρική και την Ανατολική Ευρώπη και στην Εγγύς Ανατολή, με γνώμονα όχι τα δυναστικά συμφέροντα αλλά τις διάφορες εθνότητες.

Η Συνθήκη των Βερσαλλιών. Στη συνθήκη ειρήνης που υπογράφηκε ανάμεσα στη Γερμανία και τις νικήτριες δυνάμεις, την περίφημη Συνθήκη των Βερσαλλιών (28 Ιουνίου 1919), υπερίσχυσαν οι απόψεις και οι επιδιώξεις της Γαλλίας, η οποία άλλωστε ήταν η περισσότερο ενδιαφερόμενη δύναμη. Οι κυριότεροι όροι της συνθήκης ήταν εδαφικοί, στρατιωτικοί και οικονομικοί. Η Γερμανία έχασε την Αλσατία και τη Λορραίνη, τις οποίες προσάρτησε η Γαλλία, καθώς και διάφορες μικρότερες περιοχές, που προσάρτησαν το Βέλγιο και η Πολωνία. Η Γερμανία έχασε επίσης όλες τις αποικίες της. Εξίσου βαρείς ήταν οι στρατιωτικοί όροι. Αποστρατικοποιήθηκε η ανατολική όχθη του Ρήνου σε βάθος 50 χιλιομέτρων και καταλήφθηκε από τους Συμμάχους. Η Γερμα-

νία υποχρεώθηκε επίσης να καταβάλει πολεμικές αποζημιώσεις δυσανάλογες προς τις δυνατότητές της.

Οι συνθήκες ειρήνης με τις άλλες ηττημένες δυνάμεις, με την Αυστρία (Συνθήκη του Σαιν Ζερμαίν, 10 Σεπτεμβρίου 1919), με τη Βουλγαρία (Συνθήκη του Νειγύ, 27 Νοεμβρίου 1919), με την Οθωμανική Αυτοκρατορία (Συνθήκη των Σεβρών, 28 Ιουλίου/10 Αυγούστου 1920) και με την Ουγγαρία (Συνθήκη του Τριανόν, 4 Ιουνίου 1920), αφορούσαν κυρίως τις χώρες που διεκδικούσαν εδάφη τους: την Ιταλία, την Ελλάδα, τη Ρουμανία, καθώς και τις νέες χώρες, τη Γιουγκοσλαβία, την Τσεχοσλοβακία και την Πολωνία, οι οποίες θεωρήθηκαν χώρες συμμαχικές.

Η Συνθήκη του Νειγύ επιβεβαίωσε την ελληνική κυριαρχία επί των εδαφών μεταξύ του Έβρου και του Νέστου έως τα τουρκοβουλγαρικά σύνορα, αλλά η περιοχή τέθηκε προσωρινά υπό συλλογική συμμαχική κυριαρχία, ώσπου να συναφθεί και ελληνοτουρκική συνθήκη ειρήνης. Χωριστή σύμβαση με την ίδια ονομασία και ημερομηνία (14/27 Νοεμβρίου 1919) προέβλεπε την αμοιβαία και εθελούσια μετανάστευση των «Βουλγάρων την φυλήν» από την Ελλάδα και των «Ελλήνων την φυλήν» από τη Βουλγαρία- για να διευκολυνθεί μάλιστα η αναχώρησή τους, προβλεπόταν η δυνατότητα ρευστοποίησης των περιουσιακών στοιχείων τους. Κοινή επιδίωξη των κυβερνήσεων και των δύο χωρών ήταν να απαλλαγούν οι χώρες τους από τις αντίστοιχες μειονότητες, ώστε να εκλείψουν στο μέλλον εκατέρωθεν διεκδικήσεις εδαφών στην επικράτειά τους.

Με τη Συνθήκη των Σεβρών (28 Ιουλίου/10 Αυγούστου) παραχωρήθηκε στην Ελλάδα η Θράκη, η Δυτική και η Ανατολική, και αναγνωρίστηκε η ελληνική κυριαρχία στα νησιά του Αιγαίου, εκτός από τα Δωδεκάνη-

σα. Ανατέθηκε επίσης στην Ελλάδα η προσωρινή διοίκηση της περιοχής της Σμύρνης. Με την ίδια συνθήκη η Κωνσταντινούπολη και τα Στενά αποτέλεσαν ουδέτερη ζώνη υπό τον έλεγχο συμμαχικής επιτροπής. Η συνθήκη αυτή ωστόσο αποδείχτηκε βραχύβια και τάφηκε κάτω από τα ερείπια της Μικρασιατικής Καταστροφής.

Οι ευθύνες για τον πόλεμο

«Οι Συμμαχικές δυνάμεις επιβεβαιώνουν και η Γερμανία αποδέχεται την ευθύνη της και την ευθύνη των συμμάχων της για την πρόκληση των απωλειών και των καταστροφών στις οποίες υποβλήθηκαν οι Συμμαχικές κυβερνήσεις και οι λαοί τους ως συνέπεια του πολέμου».

Η διατύπωση της ευθύνης για τον πόλεμο από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, 1919.

«Μας εξανάγκασαν να αποδεχθούμε την αποκλειστική ευθύνη του πολέμου: μια τέτοια παραδοχή στα χείλη μου θα ήταν ψευδής. Δεν επιζητούμε την απαλλαγή της Γερμανίας από κάθε ευθύνη γι' αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο και για τον τρόπο που διεξήχθη. Ωστόσο, με έμφαση αρνούμαστε ότι η Γερμανία της οποίας ο λαός αισθανόταν ότι διεξάγει αμυντικό πόλεμο, πρέπει να εξαναγκαστεί να αποδεχθεί την αποκλειστική ευθύνη».

Κόμης Μπρόκντορφ-Ράντζαν, επικεφαλής της γερμανικής αντιπροσωπείας στις Βερσαλλίες, 1919.

Ελευθέριος Βενιζέλος.

Οι συνέπειες των συνθηκών ειρήνης του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Ο εθνικισμός και οι αρπακτικές διαθέσεις των νικητών και των νεόκοπων χωρών είχαν και τούτη τη συνέπεια, που αποδείχτηκε μοιραία για την ειρήνη: δημιούργησαν πληθώρα μειονοτήτων σε πολλές χώρες. Μετά το 1919 πάνω από 25 εκατομμύρια κάτοικοι της Ευρώπης συνιστούσαν τις διάφορες μειονότητες της ηπείρου. Στις συνθήκες ειρήνης, καθώς και στον καταστατικό χάρτη της Κοινωνίας των Εθνών (ΚΤΕ), προβλέφθηκαν εγγυήσεις για τις μειονότητες, αντίθετες ωστόσο προς την αρχή της εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας. Η κατάσταση αυτή οδήγησε σύντομα σε προστριβές και συγκρούσεις, ιδιαίτερα από τη στιγμή που οι ηττημένες δυνάμεις άρχισαν να συνέρχονται από τον πόλεμο και να ξεφεύγουν από τον έλεγχο της Γαλλίας και της Βρετανίας. Δημιουργήθηκαν έτσι οι προϋποθέσεις για την ανάπτυξη του αναθεωρητισμού, της μεταπολεμικής δηλαδή πολιτικής των δυσारेσμένων χωρών, της Γερμανίας, της Ιταλίας, της Ουγγαρίας και της Βουλγαρίας, οι οποίες προσπαθούσαν να

αναθεωρήσουν το εδαφικό καθεστώς που είχε προέλθει από τις συνθήκες ειρήνης του Μεγάλου Πολέμου.

Ελληνικό στρατιωτικό τμήμα παρελαύνει κάτω από την Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι στις 14 Ιουλίου 1919, ημέρα εθνικής εορτής των Γάλλων, με αφορμή τους συμμαχικούς εορτασμούς για τη νίκη στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η Γερμανία, ειδικά, είχε πρόσθετους λόγους να επιθυμεί την αναθεώρηση ή και την κατάργηση της συνθήκης ειρήνης που είχε υποχρεωθεί να υπογράψει, επειδή, εκτός από την απώλεια εδαφών, την πολεμική απόζημίωση και την αποστρατικοποίηση της Ρηνανίας, υποχρεώθηκε να διαλύσει την πολεμική της μηχανή και να διατηρεί περιορισμένες μόνο στρατιωτικές δυνάμεις. Ο αφοπλισμός της Γερμανίας, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η χώρα καταδικάστηκε επίσημα ως υπεύθυνη

για τον πόλεμο και για τις συνακόλουθες καταστροφές, προσέβαλε τους Γερμανούς και ευνόησε την ανάπτυξη ακραίων εθνικιστικών κινημάτων, με πρώτο και κύριο το ναζιστικό, που υπονόμισαν τη Γερμανική Δημοκρατία της Βαϊμάρης* και οδήγησαν τελικά στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η ΚΤΕ αποτέλεσε μια πρώτη προσπάθεια συλλογικής οργάνωσης της διεθνούς κοινότητας, απέτυχε όμως να εκπληρώσει τους σκοπούς της. Το κύρος της υπέστη πλήγμα κυρίως λόγω της αναθεωρητικής στάσης των δυσαρεστημένων από τις συνθήκες ειρήνης χωρών. Οι γελοιογραφίες επισημαίνουν τον εύθραυστο χαρακτήρα της. Πάνω: η ΚΤΕ είναι έτοιμη να γίνει Βορά άγριων ζώων.

Η ΚΤΕ Βαλλόμενη από όλους.

Διαφορετικά προβλήματα προκάλεσε η συνθήκη ειρήνης των νικητών με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η απώλεια εδαφών, που προσαρτήθηκαν σε άλλες χώρες ή αποτέλεσαν ανεξάρτητα κράτη, σε συνδυασμό με την ταπεινωτική μεταχείριση από τους από τους Συμμάχους, ευνόησε την ανάπτυξη ενός εθνικιστικού κινήματος με επικεφαλής τον Μουσταφά Κεμάλ (τον γνωστό ως Ατατούρκ), το οποίο μεταμόρφωσε την Τουρκία σε εθνικό κράτος. Το κεμαλικό εθνικιστικό καθεστώς προώθησε την οργάνωση ισχυρού στρατού, ο οποίος αμφισβήτησε δυναμικά την ελληνική στρατιωτική παρουσία στη Μικρά Ασία, που είχε δημιουργηθεί με εντολή των Συμμάχων από την άνοιξη του 1919 και για τα επόμενα τρία χρόνια.

Η Συνθήκη Ειρήνης της Λωζάννης, η οποία υπογράφηκε στις 24 Ιουλίου 1923, μετά την ήττα της Ελλάδας κατά τη μικρασιατική εκστρατεία, ήταν η οριστική συνθήκη ειρήνης μεταξύ της Τουρκίας και των συμμάχων της Συνεννόησης. Με τη συνθήκη αυτή η Τουρκία ανέκτησε την Ανατολική Θράκη και την περιοχή της Σμύρνης. Με την ίδια συνθήκη αναγνωρίστηκε επίσης η κυριαρχία της Ιταλίας στα Δωδεκάνησα και ορίστηκαν τα σύνορα μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας στον Έβρο.

Η Κοινωνία των Εθνών

«Ενσωματωμένη σε καθεμιά από τις πέντε συνθήκες ειρήνης που τερμάτιζαν την εμπόλεμη κατάσταση με τις Κεντρικές Δυνάμεις ήταν η Σύμβαση της Κοινωνίας των Εθνών. Η ίδρυση ενός οργανισμού όπου όλα τα κράτη του κόσμου, μικρά και μεγάλα, θα συνεργάζονταν για τη διατήρηση της ειρήνης υπήρξε το προσφιλέσ όνειρο του προέδρου Ουίλσον. Υπήρξε μάλιστα ένας από τους κύριους λόγους για τους οποίους έριξε τις Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο. Ο Ουίλσον πίστευε ότι η ήττα της Γερμανίας θ' αποτελούσε θανάσιμο πλήγμα κατά του μιλιταρισμού και ότι ο δρόμος στο εξής θα ήταν ανοιχτός για τον έλεγχο των διεθνών σχέσεων από μια κοινότητα δυνάμεων και όχι από την αδέξια και αναποτελεσματική ισορροπία των δυνάμεων. Προκειμένου όμως να πετύχει, κατ' αρχήν έστω, την αποδοχή της διεθνούς αυτής ένωσης, αισθάνθηκε αναγκασμένος να κάνει πολλούς συμβιβασμούς [...] ωστόσο, η Κοινωνία των Εθνών δέχτηκε ένα ακόμα πιο καίριο χτύπημα, όταν αποκηρύχτηκε από την ίδια τη χώρα της οποίας ο πρόεδρος είχε προτείνει την ίδρυσή της. Έχοντας ιδρυθεί κάτω από τέτοιες δυσμενείς προϋποθέσεις, η Κοινωνία των Εθνών δεν στάθηκε δυνατό να επιτύχει τους

σκοπούς του ιδρυτή της. Μόνο σε πολύ λίγες περιπτώσεις κατάφερε ν' αποτρέψει την ένοπλη σύγκρουση. Επρόκειτο μάλιστα για περιπτώσεις στις οποίες οι αντίπαλοι ήταν μικρά κράτη».

E. Burns, Ευρωπαϊκή Ιστορία. Εισαγωγή στην Ιστορία και τον Πολιτισμό της νεότερης Ευρώπης, τ. Β', επιμέλεια - εισαγωγή Ι.Σ. Κολιόπουλος, μτφρ. Τάσος Δαρβέρης, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη, χ.χ., σ. 305-306.

Σκοποί της ΚΤΕ

«Πέρα από ης βαθύτερες ιδεολογικές τους καταβολές, οι σκοποί της Κοινωνίας των Εθνών συνάπτονταν άμεσα με τις στρατηγικές επιδιώξεις και τους απώτερους οραματισμούς της πολιτικής ηγεσίας των νικητριών Μεγάλων Δυνάμεων. Η πρωτοβουλία για τη σύσταση της εμπνεόταν από έναν βαθύτερο ιδεαλισμό, αλλά και υπαγορευόταν από μια αμεσότερα ρεαλιστική αίσθηση: την επέκταση της εφαρμογής της δημοκρατικής αρχής στις διεθνείς σχέσεις, μετά την αποφασιστική νίκη σε βάρος των ιμπεριαλιστικών αυτοκρατοριών και, παράλληλα, την άρση των αιτίων και τη διασφάλιση των προϋποθέσεων για την παγίωση της ειρήνης. Οι πρωταρχικές επιδιώξεις του νέου οργανισμού εντοπίζονταν στην πολύπλευρη ανάπτυξη των διεθνών σχέσεων, στην ειρηνική επίλυση των διακρατικών διενέξεων και στην εγγύηση σε περίπτωση ένοπλης επίθεσης σε βάρος ενός κράτους-μέλους. Η πραγμάτωση των σκοπών αυτών συνεπαγόταν την αναζήτηση των μέσων για την οικοδόμηση μιας διεθνούς κοινωνίας απαλλαγμένης

από το φάσμα του πολέμου, σε συνδυασμό με την εμμονή στην κατοχύρωση του καθεστώτος των Συνθηκών».

Θ. Κουλουμπής, Κ. Κούφα, Κ. Σβολόπουλος, Εισαγωγή στην οργάνωση της διεθνούς κοινωνίας, τεύχ. Α', Σάκκουλας, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 73-74.

Ερωτήσεις

1. Ποιες προοπτικές βιωσιμότητας είχαν οι ρυθμίσεις των συνθηκών του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, κατά την εκτίμησή σας; Αιτιολογήστε την απάντησή σας.

2. Ποιοι λόγοι οδήγησαν στην ίδρυση της ΚΤΕ και ποιες ήταν οι εγγενείς αδυναμίες της; Συμβουλευτείτε και το παράθεμα από την Ευρωπαϊκή Ιστορία του Burns.

5. Ο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1919-1922)

Οι ελληνικές διεκδικήσεις μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο Συνέδριο Ειρήνης στο Παρίσι έγινε εξαρχής φανερό ότι η προάσπιση των εθνικών συμφερόντων της Ελλάδας ήταν άκρως δυσχερής επιχείρηση. Οι δυσχέρειες της Ελλάδας προήλθαν από την Ιταλία κυρίως, αλλά και από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, για τον λόγο ότι η μεν Ιταλία προωθούσε τις επιδιώξεις της στην περιοχή διά της Αλβανίας, οι δε ΗΠΑ διά της Τουρκίας. Στο Συμβούλιο των Συμμάχων (Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ, Ιταλία και Ιαπωνία) η Ελλάδα μπορούσε να βασίζεται μόνο στην υποστήριξη της Αγγλίας και της Γαλλίας, ενόσω τα συμφέροντα αυτών των δύο δυνάμεων συνέπιπταν με τα δικά της.

Ευνοϊκές συγκυρίες, όπως η απουσία της Ρωσίας, την οποία οι Μπολσεβίκοι* επαναστάτες είχαν προς στιγμήν απομακρύνει από τις εξελίξεις στη Νοτιοανα-

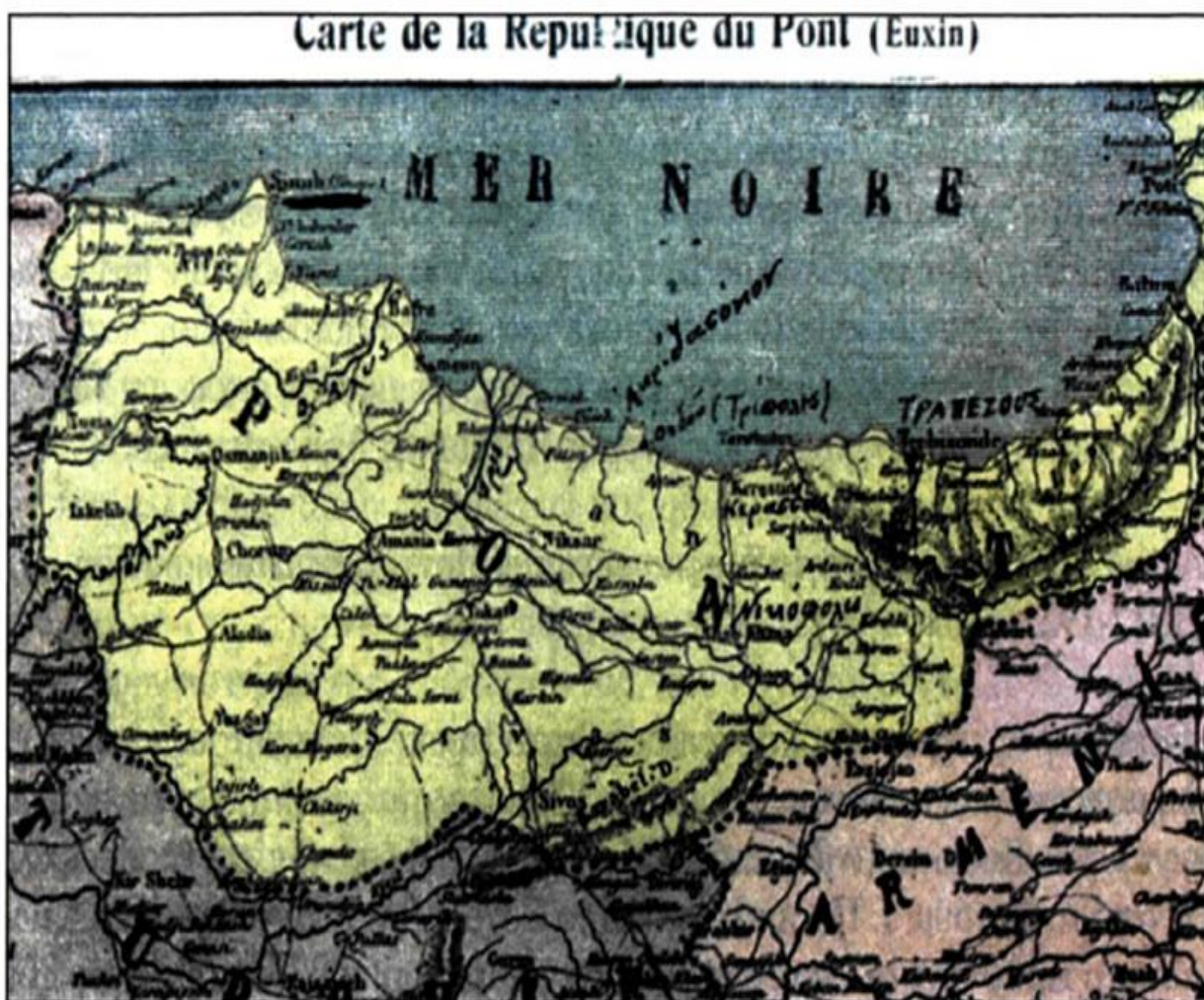
τολική Ευρώπη και την Εγγύς Ανατολή, και η επιθυμία της Αγγλίας και της Γαλλίας να περιορίσουν τις βλέψεις της Ιταλίας μέσω των διεκδικήσεων της Ελλάδας, καθώς και οι χωρίς προηγούμενο επιτυχείς διπλωματικοί χειρισμοί του Βενιζέλου και των συνεργατών του, απόσβησαν το ενδεχόμενο να απολέσει η Ελλάδα κεκτημένα ήδη εδάφη και εξασφάλισαν κάθε άλλο παρά ευκαταφρόνητα νέα εδάφη.

Οι εθνικές διεκδικήσεις της Ελλάδας, όπως υποβλήθηκαν επισήμως από τον Βενιζέλο τον Δεκέμβριο του 1918 στο Συνέδριο στο Παρίσι, περιλάμβαναν τη Βόρεια Ήπειρο, τη Θράκη, τα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου πλην των Δωδεκανήσων, στηρίζονταν δε στην εθνολογική σύνθεση του πληθυσμού τους.

Για την ενίσχυση της διαπραγματευτικής θέσης της χώρας ο Βενιζέλος έθεσε στη διάθεση της Γαλλίας και της Αγγλίας το Α' Σώμα Στρατού (δύο από τις τρεις μεραρχίες του), για να λάβει μέρος στον πόλεμο κατά των Μπολσεβίκων στην Ουκρανία τους πρώτους μήνες του 1919. Η ελληνική συμμετοχή στη συμμαχική εκστρατεία εναντίον των Μπολσεβίκων έστρεψε την οργή των τελευταίων εναντίον των ελληνικών κοινοτήτων της νότιας Ρωσίας, οι οποίες πλήρωσαν βαρύτατο τίμημα: πολλοί Έλληνες έπεσαν θύματα των Μπολσεβίκων, ενώ πολλοί περισσότεροι κατέφυγαν πρόσφυγες στην Ελλάδα και στον Πόντο.

Η κίνηση για την ανεξαρτησία του Πόντου. Από το θέρος ακόμη του 1918 διάφορες οργανώσεις των Ελλήνων του Πόντου, τόσο στον Πόντο όσο και στο εξωτερικό, προωθούσαν το αίτημα για την ίδρυση ανεξάρτητου ποντιακού ή ποντοαρμενικού κράτους, το αίτημα δε αυτό υποβλήθηκε και στο Συνέδριο Ειρήνης στο Παρίσι. Ο Βενιζέλος θεωρούσε την ίδρυση ενός τέτοιου κράτους

ανέφικτη, ενώ έκρινε ότι η αποδοχή από την Ελλάδα αυτού του αιτήματος των Ελλήνων του Πόντου θα εξασθενούσε τα αιτήματα της χώρας σε περιοχές γειτονικές προς αυτήν. Αντιθέτως, ο Βενιζέλος ευνοούσε τη στήριξη από τους Έλληνες του Πόντου ενός αρμενικού κράτους, το οποίο φαινόταν λιγότερο ουτοπικό από ένα ποντιακό κράτος και είχε την υποστήριξη τόσο του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως όσο και του Αρμενικού Πατριαρχείου. Οι Έλληνες του Πόντου, ενισχυμένοι αριθμητικά μετά την αθρόα έλευση προσφύγων Ποντίων από τη νότια Ρωσία τους πρώτους μήνες του 1919, επέμειναν στη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους –παρόλο που ο μητροπολίτης Χρύσανθος δεχόταν τη συμβιβαστική λύση ενός ποντοαρμενικού κράτους- προσανατολίζονταν δε προς τη δημιουργία ποντιακού στρατού με στόχο την ανεξαρτησία του Πόντου. Εν τέλει προκρίθηκε η δημιουργία Ποντοαρμενικής Ομοσπονδίας τον Ιανουάριο του 1920, αλλά η ομοσπονδία, απροστάτευτη από τους Συμμάχους και χωρίς δικό της οργανωμένο στρατό, έπεσε θύμα του εθνικού κινήματος των Τούρκων, που οργάνωσε ο Μουσταφά Κεμάλ και άλλοι Τούρκοι αξιωματικοί.

Χάρτης της δημοκρατίας του Πόντου. Οι Έλληνες του Πόντου επιδίωκαν αρχικά την ίδρυση ελληνικού κράτους στη βόρεια Μικρά Ασία, αίτημα που δεν υιοθέτησε ο Ελ. Βενιζέλος για λόγους διπλωματικής τακτικής. Οι Πόντιοι τελικά προσανατολίστηκαν στη δημιουργία ποντοαρμενικής ομοσπονδίας, όμως η άνοδος του τουρκικού εθνικισμού απέτρεψε μια τέτοια εξέλιξη.

Ο ορισμός της εθνικής ταυτότητας κατά τον Ελ. Βενιζέλο

«Το θρήσκευμα, η φυλή, η γλώσσα δεν δύνανται να θεωρηθούν ως βέβαιοι ενδείξεις εθνικότητας. Ο μοναδικός αλάνθαστος παράγων είναι η εθνική συνείδησις, δηλαδή η εσκεμμένη θέλησις των ατόμων όπως καθορίσουν την τύχην των και αποφασίσουν εις ποίαν εθνικήν

οικογένειαν επιθυμούν να ανήκουν».

Ο ορισμός αυτός -αξίζει να υπομνησθεί συμφωνούσε με την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών που είχε διακηρύξει ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ουίλσον (Woodrow Wilson), όταν η μεγάλη υπερατλαντική δημοκρατία προσχώρησε το 1917 στον συνασπισμό των δυνάμεων της Συνεννόησης

Ο Χρύσανθος Φιλιππίδης, μητροπολίτης Τραπεζούντας στη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου και της Μικρασιατικής Εκστρατείας, πρωτοστάτησε στον αγώνα για τη δημιουργία αυτόνομης «Δημοκρατίας του Πόντου».

Το Φροντιστήριο της Τραπεζούντας ιδρύθηκε το 1682 από τον μεγάλο δάσκαλο του έθνους Σεβαστό Κυμινήτη και λειτούργησε έως το 1922. Η ελληνική παιδεία στη Μικρά Ασία συντελούσε στην τόνωση του εθνικού φρονήματος των Ελλήνων Μικρασιατών.

Η συμμαχική εντολή για την απόβαση του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη και η έκβαση του πολέμου. Ο Βενιζέλος επιδίωξε και εξασφάλισε, σε μια άκρως ευνοϊκή για τη χώρα διεθνή συγκυρία, τη συμμαχική εντολή για την κατάληψη από την Ελλάδα της Σμύρνης και του βιλαετίου του Αϊδινίου, προκειμένου να διατηρήσει την τάξη, που είχε διασαλευτεί, σε μια περιοχή με συμπαγή ελληνικό πληθυσμό και να προλάβει τυχόν κατάληψή της από την Ιταλία, η οποία ήταν φανερό πως επιδίωκε να θέσει τους συμμάχους της προ τετελεσμένων γεγονότων. Η συμμαχική εντολή του Μαΐου του 1919 προς την Ελλάδα ήταν πάντως προσωρινής ισχύος, αφού την οριστική τύχη της Σμύρνης και της ενδο-

χώρας της θα έκρινε δημοψήφισμα των κατοίκων ύστερα από πέντε χρόνια ελληνικής διοίκησης.

Χάρτης στον οποίο φαίνεται το τεράστιο εύρος του μικρασιατικού μετώπου, μετά τις επιτυχίες του ελληνικού στρατού, και οι κύριες γραμμές της τουρκικής επίθεσης και της υποχώρησης του ελληνικού στρατού.

Διάγγελμα του Ελευθερίου Βενιζέλου προς τον λαό της Σμύρνης με την ευκαιρία της αποβίβασης των πρώτων τμημάτων του ελληνικού στρατού

«Το πλήρωμα του χρόνου ήλθεν. Η Ελλάς εκλήθη υπό του Συνεδρίου της Ειρήνης να καταλάβη την Σμύρνην, ίνα ασφαλίση την τάξιν. Οι ομογενείς εννοούσιν ότι η απόφαισις αύτη ελήφθη διότι εν τη συνειδήσει των διευθυνόντων το Συνέδρων είναι αποφασισμένη η ένωσις της Σμύρνης μετά της Ελλάδος. Διατελέσας μέχρι των Βαλκανικών Πολέμων υπόδουλος υπό τον αυτόν σκληρότατον ζυγόν, εννοώ ποία αισθήματα χαράς θα πλημμυρίσουν σήμερον τας ψυχάς των Ελλήνων της Μικρασίας. Την εκδήλωσιν των αισθημάτων τούτων δεν εννοώ, βεβαίως, να παρεμποδίσω. Αλλά είμαι βέβαιος ότι η εκδήλωσις αύτη δεν θα λάβη ουδένα χαρακτήρα ούτε εχθρικότητος, ούτε υπεροψίας απέναντι ουδενός των συνοίκων του πληθυσμού. Η εκδήλωσις της πλημμυρούσης χαράς ας συνοδευθή τουναντίον με εκδήλωσιν των αδελφικών αισθημάτων προς τους συνοίκους πληθυσμούς. Ας δοθεί εις αυτούς να εννοήσουν ότι δεν εορτάζομεν την κατάλυσιν ενός ζυγού, διά να υποκαταστήσωμεν εις αυτόν την ιδίαν ημών επικράτησιν επί βλάβη των άλλων. Αλλά ότι η ελληνική ελευθερία θα φέρη προς όλους, ανεξαρτήτως φυλής και θρησκευματος, την ισότητα και την δικαιοσύνην. Εμπνέοντες εις πάπας τους συνοίκους πληθυσμούς την εμπιστοσύνην ταύτην, δεν μένομεν μόνον πιστοί εις αυτήν την εθνικήν μας υπόστασιν, αλλά και εξυπηρετούμεν άριστα αυτά τα υπέρτατα εθνικά συμφέροντα. Ιδιαιτέρα προσοχή πρέπει να επιδειχθή προς το ιταλικόν στοιχείον. Ας μη παροραθή ότι η Ιταλία συνήνεσε μετά των λοιπών συμμάχων Δυνάμεων εις την ελληνικήν κατάληψιν της Σμύρνης. Γνωρίζω ότι η έκκλησίς μου προς την Ελληνι-

κὴν Μικρὰν Ἀσίαν δὲν γίνεταί ἐπὶ ματαίῳ καὶ εὐχομαὶ ὅπως, ὅσον τάχιστα, δυνηθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτήν, κομιστῆς τοῦ ευαγγελίου τῆς ἐθνικῆς δι' αὐτὴν ἀποκαταστάσεως».

Ἡ ἥττα τῆς Ἑλλάδας στὸν ἐλληνοτουρκικὸ πόλεμο ποὺ ἀκολούθησε καὶ ἡ οὐσιαστικὴ διάλυση τῆς νικητρίας συμμαχίας τοῦ Παγκόσμιου Πολέμου οδήγησαν στὴ Συνθήκη τῆς Λωζάννης τοῦ 1923, ἡ ὁποία ἀντανάκλουσε τὸν νέο συσχετισμὸ ἰσχύος στὴν περιοχὴ. Εἶχαν μεσολαβήσει ἡ ἐκλογικὴ ἥττα τοῦ Βενιζέλου στὶς ἐκλογές τῆς 1ης/14ης Νοεμβρίου 1920 καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κωνσταντίνου στὸν θρόνο τῆς Ἑλλάδας, ἡ επέκταση τοῦ ἐλληνικοῦ μετώπου στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ ἡ διάσπασή του ἀπὸ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα τὸν Αὐγούστο τοῦ 1922. Τὴν ἥττα καὶ τὴν υποχώρηση τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἀκολούθησαν ἡ πυρπόληση τῆς Σμύρνης τὸν ἴδιο μῆνα ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ὁ ἀπηνῆς διωγμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ἡ ἐθνικὴ αὐτὴ συμφορὰ προκάλεσε ἐσωτερικὴ κρίση στὴν Ἑλλάδα. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1922 ἐκδηλώθηκε κίνημα ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Νικόλαο Πλαστήρα. Οἱ κινηματίες υποχρέωσαν τὸν Κωνσταντῖνο νὰ ἀποχωρήσει ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα (στὸν θρόνο ἀνῆλθε ὁ γιὸς τοῦ Γεώργιος) καὶ παρέπεμψαν σὲ δίκη, με τὴν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας*, ἕξι στελέχη τῆς βασιλικῆς παράταξης, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκτελέστηκαν τὸν Νοέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους.

Αφήγηση Έλληνα στρατιώτη που συμμετείχε στον Μικρασιατικό Πόλεμο

«Οι Έλληνες τώρα ξέρ'ς... Οι Έλληνες πολ βαρβαρία δείξαμε. Μέχρι άλλος έκανε χωράφι, πάηνε [κάποιος] Έλληνας και του σκότωνε του βόδι, να το πάρει να φάμε κρέας. Αυτό ήταν σαν λυπηρό. Άλλοι πήγαιναν στα τζαμιά να κάνουν το θρήσκευμα το δικό τους και οι δικοί μας πήγαιναν από κάτω με διάφορα, τα λάστιχα, με αυτά, τους κατέβαζαν κάτ' να μην φωνάζουν τον Αλλάχ, δεν τους άφηναν [να κάνουν] όπως συνήθως οι Τούρκοι. Άσχημα βέβαια αυτά, δεν μας αρέσουν αυτά, αλλά στρατός, ασκέρι, δεν παραξηγάγαν κι αυτοί. Λέγαν "Γκιουνάν ασκέρ, σειτάν ασκέρ", δηλαδή "των δαιμόνων στρατιώτες"».

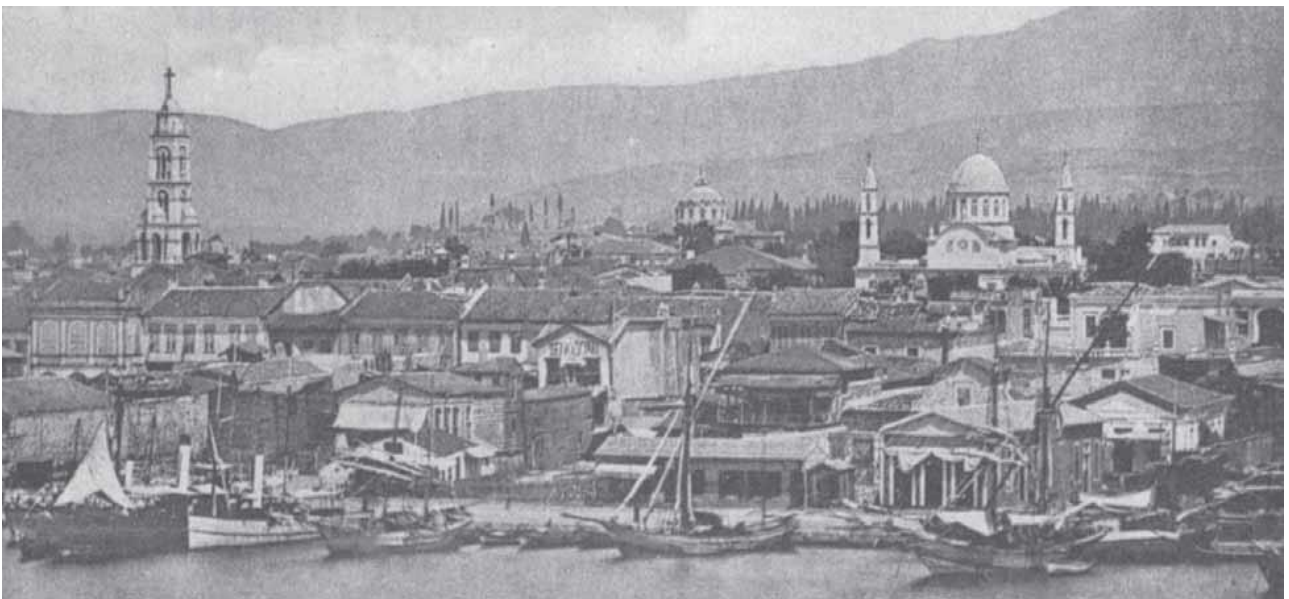
Θ.Α. Νημάς, "Ο περιπετειώδης βίος του εκ Πλατάνου Τρικάλων στρατιώτη Κων/νου Τσάγια (1894-1987)", Τρικαλινά, 23 (2003), σ. 140.

Ο μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος.

«Ο Νουρεντίν [διοικητής της Σμύρνης μετά την κατάληψη της από τον τουρκικό στρατό] δέχτηκε τον μητροπολίτη στο γραφείο του... Τι διαμείφθηκε ανάμεσα στους δύο άνδρες δεν θα το μάθουμε ποτέ με ακρίβεια. Ο θρύλος τύλιξε γρήγορα τη συνάντηση και τα γεγονότα που ακολούθησαν. Είναι πιθανόν ότι ο Νουρεντίν κατηγορήσε τον Χρυσόστομο ότι ενθάρρυνε ενεργά τον ελληνικό εθνικισμό και υποστήριξε τη μικρασιατική Άμυνα- αυτά τα ονόμασε προδοσία, αφού ο Χρυσόστομος ήταν Τούρκος υπήκοος. Η γαλλική περίπολος, που βρισκόταν έξω από την πλατεία, είδε τον Χρυσόστομο να φεύγει από το κτίριο. Ο Νουρεντίν βγήκε στο μπαλκόνι και φώναξε στο πλήθος ότι ο Χρυσόστομος ήταν δικός τους, για να τον κρίνουν και να τον κάνουν ό,τι θέλουν.

Η πλατεία ήταν γεμάτη από εκατοντάδες μουσουλμάνους. Άρπαξαν τον μητροπολίτη και κακοποιώντας τον τον πήγαν ως το μαγαζί του Ισμαήλ, ενός Λεβαντίνου κουρέα. Εκεί έντυσαν τον Χρυσόστομο με την άσπρη μπλούζα του κουρέα και το πλήθος άρχισε να τον χτυπάει και να τον προπηλακίζει. Βγήκαν μαχαίρια και ο όχλος έπεσε απάνω του. Προτού πεθάνει, ο μητροπολίτης ακρωτηριάστηκε φρικτά. Μια πηγή αναφέρει ότι ένας Τουρκοκρητικός, στον οποίο ο Χρυσόστομος είχε κάνει κάποτε μια χάρη, τον συμπόνεσε κι έβαλε τέλος στην αγωνία του με τέσσερις πυροβολισμούς».

Michael Llewllyn Smith, Το όραμα της Ιωνίας. Η Ελλάδα στη Μ. Ασία, 1919-1922, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2002, σ.533-534.

Η προκουμαία της Σμύρνης πριν από την καταστροφή.

Αριστερά: Εικόνα της καίόμενης Σμύρνης, τον Σεπτέμβριο του 1922.

Κάτω αριστερά: Έλληνες εγκαταλείπουν τη Σμύρνη κατάδιωκόμενοι από τους Τούρκους. Η Σμύρνη υπήρξε

κέντρο του ελληνισμού από την αρχαιότητα. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Τούρκοι την αποκαλούσαν Γκιαούρ Ισμίρ (=Σμύρνη των απίστων) λόγω της αριθμητικής υπεροχής του ελληνικού στοιχείου.

Ο μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, πνευματικός ηγέτης των Ελλήνων της Σμύρνης, αρνήθηκε να φύγει από τη Σμύρνη μαζί με τις άλλες ελληνικές αρχές. Βρήκε μαρτυρικό θάνατο από τον εξαγριωμένο τουρκικό όχλο (27 Αυγούστου 1922).

Αντίπαλος της Ελλάδας στη διάσκεψη της Λωζάννης δεν ήταν πλέον η Οθωμανική Αυτοκρατορία, αλλά η νέα Τουρκία, η οποία είχε προέλθει από τα ερείπια της αυτοκρατορίας. Με την πρώτη σύμβαση που υπογράφηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας, στις 30 Ιανουαρίου/12 Φεβρουαρίου 1923, συμφωνήθηκε η υποχρεωτική ανταλλαγή των Ελλήνων ορθόδοξων χριστιανών της Τουρκίας και των μουσουλμάνων της Ελλάδας. Εξαιρέθηκαν από την υποχρεωτική ανταλλαγή οι μουσουλμάνοι της Δυτικής Θράκης και οι Έλληνες κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης και των νησιών της Ίμβρου και της Τενέδου. Με την ίδια σύμβαση επιβεβαιώθηκε η παραμονή στην Κωνσταντινούπολη του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Συμπεράσματα. Σε σύγκριση με τη Συνθήκη των Σεβρών, η Συνθήκη της Λωζάννης ήταν σκληρή και ταπεινωτική για την Ελλάδα, αντανακλούσε όμως τον συσχετισμό ισχύος που προήλθε από την ήττα της Ελλάδας στον ελληνοτουρκικό πόλεμο, καθώς και τη νέα

κατάσταση που είχε διαμορφωθεί στην περιοχή από το 1920. Η Ελλάδα το 1923 ήταν μια χώρα ηττημένη στρατιωτικά, διχασμένη πολιτικά, διεθνώς απομονωμένη και απειλούμενη από τις γειτονικές χώρες, οικονομικά κλονισμένη και υποχρεωμένη να περιθάλψει περισσότερους από ένα εκατομμύριο ενδεείς και άστεγους πρόσφυγες.

Ο Μουσταφά Κεμάλ, ο οποίος αργότερα ονομάστηκε Ατατούρκ (=πατέρας των Τούρκων), ήταν αξιωματικός του τουρκικού στρατού που είχε διακριθεί στην απόκρουση της συμμαχικής απόβασης στην Καλλίπολη το 1915. Το 1919 μετέβη στη Σαμψούντα του Πόντου, από όπου άρχισε την οργάνωση της αντίστασης κατά της ελληνικής στρατιωτικής παρουσίας στη Μικρά Ασία. Θεωρείται ο δημιουργός της σύγχρονης

Τουρκίας.

Προανακρούσματα των διωγμών κατά του μικρασιατικού ελληνισμού (μυστική διαταγή του Τούρκου υπουργού Εσωτερικών Ταλαάτ για εκτοπισμούς Ελλήνων, 14-5-1914)

«Είναι επείγον για πολιτικούς λόγους οι Έλληνες κάτοικοι των ακτών της Μικρός Ασίας να αναγκαστούν να εκκενώσουν τα χωριά τους, για να εγκατασταθούν στα βιλαέτια του Ερζερούμ και της Χαλδίας .Εάν

αρνηθούν να εγκατασταθούν στα καθορισθέντα μέρη, παρακαλώ να δώσετε προφορικές οδηγίες στους αδελφούς μουσουλμάνους, με σκοπό ν' αναγκάσουν τους Έλληνες, με κάθε είδους πράξεις, να εκπατρισθούν με τη θέληση τους. Μην ξεχάσετε, ο' αυτή την περίπτωση, να πάρετε από τους μετανάστες πιστοποιητικά ότι εγκαταλείπουν τις εστίες τους με τη δική τους πρωτοβουλία».

Χάρης Τσιρκινίδης, Επιτέλους τους ξεριζώσαμε... Η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, της Θράκης και της Μ. Ασίας, μέσα από τα γαλλικά αρχεία, Αφοί Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 19995, σ. 113.

Μια τουρκική μαρτυρία για τον διωγμό των Ελλήνων του Πόντου

«Γεγονότα Μερζιφούντος: Όταν αι Εθνικοί δυνάμεις υπεχώρουν κατά τας μάχας του Σαγγαρίου, επειδή έσχον μεγάλην ανάγκην της δυνάμεως του Οσμάν αγά, η Επιτροπεία της Εθνικής Αμύνης διέταξεν αυτόν, όπως σπεύση και συμμετάσχη εις τα μάχας του Σαγγαρίου. Ο Οσμάν αγάς, λαβών την διαταγήν ταύτην, ανεχώρησε διά να μεταβή εις Άγκυραν μέσω Σαμψούντος. Μόλις έφτασεν εις Σαμψούντα, οι Έλληνες κάτοικοι της πόλεως υπέστησαν και δευτέραν σφαγήν. Μετά τρεις ημέρας, περί την 8ην εσπερινήν ώραν η Μερζιφούς, πολιορκείται τελείως [...]. Εντός τεσσάρων-πέντε ημερών πάντες οι Έλληνες κάτοικοι, μη εξαιρουμένων μηδ' αυτών των μικρών παιδιών, σφάζονται τελείως και λεηλατούνται και δημεύονται πάντα τα αντικείμενα και τα ζώα των. Κατά την ταραχήν ταύτην οι συμμορίται θέτουν πυρ και πυρπολούν τελείως τας Ελληνικάς συνοικίας [...]]».

Από την επίσημη μαρτυρία του Μεχμέτ Ρεούφ εφέντη, Τούρκου αξιωματικού. Πηγή: Κωνσταντίνος Φωτιάδης, Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, Αθήνα 2004, σ. 532.

Απόσπασμα από ομιλία του Κεμάλ Ατατούρκ το 1927 για τα γεγονότα από τον Μάιο του 1919 έως την έναρξη της δημοκρατίας στην Τουρκία.

σημαντικό το γεγονός ότι το έθνος σύσσωμο σήκωσε τα όπλα ενάντια σ' εκείνους που, όποιοι κι αν ήταν, ήταν έτοιμοι να απειλήσουν την ίδια την υπόσταση της Τουρκίας και την ανεξαρτησία της χώρας... Από την αρχή μπορούσα να δω καθαρά το τελικό αποτέλεσμα. Αλλά δεν θα αποκαλύπταμε ποτέ τις ιδέες μας. Αν το είχαμε κάνει, θα είχαμε θεωρηθεί ονειροπόλοι και εκτός πραγματικότητας [...]».

Alexandre Jevakhoff, Κεμάλ Ατατούρκ, Π. Τραυλός, Αθήνα 2002, σ. 92.

Ερωτήσεις

- 1. Ποιες πολιτικές αλλαγές έγιναν στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια και αμέσως μετά τη λήξη του Μικρασιατικού Πολέμου και σε ποιον βαθμό σχετίζονταν με αυτόν;**
- 2. Να αναφερθείτε στο Ποντιακό Ζήτημα και να εξηγήσετε τη στάση του Βενιζέλου απέναντι στα αιτήματα των Ποντίων.**

6. Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η έκρηξη και η πρώτη φάση της επανάστασης. Στις αρχές του 1917 η αντοχή της Ρωσίας είχε εξαντληθεί. Ογκώδεις διαδηλώσεις δυσαρεστημένων πολιτών στην Πετρούπολη, καθώς και εκτεταμένες ανταρσίες στον στρατό οδήγησαν στην πτώση της μοναρχίας και στην ανάληψη της εξουσίας από προσωρινή κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Αλέξανδρο Κερένσκυ, τον Μάρτιο (ν.η.) του ίδιου χρόνου.

Επρόκειτο στην πράξη για ένα δυαδικό καθεστώς: από τη μια μεριά βρισκόταν η προσωρινή κυβέρνηση, που εκπροσωπούσε τους φιλελεύθερους αστούς, αλλά δε διέθετε σημαντική δύναμη, και από την άλλη βρίσκονταν οι συνελεύσεις (σοβιέτ*) των εργατών και των στρατιωτών, των οποίων η δύναμη και η επιρροή αυξάνονταν συνεχώς και έθεταν υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της κυβέρνησης.

Με στόχο την εκτόνωση της κατάστασης η κυβέρνηση προωθούσε ορισμένες μεταρρυθμίσεις, επέμεινε όμως στη συνέχιση του πολέμου και διακήρυξε ότι μία και αδιαίρετη ήταν η Ρωσία, αποκλείοντας οποιοσδήποτε παραχωρήσεις προς τις διάφορες εθνότητες. Η πολιτική αυτή ευνοούσε τη θέση της πλειονότητας των σοσιαλιστών, των Μπολσεβίκων, οι οποίοι απαιτούσαν την άμεση κατάπαυση των εχθροπραξιών, την ελευθερία των εθνοτήτων, την εθνικοποίηση των γαιών, των μεγάλων επιχειρήσεων και των τραπεζών, καθώς και τον έλεγχο της βιομηχανικής παραγωγής από τους εργάτες.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση και η εγκαθίδρυση του κομμουνιστικού καθεστώτος. Τον Νοέμβριο (Οκτώβριο με το παλαιό ημερολόγιο) οι Μπολσεβίκοι ανέτρεψαν με τη βία την κυβέρνηση και κατέλαβαν την εξουσία.

Από τις πρώτες πράξεις των Μπολσεβίκων ήταν η καταγγελία των συνθηκών που είχε συνάψει έως τότε η κυβέρνηση της Ρωσίας και η πρόταση άμεσης ανακωχής.

Οι επαναστάτες επιτίθενται εναντίον των χειμερινών ανακτόρων στην Πετρούπολη. Η κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων του τσάρου στις 26 Οκτωβρίου / 7 Νοεμβρίου του 1917 προκάλεσε την πτώση της κυβέρνησης Κερένσκυ και την εγκαθίδρυση της εξουσίας των Μπολσεβίκων.

Η επαναστατική ηγεσία ωστόσο ήταν διχασμένη στο ζήτημα του πολέμου. Ο Λένιν ευνοούσε την ειρήνη για λόγους εσωτερικούς, κυρίως για να διευκολυνθεί η ανασυγκρότηση του κρατικού μηχανισμού. Ο Νικόλαος Μπουχάριν, αντίθετα, υποστήριζε τη συνέχιση του πολέμου. Ο Λέον Τρότσκι εκπροσωπούσε μια συμβιβαστική λύση: όχι την ειρήνη αλλά τη διακοπή του πολέμου.

Ο Βλαντιμίρ Ιλιτς Ουλιάνοφ (1870-19241, που έλαβε το

ψευδώνυμο Λένιν, υπήρξε ο ηγέτης του κινήματος των Μπολσεβίκων και του νέου κομμουνιστικού καθεστώτος. Εδώ εικονίζεται σε δημόσια ομιλία του στην Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας.

Στο τέλος όμως τη στάση της επαναστατικής ηγεσίας διαμόρφωσε πάνω απ' όλα η ανάγκη της στιγμής και συγκεκριμένα η ραγδαία προέλαση των Γερμανών τον χειμώνα του 1917-1918. Τον Μάρτιο του 1918 η επαναστατική κυβέρνηση της Ρωσίας δέχτηκε τους γερμανικούς όρους και υπέγραψε τη **Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ**, με την οποία η Ρωσία εγκατέλειπε στη Γερμανία την Πολωνία, την Ουκρανία, τη Λιθουανία και τις επαρχίες της Βαλτικής, και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία την περιοχή του Καυκάσου. Κατά τη διάρκεια της τελευταίας γερμανικής επίθεσης η επαναστατική κυβέρνηση μετέθεσε την πρωτεύουσα του κράτους από την Πετρούπολη στη Μόσχα, ενέργεια την οποία επέ-

βαλλαν οι περιστάσεις, αλλά και η οποία συμβόλιζε τη στροφή της Ρωσίας από την Ευρώπη στην Ασία.

Ο Λέον Τρότσκι (1879-1940) οργάνωσε τον Κόκκινο Στρατό, που επέτρεψε στους Μπολσεβίκους να διατηρήσουν την εξουσία κατά τον τριετή Εμφύλιο Πόλεμο (1918-1921). Το 1929 εξορίστηκε από το σοβιετικό καθεστώς, ενώ το 1940 δολοφονήθηκε στο Μεξικό από Σοβιετικό πράκτορα.

Ο Νικολάι Μπουχάριν (1888- 1938) υπήρξε εσωκομματικός αντίπαλος του Στάλιν και εισηγητής αρχών της ελεύθερης αγοράς στην κομμουνιστική οικονομία. Εκτελέστηκε το 1938 για προδοσία από το σταλινικό καθεστώς.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησαν οι ηγέτες της Ρωσικής Επανάστασης, σύμφωνα με την κομμουνιστική ιδεολογία, δε σημείωσαν την επιθυμητή επιτυχία. Η επαναστατική ηγεσία είχε υποσχεθεί την ειρήνη, τη διανομή των γαιών και την αυτοδιάθεση των λαών της προεπαναστατικής Ρωσικής Αυτοκρατορίας, χωρίς όμως να είναι τελικά διατεθειμένη να συμβάλει στον διαμελισμό της χώρας. Προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι αντιδράσεις που εκδηλώθηκαν -κατά μείζονα μάλιστα λόγο αφότου η Ρωσία έγινε πεδίο εμφύλιων συγκρούσεων και εξωτερικών επεμβάσεων από τους πρώην συμμάχους της- το επαναστατικό καθεστώς σκλήρυνε τη στάση του.

Ως θεωρητικός της Ρωσικής Επανάστασης, ο Βλαδμίμηρος Ουλιάνοφ (Λένιν), εν όψει των κινδύνων που απειλούσαν την επανάσταση, καθόρισε την τακτική που προσφερόταν για την εξουδετέρωσή τους. Τα πολιτικά κόμματα, που αντανάκλούσαν τις διάφορες κοινωνικές τάξεις και τα συμφέροντά τους, δεν είχαν πια θέση στη διακυβέρνηση της χώρας και καταργήθηκαν, με εξαίρεση το Κομμουνιστικό Κόμμα, που τέθηκε και αυτό υπό την πολιτική κηδεμονία της κομμουνιστικής επαναστατικής ηγεσίας.

Από τις «θέσεις του Απρίλη», πρόγραμμα που επεξεργάστηκε ο Λένιν με προοπτική την κατάληψη της εξουσίας από τους Μπολσεβίκους
«[...] 2. Η ιδιαιτερότητα της ρωσικής πραγματικότητας είναι η μετάβαση από την πρώτη φάση της επανάστασης, που έδωσε την εξουσία στην αστική τάξη, εξαιτίας του ανεπαρκούς βαθμού συνειδητοποίη-

σης και οργάνωσης του προλεταριάτου, στη δεύτερη φάση, που θα δώσει την εξουσία στο προλεταριάτο. [...]

5. Όχι κοινοβουλευτική δημοκρατία, αλλά δημοκρατία των Σοβιέτ. Κατάργηση της αστυνομίας, του στρατού και του υπαλληλικού σώματος (δηλαδή αντικατάσταση του μόνιμου στρατού με τον "εν όπλοις" λαό). Εκλεξιμότητα και ανακλητό όλων των δημοσίων υπαλλήλων.

6. [...] Δήμευση όλων των ιδιοκτησιών των μεγάλων γαιοκτημόνων. Εθνικοποίηση όλης της γης: η γη τίθεται στη διάθεση των τοπικών Σοβιέτ [...]

7. Άμεση συγχώνευση όλων των τραπεζών σε μία εθνική τράπεζα υπό τον έλεγχο του Σοβιέτ [...]

Θάνος Βερέμης - Βασίλης Κρεμμυδάς, Ο σύγχρονος κόσμος, Γνώση, Αθήνα 1982, σ. 110.

Η ίδρυση της Τρίτης Διεθνούς. Από τις πρώτες πράξεις του επαναστατικού καθεστώτος στη Ρωσία ήταν η ίδρυση διεθνούς οργάνωσης όλων των κομμουνιστικών κομμάτων. Ήταν η Τρίτη Διεθνής ή Κομμουνιστική Διεθνής. Ιδρύθηκε τον Μάρτιο του 1919 για την προαγωγή της διεθνούς επανάστασης εναντίον του καπιταλισμού* και των αστικών καθεστώτων και για τη στήριξη του νέου κομμουνιστικού καθεστώτος στη Ρωσία. Η εκδήλωση δύο κομμουνιστικών επαναστατικών κινημάτων, των Σπάρτακιστών στη Γερμανία, τον Ιανουάριο του 1919, και του Μπέλα Κουν (Bela Kun) στην Ουγγαρία, την άνοιξη του ίδιου έτους, προξένησε σοβαρές ανησυχίες σε έναν κόσμο που παρακολουθούσε με αγωνία την εμφύλια σύρραξη στη Ρωσία.

Η Κομμουνιστική Διεθνής άλλαξε μορφή και επιδιώξεις, όταν η εξουσία στη Σοβιετική Ένωση πέρασε από τον Λένιν στον Στάλιν. Στόχος απώτερος της Διεθνούς παρέμεινε βέβαια η προαγωγή της επανάστασης σε όλο τον κόσμο- ωστόσο, οι άμεσες επιδιώξεις και οι

ενέργειες των μελών-κομμάτων κατευθύνονταν σε μεγάλο βαθμό από τη Σοβιετική Ένωση με στόχο την πρόκληση αποσταθεροποιητικών καταστάσεων στις χώρες με αστικά καθεστώτα. Ο βίος της Διεθνούς των κομμουνιστών τερματίστηκε κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου (1943), όταν η Σοβιετική Ένωση αισθάνθηκε την ανάγκη να προβεί σε μια χειρονομία καλής θέλησης προς τις συμμάχους της, Βρετανία και ΗΠΑ.

Ο Ιωσήφ Βησσαριόνοβιτς Τζουγκασβίλι (18/9-1953), γνωστός με το ψευδώνυμο Στάλιν («Χαλύβδινος»), διατέλεσε γενικός γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης από το 1923 έως τον θάνατο του. Στάθηκε ανελέητος με την εσωτερική αντιπολίτευση, ενώ επέβαλε ταχύτατο εκσυγχρονισμό της αγροτικής ΕΣΣΔ, ώστε να αντιμετωπίσει τις

εχθρικές χώρες.

Η ίδρυση και η οργάνωση της ΕΣΣΔ. Στη μητρόπολη της διεθνούς κομμουνιστικής επανάστασης ιδρύθηκε το 1922, μετά τον τερματισμό του Εμφύλιου Πολέμου, η **Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών**, η οποία περιλάμβανε αρχικά τέσσερις δημοκρατίες, τη Ρωσία, την Ουκρανία, τη Λευκορωσία και την Υπερκαυκασία, δηλαδή τις χώρες της προεπαναστατικής Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Η νέα κρατική ενότητα συνδύαζε την αρχή της αυτονομίας των εθνοτήτων με αυτήν του διεθνισμού: οι χώρες-μέλη της Σοβιετικής Ένωσης ήταν κατά το Σύνταγμα του 1924 αυτόνομες αλλά στο πλαίσιο μιας ομοσπονδίας. Στην αρχική Ένωση θα μπορού-

σαν να προστεθούν νέες χώρες ή να αποσχιστούν από αυτήν όσες έκριναν ότι η Ένωση δεν τις εξυπηρετούσε. Η αρχή της οικειοθελούς αποδέσμευσης των χωρών-μελών δεν εφαρμόστηκε ποτέ, επειδή δε δόθηκε ποτέ μια τέτοια ευκαιρία.

Η ομοσπονδιακή δομή και η κατοχύρωση του δικαιώματος των εθνότητων να διατηρούν και να καλλιεργούν τα ιδιαίτερα πολιτιστικά τους χαρακτηριστικά ευνόησαν την ανάπτυξη της εθνικής υπερηφάνειας καθενός από την πανσπερμία των λαών που είχαν υποστεί στο παρελθόν τις συνέπειες του εκρωσισμού. Την υπερηφάνεια αυτή ευνόησε και η συμμετοχή -θεωρητικά επί ίσοις όροις- σε ένα μεγάλο και ισχυρό κράτος. Το τίμημα της συμμετοχής όμως ήταν μεγάλο, επειδή η εξουσία περιήλθε στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση και το Κομμουνιστικό Κόμμα που ελεγχόταν από τους Ρώσους και που ήταν το μόνο αναγνωρισμένο πολιτικό κόμμα στη Σοβιετική Ένωση.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα ήταν ο ουσιαστικός ιστός της εξουσίας που εξασφάλιζε τον απόλυτο έλεγχο της αχανούς χώρας από μία ομάδα ισχυρών, με επικεφαλής τον γενικό γραμματέα του κόμματος.

«Αυθόρμητες» επευφημίες στον ηγέτη
«Γινόταν μια τιμητική εκδήλωση για τον Σύντροφο Στάλιν. Ασφαλώς όλοι σηκώθηκαν για 3 λεπτά, 4 λεπτά οι θυελλώδεις επευφημίες συνεχίζονταν... Ποιος τολμούσε να είναι ο πρώτος που θα σταματούσε; Εξάλλου, άνδρες της μυστικής αστυνομίας στέκονταν στην αίθουσα περιμένοντας να δουν ποιος εγκαταλείπει πρώτος! Μετά από 11 λεπτά ο διευθυντής [του εργοστασίου] κάθισε... Σαν ένας άνθρωπος όλοι οι υπόλοιποι σταμάτησαν και κάθισαν κι αυτοί. Είχαν σωθεί! Έτσι βέβαια ανακάλυπταν ποιοι ήταν οι ανεξάρτητοι άνθρωποι. Και

έτσι τους εξόντωναν. Την ίδια νύχτα ο διευθυντής του εργοστασίου συνελήφθη...»

Αλεξάντρ Σολζενίτσιν, Το Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ, Πάπυρος, Αθήνα 1974.

Ερωτήσεις

- 1. Πώς εξηγείται η ταχύτατη επικράτηση της επανάστασης των Μπολσεβίκων στη Ρωσία;**
- 2. Ποια σημερινά κράτη συναποτελούσαν την Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών;**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ

Η περίοδος μεταξύ των δύο Παγκόσμιων Πολέμων είναι δυνατόν να διαχωριστεί στην πρώτη δεκαετία, στη διάρκεια της οποίας επικράτησε τελικά κλίμα αισιοδοξίας σχετικά με τη δυνατότητα να κυριαρχήσει η ειρήνη σε παγκόσμια κλίμακα, και στη δεύτερη δεκαετία, η οποία σφραγίζεται από την πολιτική, οικονομική και κοινωνική κρίση που οδηγεί στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η πορεία αυτή συνδέθηκε και με τα βήματα προόδου που φάνηκε αρχικά ότι θα ήταν δυνατόν να επιτευχθούν με στόχο την οργάνωση της διεθνούς ζωής μέσω της Κοινωνίας των Εθνών (ΚΤΕ). Ο πρώτος, πράγματι, μεγάλος παγκόσμιος οργανισμός είχε συσταθεί το 1920 με κύριο σκοπό την παγίωση της ειρήνης με την εγγύηση όλων των κρατών-μελών της διεθνούς κοινωνίας. Η συχνή πρόταξη ωστόσο των ειδικότερων εθνικών συμφερόντων των κρατών-μελών -και ιδίως των συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων- και, επιπλέον, η εκβιαστική πολιτική των αυταρχικών κρατών -της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Ιαπωνίας- θα συντελέσει, ώστε τελικά να αποτύχει η προσπάθεια αυτή.

Στη βαθμιαία επιδείνωση των όρων της διεθνούς ζωής συντέλεσε και η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929, η οποία και ενέτεινε τα σοβαρά πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα με επίκεντρο την Ευρώπη.

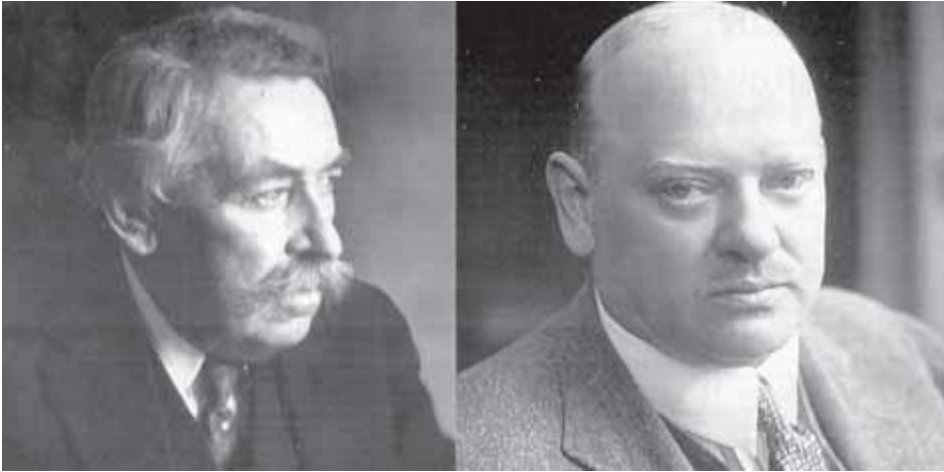
Η Ελλάδα, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, θα διανύσει και αυτή, περίοδο οξείας πολιτικής κρίσης: συχνές αλλαγές κυβερνήσεων, στρατιωτικά πραξικοπήματα, πολιτική αστάθεια. Η εγκαθίδρυση της αβασίλευτης δημοκρατίας δε θα αρκέσει για να επιτευχθεί η υπερνίκηση των δυσχερειών. Θετικά βήματα θα συντελεστούν κυρίως, όταν κατορθώσει ο Βενιζέλος να δημιουργήσει μεταξύ 1928-1932 συνθήκες εσωτερικής σταθερότητας και να χαράξει με επιτυχία τη νέα εξωτερική πολιτική της χώρας. Οι επιπτώσεις όμως της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης θα πλήξουν και την Ελλάδα, προκαλώντας εκ νέου ατμόσφαιρα πολιτικής αστάθειας και κοινωνικής αναταραχής. Υπό αυτές τις συνθήκες, το 1935 θα γίνει παλινόρθωση της βασιλευόμενης δημοκρατίας, ενώ, το επόμενο έτος, θα καταλυθεί το κοινοβουλευτικό πολίτευμα και θα εγκαθιδρυθεί το δικτατορικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

1. Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1920-1930

Η οργάνωση της ειρήνης. Η φροντίδα για τη διατήρηση της ειρήνης, όπως είχε θεσπιστεί κατά τη Διάσκεψη στο Παρίσι μεταξύ των ετών 1919-1920, φάνηκε να εμπνέει τους ηγέτες των περισσότερων κρατών-μελών της διεθνούς κοινωνίας κατά τη δεκαετία 1920-1930. Οπωσδήποτε, είχε νωρίς καταδειχτεί ότι η σύσταση της Κοινωνίας των Εθνών δε θα αναιρούσε τη λειτουργία, παράπλευρα, του καθεστώτος που είχε έως τότε προσδιορίσει τις σχέσεις μεταξύ των επιμέρους κρατών, τα οποία προέτασσαν το εθνικό έναντι του γενικού συμφέροντος της διεθνούς κοινωνίας. Το σύστημα, ειδικότερα, της «συλλογικής ασφάλειας»* διαφάνηκε, νωρίς μετά τη δημιουργία της ΚΤΕ, ότι δε θα ήταν σε θέση να αντικατα-

στήσει εξ ολοκλήρου την παραδοσιακή πρακτική του ανταγωνισμού μεταξύ των κρατών.

Εντούτοις, αρχικά ήταν διάχυτη η προσδοκία ότι οι δύο αυτές αντιλήψεις θα μπορούσαν τουλάχιστον να συνυπάρξουν, συμβάλλοντας στη διατήρηση της ειρήνης. Παρά τις μεταξύ τους διαφορές, οι δημοκρατικές κυβερνήσεις -υπό την επίδραση και της κοινής γνώμης η οποία, μετά τη λήξη του Ά Παγκόσμιου Πολέμου, αντιμετώπιζε με αποστροφή το ενδεχόμενο μιας νέας αιματοχυσίας- φαίνονταν αποφασισμένες να μην προσφύγουν και πάλι στην ένοπλη βία. Προς την κατεύθυνση αυτή έδειχνε ότι συνέβαλλε, υπό την καθοδήγηση του Γουσταύου Στρέζεμαν, και η ηττημένη Γερμανία: το 1926 εντάχθηκε στην ΚΤΕ, ενώ, ένα έτος νωρίτερα, είχε στο Λοκάρνο* συνομολογήσει με τη Γαλλία, το Βέλγιο, τη Μ. Βρετανία και την Ιταλία τη διατήρηση του εδαφικού καθεστώτος που είχε θεσπιστεί με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών και, γενικότερα, την ειρηνική επίλυση των διεθνών διαφορών. Στην εκπνοή μάλιστα της δεκαετίας του 1920 το μέλλον της ειρήνης αντιμετωπιζόταν με αισιοδοξία. Με το Σύμφωνο Μπριάν- Κέλογκ το 1928 είχε κηρυχτεί ο πόλεμος «εκτός νόμου», ενώ το επόμενο έτος ο ίδιος ο Αριστείδης Μπριάν, ως υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας, είχε φθάσει να προτείνει, για πρώτη φορά σε επίπεδο πολιτικό, την ένωση της Ευρώπης σε ενιαίο διακρατικό σχήμα.

Ο Α. Μπριάν (Aristide Briand, 1862-1932), υπουργός Εξωτερικών και πρωθυπουργός της Γαλλίας, και

ο Γ. Στρέζεμαν (Custav Stresemann, 1878-1929), ιδρυτής του γερμανικού Λαϊκού Κόμματος, υπουργός Εξωτερικών και καγκελάριος της Γερμανίας, έθεσαν τα θεμέλια της γαλλογερμανικής φιλίας στη Διάσκεψη του Λοκάρνο, το 1925. Για τον λόγο αυτόν τιμήθηκαν και οι δύο με το Βραβείο Νόμπελ.

Η πορεία προς την αναγνώριση των δικαιωμάτων των γυναικών

«[...] Τα γερμανικά πανεπιστήμια δέχονταν φοιτήτριες από το 1909. Στη Γαλλία η πρώτη γυναίκα δικηγόρος διορίστηκε το 1903. Τα κολέγια θηλέων στα βρετανικά πανεπιστήμια καθιστούσαν την ανώτερη μόρφωση προσιτή στις γυναίκες, παρόλο που πολλά επαγγέλματα παρέμεναν κλειστά γι' αυτές, με εξαίρεση το διδασκαλικό επάγγελμα. Το 1900 υπήρχαν στη Γερμανία 850 οργανώσεις που αγωνίζονταν για παραχώρηση εκλογικών δικαιωμάτων στις γυναίκες. Η Φινλανδία ήταν η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που έδωσε στις γυναίκες δικαίωμα ψήφου, το 1906. Ο αντίστοιχος αγώνας στη Βρετανία απέκτησε δυναμική με τη δημιουργία της Κοινωνικής Πολιτικής Ένωσης Γυναικών, το 1903. Στις παραμονές του Α Παγκόσμιου Πολέμου οι Βρετανίδες είχαν διεξαγάγει μια βίαιη εκστρατεία για να προωθήσουν το αίτη-

μα τους, χωρίς να διαφαίνονται προοπτικές επιτυχίας. Ωστόσο, ο αγώνας για τα εκλογικά δικαιώματα της γυναίκας ήταν ένα προφανές παράδειγμα πανευρωπαϊκού κινήματος. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος επρόκειτο να μεταβάλει τη θέση των γυναικών στα εμπόλεμα κράτη και πολλές απέκτησαν το δικαίωμα ψήφου στα επόμενα χρόνια [...]. [Στη διάρκειά του] οι γυναίκες κατέλαβαν πολλά από τα αξιώματα που άφησαν πίσω τους οι άνδρες και τους αναπλήρωσαν σε πολλές εξειδικευμένες θέσεις εργασίας [...]. Γυρνώντας από τον πόλεμο, οι άνδρες επέστρεψαν στις παλιές τους δουλειές. Αυτό το γεγονός και η συρρίκνωση της οικονομίας στο τέλος του πολέμου έθεσαν τις γυναίκες στο περιθώριο. Οι γυναίκες δεν δέχτηκαν αυτό τον υποβιβασμό αδιαμαρτύρητα. Προς το τέλος του πολέμου ή μετά από αυτόν πολλές χώρες τούς παραχώρησαν πολιτικά δικαιώματα και μεγαλύτερη χειραφέτηση».

Τζον Στίβενσον (επιμ.), Η Ιστορία της Ευρώπης, Κ. Κωστόπουλος, Αθήνα 2005, σ. 377, 398.

Μαζική κατανάλωση και μαζική ψυχαγωγία

«Η μαζική κατανάλωση και η μαζική παραγωγή αγαθών δημιούργησαν την ευημερία της δεκαετίας του '20 [...]. Περισσότεροι άνθρωποι μπορούσαν να αγοράσουν αυτοκίνητο, μικρές ηλεκτρικές συσκευές, όπως ραδιόφωνα και φωνογράφους, καθώς και ενδύματα από συνθετικά υφάσματα, την κατασκευή των οποίων έκαναν δυνατή τα επιτεύγματα της χημείας. Το ρεγιόν, που ήδη παραγόταν μαζικά από τις αρχές της δεκαετίας του '20, ήταν μια νέα τεχνητή μορφή μεταξιού, που έδινε τη δυνατότητα σε ένα υλικό, το οποίο μέχρι τότε μόνο οι πλούσιοι μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για τα πο-

λύτελή τους ενδύματα, να γίνει προσιτό και στον μέσο άνθρωπο. Με τη σταδιακή επικράτηση της οκτάωρης εργασίας, όλο και περισσότερη προσοχή δινόταν στον ελεύθερο χρόνο ως μια θετική πλέον πηγή ανθρώπινης ικανοποίησης για όλους και όχι μόνο για τους πλουσίους. Τα παραθαλάσσια θέρετρα της Ευρώπης άρχισαν να γεμίζουν από παραθεριστές καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι είχαν τον χρόνο και τα μέσα να απολαμβάνουν τις διακοπές τους. Μια έκρηξη ενδιαφέροντος για το ποδόσφαιρο μεταξύ των Ευρωπαίων μπορούσε να συγκριθεί μόνο με την παράλληλη ανάπτυξη του επαγγελματικού μπίτζμπολ και του ποδοσφαίρου στα κολέγια των ΗΠΑ. Τεράστια στάδια άρχισαν να χτίζονται σε όλη την Ευρώπη».

F.W. Pethick Lawrence (ed.), «The Trial of the Suffragette Leaders» (London, The Woman's Press, 1909), στο Noble et al., *Western Civilization. The Continuing Experiment*, τ. II, 4η έκδ., Houghton Mifflin Co., 2005, σ. 898.

Η οικονομική και κοινωνική συγκυρία. Η εξέλιξη των σχέσεων μεταξύ των κρατών-μελών της διεθνούς κοινωνίας, ιδιαίτερα στον ευαίσθητο χώρο της Ευρώπης, δεν ήταν ανεξάρτητη από την αντίστοιχη διαμόρφωση των όρων της οικονομικής και, κατ' επέκταση, της κοινωνικής ζωής. Παρά τις δυσκολίες, που ήταν εύλογο να προκαλέσει η μετάβαση από την οικονομία του πολέμου σ' αυτήν της ειρήνης, η πρώτη μεταπολεμική δεκαετία σφραγίζεται από την επίτευξη μιας αισθητής οικονομικής ανάκαμψης. Αν και διαφορετική κατά χώρες και παραγωγικούς τομείς, η βιομηχανική παραγωγή αυξανόταν κατά 50% στην ευρύτερη έκταση της Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Παράλληλα ωστόσο εκδηλώνονταν και οι αρνητικοί κραδασμοί που προκαλούσαν αφενός η νομισματική ρευστότητα στην Κεντρική και την Ανατολική Ευρώπη και αφετέρου οι πιέσεις για την αποπληρωμή των πολεμικών χρεών και των πολεμικών αποζημιώσεων τις οποίες όφειλαν να καταβάλουν οι ηττημένοι στους νικητές. Επιπλέον, με την πάροδο των ετών αναφαίνονταν ολοένα και περισσότερο τα προβλήματα που συνάπτονταν με τις νέες οικονομικές εξελίξεις στην Ευρώπη: πρώτον, η δυσχέρεια στην εξεύρεση αγορών για τα βιομηχανικά αγαθά που παράγονταν με αυξημένους ρυθμούς και, δεύτερον, η δυσπραγία του αγροτικού κόσμου εξαιτίας της μείωσης των τιμών των αγροτικών προϊόντων. Στο πλαίσιο εντούτοις της διασφάλισης των συνθηκών ειρήνης και σταθερότητας πιστευόταν ότι θα ήταν δυνατόν να αντιμετωπιστούν και τα προβλήματα αυτά με μεθόδους δημοκρατικές.

Οι προκλήσεις κατά της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του φιλελευθερισμού. Μια πειστική, πράγματι, απάντηση από τα δημοκρατικά κράτη της Ευρώπης στα ανοιχτά κοινωνικά προβλήματα ήταν αναγκαία, κατά μείζονα λόγο σε μια εποχή που είχαν ήδη διατυπωθεί δύο διαφορετικές προτάσεις, εμπνευσμένες από τα αυταρχικά καθεστώτα που είχαν μόλις επικρατήσει στη Σοβιετική Ένωση και την Ιταλία, έστω και σε περιορισμένη αρχικά κλίμακα.

Στο όνομα της πειθαρχίας και της ενότητας του Κομμουνιστικού Κόμματος, ο Στάλιν θα επιχειρήσει, μετά τον θάνατο του Λένιν (1924), την οικοδόμηση του σοσιαλισμού «σε μία μόνο χώρα», την ΕΣΣΔ, υπό τη δική του συγκεντρωτική εξουσία. Προκειμένου μάλιστα να επισπεύσει την πορεία προς τον σοσιαλισμό, θα επιβάλει την κρατικοποίηση της καλλιεργήσιμης γης και την επιτάχυνση της εκβιομηχάνισης στο πλαίσιο μιας

αυστηρά προγραμματισμένης οικονομίας υπό τον πλήρη έλεγχο του κράτους.

Μαζική ψυχαγωγία και αθλητισμός

«Οι μαζικές εκδηλώσεις παίζουν ρόλο αποφασιστικό και υπογραμμίζουν τη στροφή της εποχής (δεκαετίες '20 και '30) προς την ομαδική ψυχαγωγία [...]. Ο αθλητισμός, που αποτελούσε μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ασχολία των εκλεκτών, τώρα γίνεται προσιτός στο μεγάλο κοινό είτε ως πρακτική άσκηση σε κάποιο σπορ είτε ως μαζικό θέαμα με μεγάλη διάδοση χάρη στον τύπο και το ραδιόφωνο. Τυπική περίπτωση αποτελεί η ποδηλασία, με δύο κυρίαρχες διεθνείς εκδηλώσεις, τον "Γύρο της Γαλλίας" και τον "Γύρο της Ιταλίας", όπου συμμετέχουν τα ευρωπαϊκά αστέρια του ποδηλάτου, και με τις δημοφιλείς "εξαήμερες ποδηλατοδρομίες" του Παρισιού, του Λονδίνου, του Βερολίνου ή των Βρυξελλών, οι οποίες συγκεντρώνουν μέχρι και 25.000 θεατές κάθε βράδυ. Παρόμοια συμβαίνουν στην πυγμαχία και στο ποδόσφαιρο. Η πυγμαχία χαρίζει στους οπαδούς της μεγάλες στιγμές [...], ενώ τα κυριότερα έντυπα συναγωνίζονται σε εφευρετικότητα και σε τεχνάσματα, προκειμένου να αναγγείλουν πρώτα τα αποτελέσματα στο κοινό. Την πρωτιά την παίρνει το ραδιόφωνο, που μπορεί και μεταδίδει απευθείας τα νέα. Το ποδόσφαιρο γίνεται κι αυτό ένα δημοφιλέστατο σπορ με όλο και περισσότερους φίλους σε ολόκληρη την Ευρώπη και αποτελεί το κατεξοχήν αθλητικό θέαμα, με τις διάσημες ομάδες, όπως η αγγλική Άρσεναλ ή οι ιταλικές Τορίνο, Γιουβέντους και Μίλαν [...]. Τέλος, οι μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, με εξαίρεση το Λος Άντζελες που φιλοξένησε το 1932 τους αγώνες της 10ης Ολυμπιάδας, είναι αυτές που αναλαμβάνουν ανά τετραετία την οργάνω-

νωση αυτού του παγκόσμιου αθλητικού θεσμού». Serge Berstein - Pierre Milza, Ιστορία της Ευρώπης, μτφρ. Μιχ. Κοκολάκης, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τ. 3, σ. 160-161.

Γερμανικές γελοιογραφίες που ασκούν κριτική στο φασιστικό καθεστώς του Μπενίτο Μουσολίνι και στον βασιλιά Βίκτορα Εμμανουήλ, ο οποίος το στήριζε. Το Εθνικό Φασιστικό Κόμμα ανέλαβε την εξουσία έπειτα από την «πορεία στη Ρώμη» (Οκτώβριος 1922). Ο Μουσολίνι διατηρήθηκε στην εξουσία έως το 1943, οπότε καθαιρέθηκε.

Η άλλη πρόταση, με τη και αυτή στις θεμελιακές αρχές του φιλελευθερισμού, είχε διατυπωθεί από τον **Μπενίτο Μουσολίνι**, εμπνευστή της φασιστικής ιδεολογίας: έξαρση του εθνικισμού, διεκδίκηση στο όνομα του «δικαιώματος» των Ιταλών να δημιουργήσουν ισχυρό κράτος• έξαρση της δύναμης και της βίας ως παραγών της πολιτικής• επίκληση συνθημάτων υπέρ της

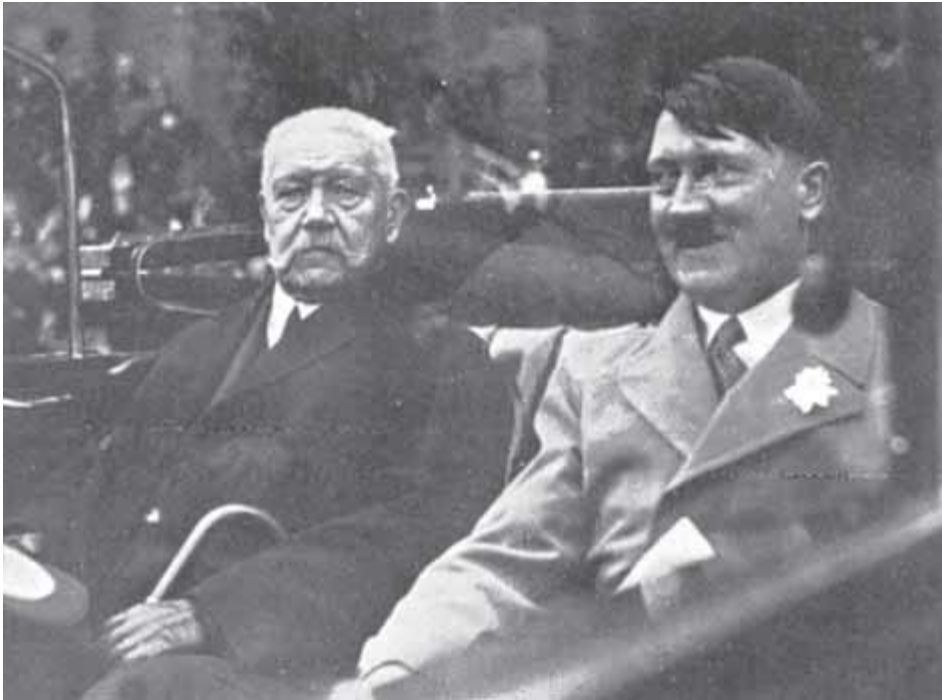
κοινωνικής ισότητας - κατά παραφθορά του σοσιαλιστικού δόγματος. Η άνοδος των φασιστών στην εξουσία συνδέεται άμεσα με την ανησυχία που είχε προκαλέσει σε ισχυρή μερίδα της κοινής γνώμης η αίσθηση, αφενός, ότι η Ιταλία είχε αδικηθεί από τους νικητές συμμάχους μετά τη λήξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου και ο φόβος, αφετέρου, μήπως διαταραχτεί η κοινωνική τάξη από τις ταραχές και τις απεργίες που είχαν ξεσπάσει. Η βαθμιαία ταύτιση κόμματος και κράτους θα απολήξει στην ολοκληρωτική κατάλυση των δημοκρατικών θεσμών και στη δημιουργία ενός προτύπου για τους οπαδούς του αυταρχισμού.

Ο φασισμός

«Ο φασισμός αποτελούσε άρνηση του φιλελευθερισμού, της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού. Κατά τον Μουσολίνι και τον βασικό θεωρητικό του ιταλικού φασισμού Τζεντίλε (Giovanni Gentile), τα συστήματα αυτά θυσιάζουν τα ιδεώδη της κοινότητας και του έθνους στο όνομα μιας ελευθερίας που ευνοεί τον κατακερματισμό της κοινότητας και την ανάπτυξη του ατομικισμού και του υλισμού. Ο φασισμός, αντίθετα, κατοχυρώνει την ελευθερία διά του αυταρχισμού και ευνοεί τον ηρωισμό και την ανωτερότητα διά της πειθαρχίας και της θυσίας. Επρόκειτο, βέβαια, για θέσεις που δεν συμβιβάζονταν με την κοινή λογική ούτε μπορούν ν' αποδειχθούν. Ο φασισμός όμως, κατά τους θεωρητικούς του, ήταν εχθρός του ορθολογισμού. "Κράτος", "ισχύς", "θάρρος", "αίμα", "θυσία", "πειθαρχία", "νίκη" και "θέληση" ήσαν οι προσφιλείς έννοιες των θεωρητικών του φασισμού. Κατά τον [Μπενεντέτο] Κρότσε, τον μεγάλο Ιταλό στοχαστή της περιόδου αυτής, επρόκειτο για ακατανό-

ητο και παράδοξο μίγμα προτροπών, στείρες ανατάσεις προς έναν πολιτισμό χωρίς θεμέλια, μυστικιστική απόχαυνωση και κυνισμό».

Ι.Σ. Κολιόπουλος, Νεώτερη Ευρωπαϊκή Ιστορία, 1789-1945, Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1993, σ. 344-345.

Ο Αδόλφος Χίτλερ (1889- 1945), καγκελάριος της Γερμανίας από το 1933, με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, στρατάρχη Πάουλ φον Χίντενμπουργκ (1847- 1934). Ο τελευταίος συναίνεσε στην ανάληψη της αρχής από τους εθνικοσοσιαλιστές, παρά τις αρχικές του αντιρρήσεις.

Ερωτήσεις

1. Από ποιους παράγοντες διευκολύνθηκε η κατάλυση του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος στην Ευρώπη κατά την περίοδο αυτή;
2. Πού οφειλόταν η αισιοδοξία με την οποία αντιμετώπιζαν το μέλλον της Ευρώπης οι πολιτικοί ηγέτες της δεκαετίας 1920-1930; Ήταν δικαιολογημένη κατά τη γνώμη σας;

2. ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1923-1930)

Προς την πολιτική σταθεροποίηση. Η Ελλάδα, μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάννης, θα διανύσει περίοδο δυσχερειών στο εσωτερικό πολιτικό πεδίο. Η κρίση που είχε ως αφετηρία τον Εθνικό Διχασμό επιβάρυνε εξακολουθητικά τη δημόσια ζωή. Το φιλοβενιζελικό στρατιωτικό καθεστώς που είχε επιβληθεί μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή επανέφερε, περί τα τέλη του 1923, το κοινοβουλευτικό καθεστώς, όχι όμως και την πολιτική ομαλότητα σε βάση σταθερή.

Στις 25 Μαρτίου 1924 ανακηρύχτηκε από τη Βουλή, με πρωτοβουλία κυρίως του **Αλέξανδρου Παπαναστασίου**, και επικυρώθηκε με δημοψήφισμα, στις 13 Απριλίου, η **αβασίλευτη δημοκρατία** ο τρόπος όμως της θεσμοθέτησής της αμφισβητήθηκε από τη φιλοβασιλική μερίδα. Η κυβερνητική αστάθεια, η απειλή επέμβασης του στρατού στην πολιτική ζωή, η κατάλυση, ακόμη, του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος και η επιβολή μιας βραχύβιας δικτατορίας από τον στρατηγό Θεόδωρο Πάγκαλο σφραγίζουν κατά την περίοδο αυτή την πολιτική ζωή της χώρας.

Η συγκρότηση **οικουμενικής κυβέρνησης** υπό τον **Αλέξανδρο Ζαΐμη** με τη συμμετοχή των αντίπαλων πολιτικών κομμάτων, βενιζελικών και αντιβενιζελικών, αποτέλεσε σοβαρό βήμα. Τότε, το 1927, ψηφίστηκε και το νέο Σύνταγμα της Ελλάδας. Ύστερα εξάλλου και από τη θριαμβευτική εκλογική επικράτηση του Κόμματος των Φιλελευθέρων, τον Αύγουστο του 1928, και την επάνοδο του **Ελευθερίου Βενιζέλου** στην εξουσία για μία τετραετία, φάνηκε να σταθεροποιείται οριστικά το κοινοβουλευτικό καθεστώς και, κατ' επέκταση, το πολί-

τεύμα της προεδρευόμενης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας*.

Ο Αλέξανδρος Παπαναστασίου (1867-1936), πολιτικός και κοινωνιολόγος. Το 1922 φυλακίστηκε από τη βασιλική κυβέρνηση για το κείμενο του «Δημοκρατικό μανιφέστο», όπου κατηγορούσε την κυβέρνηση για τις δυσμενείς εξελίξεις στο μικρασιατικό ζήτημα. Ο Παπαναστασίου είναι γνωστός ως «πατέρας της Δημοκρατίας», διότι υπήρξε ο πρώτος πρωθυπουργός της Α' Ελληνικής Δημοκρατίας (1924-1935).

Η αναδιοργάνωση του ελληνικού κράτους κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου

«Η προσπάθεια του εκσυγχρονισμού είχε ξεκινήσει ήδη από τις αρχές του αιώνα και καρποφόρησε κυρίως κατά την ένδοξη δεκαετία του βενιζελισμού, 1910-1920. Έτσι, οι Φιλελεύθεροι πιστώθηκαν τον έπαινο για την καρποφορία προγενέστερων προσπαθειών, μαζί με τον δίκαιο έπαινο για τις δικές τους επιτυχίες. Γιατί είναι αλήθεια ότι οι προσπάθειες των βενιζελικών κυβερνήσεων ήταν ορμητικότερες, πιο οργανωμένες και, κυρίως, παραγωγικότερες και ότι την ίδια ορμή και αποτελεσματικότητα έδειξε η βενιζελική κυβέρνηση και στη μεγάλη μεσοπολεμική της τετραετία, μεταξύ 1928 και 1932. Πά-

ντως, και στον Μεσοπόλεμο, όπως και προηγουμένως, ανελήφθησαν πολλές πρωτοβουλίες και προσπάθειες με άλλες κυβερνήσεις στην εξουσία.

Ωστόσο, το κράτος δεν το αναδιοργάνωσαν μόνο οι εκάστοτε κυβερνήσεις. Ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός συνεχώς αυτοοργανωνόταν και, παράλληλα, υποστήριζε τις οργανωτικές προσπάθειες των κυβερνήσεων. Η αυτοοργάνωση του κράτους, καθώς και ο σχεδιασμός και η υποστήριξη των κυβερνητικών πολιτικών, ήταν το έργο που προσέφεραν ορισμένοι λαμπροί δημόσιοι υπάλληλοι που κατείχαν υψηλές διοικητικές θέσεις, με τη συνεργασία πολλών υπαλλήλων στις χαμηλότερες βαθμίδες της ιεραρχίας. Λίγα πρόσωπα μας είναι γνωστά από την πρώτη κατηγορία, κανένα από τη δεύτερη. Κάποτε, η ιστορική έρευνα θα ανασύρει ονόματα και θα τιμήσει μερικούς τουλάχιστον από τους αφανείς αυτούς πρωτεργάτες. Προς το παρόν, ας αρκσθούμε να μνημονεύσουμε απλώς ότι τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν. Η αναδιοργάνωση του κράτους υποβοήθησε τον νομοθετικό οργασμό του Μεσοπολέμου. Το γράμμα και το πνεύμα των νέων νόμων στήριξε την οικονομική και την κοινωνική πολιτική των κυβερνήσεων της εποχής».

Γ.Β. Δερτιλής, Ιστορία του Ελληνικού Κράτους, 1830-1920, τ. Β', Εστία, Αθήνα 2006, σ. 902-903.

Η ανάγκη της επαγγελματικής αποκατάστασης των προσφύγων και η βιομηχανική πολιτική στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου

«Η βιομηχανική επέκταση μπορούσε να ενισχυθεί από τη διατήρηση του εργατικού κόστους σε χαμηλά επίπεδα, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως θα εγκαταλείπονταν οι προσπάθειες για βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των περισσότερων εργατών. Ήδη οι εργασιακές συν-

θήκες στα ελληνικά εργοστάσια ήταν καταθλιπτικές: η δωδεκάωρη εργασία αποτελούσε τον κανόνα σε ορισμένες βιομηχανίες, ενώ ήταν συνηθισμένη η απασχόληση γυναικών και παιδιών. Η διεθνής σύμβαση που απαγόρευε την εργασία παιδιών κάτω των δεκατεσσάρων ετών δεν τηρούνταν, ενώ ακόμη και τα στελέχη του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας συμμερίζονταν την άποψη πως οι χαμηλοί μισθοί που κέρδιζαν οι ενήλικοι εργάτες καθιστούσαν απαραίτητο να εργάζονται και τα παιδιά τους. Ο Βενιζέλος επιβεβαίωσε σε έναν απεσταλμένο του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας, ο οποίος επισκέφθηκε την Ελλάδα, ότι η αδήριτη ανάγκη να εξασφαλιστεί εργασία για τη μεγάλη μάζα των προσφύγων, το μικρό ποσοστό αντρών εργατών ανάμεσά τους, και, τέλος, το γεγονός ότι έπρεπε να αφιερωθούν όλοι οι διαθέσιμοι πόροι στο άκρως επείγον έργο της επανεγκατάστασης, δεν επέτρεψαν την εφαρμογή μέτρων τα οποία θα ήταν μεν χρήσιμα, αλλά ίσως θα εμπόδιζαν τη δημιουργία νέων βιομηχανιών -οι οποίες είναι ούτως ή άλλως συχνά ασταθείς- και θα σταματούσαν την ανάπτυξη άλλων».

Mark Mazower, Η Ελλάδα και η οικονομική κρίση του Μεσοπολέμου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2002, σ. 135.

Οικονομική και κοινωνική πρόοδος. Αξιοσημείωτες υπήρξαν οι παράλληλες εξελίξεις στο πεδίο αφενός της οικονομικής και κοινωνικής και αφετέρου της εξωτερικής πολιτικής της χώρας.

Περί τα τέλη της δεκαετίας του 1920 είχε βελτιωθεί αισθητά η παραγωγική διαδικασία και, ειδικότερα, είχε εγκαινιαστεί η κατασκευή σημαντικών έργων υποδομής, είχε σταθεροποιηθεί το εθνικό νόμισμα, είχε αναπτυχθεί η εμπορική κίνηση και είχε δρομολογηθεί η ενίσχυση της εγχώριας βιομηχανίας. Η αγροτική πα-

ραγωγή είχε βελτιωθεί χάρη στην αύξηση των καλλι-εργήσιμων γαιών και στην εκτέλεση σημαντικών από-ξηραντικών έργων στην εύφορη ύπαιθρο της βόρειας Ελλάδας. Παράλληλα προβλέφθηκαν, με την αρωγή και της ΚΤΕ, τα πρώτα μέτρα για την αντιμετώπιση των ο-ξέων κοινωνικών προβλημάτων που ήταν εύλογο να έχει προκαλέσει η συρροή των προσφύγων από τη Μι-κρά Ασία, τον Πόντο και την Ανατολική Θράκη - της πε-ρίθαλψης και της αποκατάστασής τους. Επίσης, γενι-κεύτηκε η εφαρμογή των μέτρων για την αγροτική με-ταρρύθμιση. Η επιβάρυνση ωστόσο του εξωτερικού δα-νεισμού* και η προσφυγή στο ξένο χρηματοδοτικό κε-φάλαιο προκαλούσαν εμπόδια στη θετική, κατά τα άλλα, πορεία της χώρας. Το γεγονός αυτό υπογράμμιζε ακόμη περισσότερο την αναπόφευκτη εξάρτηση της Ελλάδας από την εκάστοτε διεθνή συγκυρία, πολιτική και οικονομική.

Η διεθνής θέση της Ελλάδας. Στο διπλωματικό πεδίο η Ελλάδα κατόρθωσε να αμβλύνει, με την πάροδο του χρόνου, τις δυσβάστακτες πιέσεις που είχε αρχικά αντι-μετωπίσει. Η πολιτική, πράγματι, των εδαφικών διεκδι-κήσεων είχε, μετά τη συνομολόγηση της Συνθήκης της Λωζάννης και την ανταλλαγή των πληθυσμών με τη Βουλγαρία και την Τουρκία, οριστικά εγκαταλειφθεί. Ακόμη και η διεκδίκηση των περιοχών όπου υπερείχε αισθητό το ελληνικό στοιχείο -όπως τα Δωδεκάνησα, η Βόρεια Ήπειρος και η Κύπρος- δεν προβαλλόταν δυνα-μικά από την επίσημη Ελλάδα προκειμένου να μη δια-ταραχθούν οι σχέσεις με την Ιταλία και τη Μ. Βρετανία. Το γεγονός της διπλωματικής αδυναμίας μετά τη Μικρα-σιατική Καταστροφή και η συνακόλουθη υποτίμηση της ως παράγοντα της διεθνούς ζωής δε θα καταστήσει εντούτοις δυνατή την εξομάλυνση των σχέσεων με τα γειτονικά κράτη και τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις

παρά μόνο μετά την επάνοδο του Ελευθερίου Βενιζέλου στην εξουσία, το 1928. Πράγματι, μεταξύ των ετών 1928-1932 θα συνομολογηθούν οι σημαντικές διμερείς συμφωνίες με την Ιταλία (23 Σεπτεμβρίου 1928), τη Γιουγκοσλαβία (27 Μαρτίου 1929) και την Τουρκία (10 Ιουνίου και 30 Οκτωβρίου 1930)• και ακόμη -έστω και χωρίς να υπογραφεί διμερής συμφωνία- θα αποκατασταθούν οι φιλικές σχέσεις με τη Μ. Βρετανία και τη Γαλλία, οι οποίες, από κοινού με την Ιταλία, δέσποζαν τότε στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο. Παράλληλα, η ελληνική κυβέρνηση θα είναι από τις ελάχιστες που θα υποστηρίξουν ανεπιφύλακτα το πρόδρομο σχέδιο Μπριάν για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Σε εποχή διεθνούς, ακόμη, αισιοδοξίας η Ελλάδα είχε κατορθώσει να ενισχύσει το διπλωματικό κύρος της.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Ελευθερίου Βενιζέλου (1928)

«Το νέο εκπαιδευτικό σύστημα εκφράζει μια διαφορετική από την προηγούμενη φιλοσοφία και στηρίζεται τόσο σε δομικές μεταβολές (το τετράχρονο Δημοτικό - το "σχολείο του λαού"-έγινε εξάχρονο, δόθηκε ιδιαίτερη σημασία στο μάθημα των Νέων Ελληνικών, ενισχύθηκε η διδασκαλία της δημοτικής και αναβαθμίστηκε ο επαγγελματικός κλάδος στη δεύτερη βαθμίδα) όσο και σε λειτουργικές καινοτομίες (προαιρετικά μαθήματα στο Γυμνάσιο, έγκριση πολλών διδακτικών βιβλίων κατά τάξη και μάθημα, "απογεύματα ελευθέρας εργασίας" στα σχολεία [...]). Όλα αυτά, συμπληρωμένα με ένα ευρύτατο πρόγραμμα οικοδόμησης σχολείων (χρηματοδοτημένο από ειδικό δάνειο του εξωτερικού) και με την ίδρυση του -πρώτου μετά το 1837- νέου Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη (με σαφή διάθεση να αποτελέσει πυρήνα ανακαίνισης), αν και δεν κλονίζουν τον συγκε-

ντρωτικό χαρακτήρα του συστήματος, συγκροτούν ωστόσο ένα αξεπέραστο όριο για τα εκπαιδευτικά πράγματα της νεότερης Ελλάδας: ποτέ ως τότε και ποτέ έκτοτε δεν ξανανομοθετήθηκε μεταρρύθμιση που να χαρακτηρίζεται από τόσο ριζοσπαστικές λύσεις και που να παρουσιάζει στις επί μέρους εκφάνσεις της τόση συνοχή και συνέπεια προς μία ενιαία, βασική αντίληψη». Αλέξης Δημαράς, «Παιδεία: Συντηρητική αντεπίθεση», στο τεύχος με τίτλο «Η Ελλάδα τον 20ό αιώνα (1920-1930)», Η Καθημερινή, Επτά Ημέρες, 31-10-1999, σ. 29.

Η ίδρυση του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

«Στις 21 Σεπτεμβρίου 1926 δημοσιεύτηκε ο ιδρυτικός νόμος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το δεύτερο κρατικό και πανεπιστημιακό ίδρυμα της χώρας δεν διπλασίασε απλώς τις δυνατότητες απορρόφησης φοιτητών. Από την ίδρυσή του αποτέλεσε τον άλλο ιδεολογικό πόλο στη φιλοσοφία της εκπαίδευσης, στην έρευνα και στο βαθμό παρέμβασης της ακαδημαϊκής οντότητας στην κοινωνία. Το Εθνικόν και Καποδιστριακόν Πανεπιστήμιον Αθηνών είχε ήδη το κύρος της ιστορίας του και έφερε το βάρος της ερευνητικής ευθύνης σημαντικών επιστημόνων. Το Αριστοτέλειο, εξαιτίας και της βουλήσεως των ιδρυτών του και εξαιτίας της ιστορικής συγκυρίας, αλλά και της πολυπολιτισμικής συγκρότησης του πληθυσμού της έδρας του, έγινε από την πρώτη στιγμή ένα πιο φιλελεύθερο, πιο τολμηρό, πιο ανοιχτό στους νέους καιρούς και στις νέες ανάγκες παιδευτήριο [...]».

Κ. Γεωργουσόπουλος, «Θεσμοί πολιτισμού 1924-1935», Η Καθημερινή, Επτά Ημέρες, 21-3-2004, σ. 24-25.

Επιστολή του Ελ. Βενιζέλου προς τον Τούρκο πρωθυπουργό Ισμέτ Ινονού και τον υπουργό Εξωτερικών της Τουρκίας Ρουστή Αράς, αμέσως μετά την εκλογή του ως πρωθυπουργού της Ελλάδας (1928)

«Καθ' ην στιγμήν ο ελληνικός λαός μού αναθέτει με μεγάλην πλειοψηφίαν την διακυβέρνησίν του διά μίαν περίοδον τεσσάρων ετών, οφείλω να σας διαβεβαιώσω περί της ζωηρός επιθυμίας μου να συντελέσω εις την ρύθμισιν των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών μας, η οποία θα τους εξησφάλιζε στενήν φιλίαν, επιβεβαιουμένην δι' ενός συμφώνου φιλίας, μη επιθέσεως και διαιτησίας, περιεχομένου όσο το δυνατόν ευρυτέρου.

Έχω πλήρη συνείδησιν του γεγονότος ότι η Τουρκία δεν έχει βλέψεις επί των εδαφών μας και μοι εδόθη χιλιάς φοράς κατά την διάρκειαν της προεκλογικής περιόδου η ευκαιρία να δηλώσω δημοσία ότι η Ελλάς ουδεμίαν έχει βλέψιν επί των τουρκικών εδαφών, αποδεχομένη τας Συνθήκας της Ειρήνης ειλικρινώς και ανεπιφυλάκτως. [...] Είμαι βέβαιος ότι, αν επιτύχωμεν να θέσωμεν οριστικόν τέρμα εις την μακράν περίοδον των αγώνων μεταξύ των δύο χωρών μας διά μίας νέας συνθήκης φιλίας, συνομολογηθησομένης όχι κατόπιν πολέμου νικηφόρου διά μίαν εξ αυτών, αλλά διά πράξεως προερχομένης από την ελευθέραν βούλησίν των, η τοιαύτη συνθήκη θα έχη ηθικήν αξίαν ακόμη μεγαλυτέραν θα παρείχομεν τοιουτοτρόπως ανεκτίμητον πηρεσίαν εις την υπόθεσιν της γενικής ειρήνης, της οποίας ολόκληρος η ανθρωπότης έχει άμεσον ανάγκην, και εις τα ζωτικά συμφέροντα των δύο χωρών μας, αι οποίαί στηριζόμενοι εις μίαν αμοιβαίαν φιλίαν θα δυνηθούν να προασπίσουν αποτελεσματικώτερον τα ποικίλα συμφέροντα

των».

Κωνσταντίνος Δ. Σβολόπουλος, Η ελληνική εξωτερική πολιτική μετά την συνθήκη της Λωζάννης. Η κρίσιμος καμπή, Ιούλιος-Δεκέμβριος 1928, Επιστημονικά δημοσιεύματα Ινστιτούτου Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου και Διεθνών Σχέσεων Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1977, σ. 145.

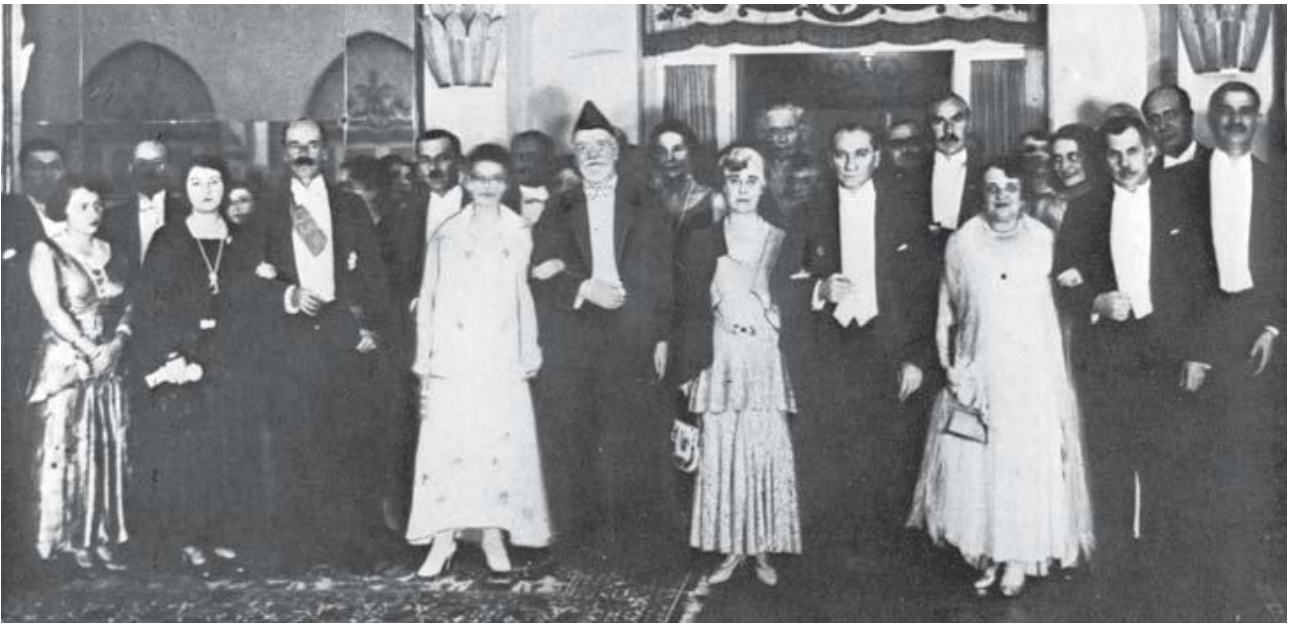
Ο Ελευθέριος Βενιζέλος υπογράφει στις 30 Οκτωβρίου του 1930 στην Άγκυρα το ελληνοτουρκικό σύμφωνο φιλίας, ουδετερότητας, διαλλαγής και διαιτησίας. Απέναντι του ο πρωθυπουργός της Τουρκίας Ισμέτ Ινονού.

Το ευρωπαϊκό όραμα του Βενιζέλου

"Όταν, στις αρχές Σεπτεμβρίου του 1930, ο Μπριάν θα συγκαλέσει σε έκτακτη συνδιάσκεψη τους εκπροσώπους των ευρωπαϊκών κρατών που είχαν διατυπώσει τις απόψεις τους πάνω στο υπόμνημα της 1ης Μαΐου, ο Βενιζέλος θα συνηγορήσει με θέρμη υπέρ της ανάγκης να δοθεί συνέχεια στις γαλλικές εισηγήσεις. Εκτενέστερα θα αναπτύξει τις ελληνικές θέσεις ο Νικόλαος Πολίτης - χωρίς να παραλείψει να αναφερθεί και στα αμφι-

λεγόμενα σημεία του υπομνήματος: "Η ελληνική κυβέρνηση χαιρετίζει με τη μεγαλύτερη ικανοποίηση την ιδέα της ενότητας των λαών της Ευρώπης- προκειμένου να διασκεδαστεί κάθε ανησυχία, το εγχείρημα οφείλει να αναληφθεί στα πλαίσια της διεθνούς οργάνωσης και να σεβαστεί την εθνική κυριαρχία των κρατών η ευρωπαϊκή ένωση, κάτω από ανάλογες συνθήκες, όχι μόνον δεν θα οδηγήσει στην εξασθένηση αλλά και θα συμβάλει στην ενίσχυση "της Ευρώπης των πατρίδων"• τα ευρωπαϊκά κράτη θα εξασφαλίσουν σημαντικά πλεονεκτήματα όχι μόνο στον οικονομικό, αλλά και στον πολιτικό τομέα• η εξέλιξη προς την ομοσπονδιοποίηση οφείλει να επιχειρηθεί με ιδιαίτερη προσοχή και με προϋπόθεση την πίστωση χρόνου". Ο Έλληνας αντιπρόσωπος κατέληγε με μια κρίσιμη παρατήρηση, φανερά εμπνευσμένη από την ειδική βρετανική περίπτωση: "Η Ένωση της Ευρώπης θα όφειλε να προβλεφθεί τόσο ελαστική, ώστε να είναι δυνατή η συμμετοχή όλων των κρατών, ακόμη και όσων το κέντρο βαρύτητας εντοπίζεται περισσότερο έξω παρά μέσα στην Ευρώπη"».

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος, Ελευθέριος Βενιζέλος.
Δώδεκα Μελετήματα, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 1999,
σ. 226-227.

Ελευθέριος Βενιζέλος και Μουσταφά Κεμάλ, συνοδευόμενοι από τις συζύγους τους, μετά την υπογραφή του Ελληνοτουρκικού Συμφώνου Φιλίας. Μουσείο «Ιστορική Μνήμη Ελ. Βενιζέλου», Αθήνα.

Ερωτήσεις

1. Τι είδους προβλήματα πιστεύετε ότι προέκυψαν κατά τη διαδικασία ενσωμάτωσης των προσφύγων στην ελληνική κοινωνία μετά την ανταλλαγή των πληθυσμών με την Τουρκία;
2. Πώς κατόρθωσε η ηττημένη και πολιτικά διχασμένη Ελλάδα του 1922 να ανορθώσει το διεθνές διπλωματικό κύρος της κατά τη δεκαετία του 1920-1930; Να συμβουλευτείτε και τα σχετικά παραθέματα.

3. Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ

Η εκδήλωση και οι συνέπειες της κρίσης (1929-1932). Η μεγάλη οικονομική κρίση των ετών 1929-1932 είχε ως αφετηρία την αιφνίδια ραγδαία πτώση των τιμών στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Άμεσες επιπτώσεις της ήταν οι διαδοχικές τραπεζικές πτωχεύσεις αρχικά στις Ηνωμένες Πολιτείες, η απόσυρση των αμερικανικών κεφαλαίων από την Ευρώπη και ιδιαίτερα από τη Γερμανία, η μείωση της βιομηχανικής παραγωγής και των εμπορικών συναλλαγών σε παγκόσμια κλίμακα, καθώς και η αποδιοργάνωση του διεθνούς νομισματικού συστήματος με την υποτίμηση και της αγγλικής λίρας το 1931. Οι κοινωνικές συνέπειες υπήρξαν δραματικές: το 1932 καταγράφηκαν πάνω από τριάντα εκατομμύρια άνεργοι παγκοσμίως - πέντε εκατομμύρια μόνο στη Γερμανία!

Ισχυρό υπήρξε το πλήγμα που δεχόταν, γενικότερα, το φιλελεύθερο δημοκρατικό πρότυπο στο πεδίο της οικονομίας και, κατ' επέκταση, η προοπτική της ευημερίας που ήδη διαφαινόταν.

Πράγματι, η κοινοβουλευτική δημοκρατία, η οποία κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1920 φαινόταν ότι είχε κυριαρχήσει στο διεθνές στερέωμα, δεχόταν την αυστηρή κριτική των εχθρών της. Η σταλινική Ρωσία και η φασιστική Ιταλία στο εξωτερικό, αλλά και οι οπαδοί τους στο εσωτερικό των δημοκρατικών χωρών της Ευρώπης ενθαρρύνονταν και ενισχύονταν στην αντίθεσή τους κατά του φιλελευθερισμού. Κατ' εξοχήν χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση της Γερμανίας, όπου το **Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ**, το οποίο στις εκλογές του 1928 είχε συγκεντρώσει μόλις το 2,6% των ψήφων, αυξάνει εντυπωσιακά τη δύναμή του μετά

την εκδήλωση της διεθνούς οικονομικής κρίσης και τις επιπτώσεις της στη Γερμανία, για να φθάσει το 44% στις εκλογές του Μαρτίου 1933• οπωσδήποτε όμως, προκειμένου να καταλάβει την εξουσία, δε θα αρκεστεί στη χρήση μεθόδων δημοκρατικών. Η άσκηση βίας κατά των αντιφρονούντων από ένστολους οπαδούς του κόμματος, με την ανοχή των κρατικών οργάνων, συνέπεσε με τη συγκατάβαση, αρχικά, των μετριοπαθών πολιτικών σχηματισμών στο όνομα της κοινής αντίθεσης στον κομμουνισμό. Ο Χίτλερ, έχοντας ανακηρυχθεί, χάρη στη χρήση ανάλογων μεθόδων, «καγκελάριος», κατήργησε μετά και από δημοψήφισμα, το 1934, τη δημοκρατία και αυτοαναγορεύθηκε πρόεδρος του Ράιχ -ενός γερμανικού κράτους ενιαίου πλέον και όχι ομοσπονδιακού- συγκεντρώνοντας όλες τις εξουσίες και καταπνίγοντας κάθε εκδήλωση εσωτερικής ιδεολογικής διαφοροποίησης.

Η κατάρρευση της ΚΤΕ. Η αποτελεσματικότητα της προπαγάνδας υπέρ του νέου καθεστώτος (κύριος υπεύθυνος στον τομέα αυτόν ήταν ο Γκέμπελς), η αποτελεσματική αντιμετώπιση των προβλημάτων της οικονομίας, η δραστική μείωση της ανεργίας και η βίαιη καταστολή κάθε αντίδρασης (αρχηγός της Γκεστάπο* και των Ες-Ες* ήταν ο Χίμλερ) προσφέρονται για να εξηγήσουν την ολοκληρωτική επικράτηση του ναζισμού στη Γερμανία. Κατά τα επόμενα έτη εντούτοις θα αποδειχτεί ότι η επικράτηση αυτή αποτελούσε κίνδυνο όχι μόνο για τη δημοκρατία, αλλά και για την παγκόσμια ειρήνη. Οι Γερμανοί, ως καθάροιμοι «Άρειοι», κατά το σύγγραμμα του Χίτλερ **Ο Αγών μου** (Mein Kampf, 1924), όφειλαν να συνενώσουν όλους τους λαούς που μιλούσαν την ίδια γλώσσα και είχαν το ίδιο αίμα και να επεκτείνουν την κυριαρχία τους προς τα ανατολικά, προ-

κειμένου να εξασφαλίσουν τον απαραίτητο για την επιβίωσή τους «ζωτικό χώρο» (Lebensraum)*.

Στην κορύφωση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, το 1932, χιλιάδες άνεργοι της Νέας Υόρκης στέκονται στην ουρά έξω από το Υπουργείο Απασχόλησης.

Υπό την πίεση των γεγονότων αυτών η ΚΤΕ εξασθενεί δραματικά και τελικά καταρρέει. Το σύστημα της «συλλογικής ασφάλειας», το οποίο προοριζόταν να εγγυηθεί τη διατήρηση της ειρήνης, αποδεικνύεται ανίσχυρο να αναχαιτίσει τις εκβιαστικές πρωτοβουλίες των ισχυρών αυταρχικών δυνάμεων στην ευρύτερη έκταση του πλανήτη. Το 1931 αδυνατεί να αποτρέψει την κατάληψη της Μαντζουρίας και τη μετατροπή της σε προτεκτοράτο* της Ιαπωνίας. Η ματαίωση, κατά τα αμέσως επόμε-

να έτη, των σχεδίων της ΚΤΕ για έναν γενικό αφοπλισμό συντελεί στην παραπέρα υποβάθμισή της. Η προκλητική εξάλλου εισβολή στην ανίσχυρη Αιθιοπία δε θα επισύρει τις προβλεπόμενες κυρώσεις κατά του επιτιθέμενου - της φασιστικής Ιταλίας. Ήδη, αποχωρώντας από τους κόλπους της ΚΤΕ, η Ιαπωνία αρχικά και η ναζιστική Γερμανία στη συνέχεια εγκαινιάζαν την εκστρατεία κατά του διεθνούς κράτους δικαίου, η οποία και θα οδηγήσει αναπόφευκτα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Βρετανική γελοιογραφία του David Low το 1933, που σατιρίζει την περιφρόνηση της ΚΤΕ από τους Ιάπωνες. Δείχνει έναν Ιάπωνα στρατιωτικό να βαδίζει πάνω από την Κοινωνία των Εθνών, ενώ οι αξιωματούχοι της ΚΤΕ υποκλίνονται μπροστά του και ο Βρετανός υπουργός Εξωτερικών John Simon πουδράρει τη μύτη της ΚΤΕ χρησιμοποιώντας ένα κουτί καλλυντικά.

Η οικονομική εξαθλίωση των αγροτών στην Αμερική κατά την εποχή της οικονομικής κρίσης

«Τα έργα που έχουν αποδώσει τα κλήματα και τα δέντρα πρέπει να καταστραφούν, για να κρατηθούν ψηλά οι τιμές, κι αυτό είναι το πιο θλιβερό, το πιο πικρό απ' όλα. Ολάκερα φορτία πορτοκάλια πεταμένα κατά- γής. Άνθρωποι, ουρές μίλια μακρός, ήρθαν για να πάρουν τον καρπό, όμως αυτό δε μπορεί να γίνει. Πώς θ' αγόραζαν πορτοκάλια προς είκοσι σέντσια τα δώδεκα, σαν είναι στο χέρι τους να κάνουν ένα γύρο με το αυτό- κίνητο και να τα μαζέψουν τζάμπα; Άνθρωποι με σωλή- νες ράντιζαν με πετρόλαδο τα πορτοκάλια, και όπως εί- χαν τύψεις για το έγκλημα που έκαναν, θύμωναν με τον κόσμο που ήρθε να πάρει τον καρπό. Από τη μια ένα εκατομμύριο πεινασμένοι άνθρωποι, έχοντας ανάγκη να φάνε λίγα φρούτα, κι από την άλλη ραντίζουν με πε- τρόλαδο τα χρυσαφιά βουνά. Και η οσμή της σαπίλας γεμίζει ολάκερη τη χώρα».

Τζον Στάινμπεκ, Τα σταφύλια της οργής, μτφρ. Κοσμά Πολίτη, Γράμματα, Αθήνα 1982, σ. 164..

Η γνώμη του Κέυνς για την οικονομία της εποχής

«Τα σημαντικότερα μειονεκτήματα της οικονομικής κοι- νωνίας μέσα στην οποία ζούμε είναι η αποτυχία της να προσφέρει πλήρη απασχόληση στους εργαζομένους, καθώς και η αυθαίρετη και άνιση κατανομή του πλούτου και των εισοδημάτων».

John Maynard Keynes, στο Θάνος Βερέμης και Βασίλης Κρεμμυδάς, Ο σύγχρονος κόσμος, Γνώση, Αθήνα 1982, σ. 126.

Ερωτήσεις

- 1. Ποιες συνέπειες είχε για την ευρωπαϊκή οικονομία και πολιτική η οικονομική κρίση του 1929-1932 στις ΗΠΑ;**
- 2. Ποια ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά του ναζιστικού κόμματος και πώς εξηγείται η ευρεία αποδοχή του από τον γερμανικό λαό;**

4. Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1930-1940

Η πολιτική αστάθεια και η εγκαθίδρυση της δικτατορίας. Η κρίση που έπληξε ολόκληρη την Ευρώπη ήταν αναπόφευκτο να επηρεάσει τις εξελίξεις και στην Ελλάδα. Η προσπάθεια του Ελευθερίου Βενιζέλου να κάνει τη χώρα «αγνώριστον» -όπως είχε την πρόθεση- προσέκρουσε στους σοβαρούς κραδασμούς που προκάλεσε σε παγκόσμια κλίμακα η διεθνής οικονομική κρίση. Στις εκλογές της 5ης Μαρτίου 1933 επικράτησε το **Λαϊκό Κόμμα, αντίπαλο του Κόμματος των Φιλελευθέρων, και σχηματίστηκε νέα κυβέρνηση υπό τον **Παναγή Τσαλδάρη**, με υπουργό Εξωτερικών τον **Δημήτριο Μάξιμο**, η οποία θα παραμείνει στην εξουσία για μία διετία. Η λειτουργία όμως του δικομματικού συστήματος δεν αρκούσε για να αποτελέσει τεκμήριο της ομαλής εφαρμογής του δημοκρατικού πολιτεύματος. Τα αποτυχημένα φιλοβενιζελικά στρατιωτικά κινήματα της 6ης Μαρτίου 1933 και της 1ης Μαρτίου 1935, αλλά και η απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου, στις 6 Ιουνίου 1933, μαρτυρούσαν την πολιτική πόλωση και την υιοθέτηση από τις δύο αντίπαλες παρατάξεις μεθόδων εκβιαστικών στην προσπάθειά τους να καταλάβουν την εξουσία.**

Σε αυτό το ταραχώδες κλίμα εντάσσεται και το πραξικόπημα των αντιβενιζελικών τον Οκτώβριο του 1935,

το οποίο οδήγησε στην αντικατάσταση του Συντάγματος του 1927 από εκείνο του 1911 και στην επαναφορά του καθεστώτος της βασιλευόμενης δημοκρατίας. Τον Νοέμβριο του 1935 ο έκπτωτος βασιλιάς Γεώργιος, μετά από ενδεκαετή παραμονή στο εξωτερικό, επανήλθε στον θρόνο ως Γεώργιος Β'. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, εξόριστος στη Γαλλία, θα ταχθεί πριν από τον θάνατο του (στις 18 Μαρτίου 1936) υπέρ της βασιλείας, ελπίζοντας ότι με τον τρόπο αυτόν θα μπορούσε να αποκατασταθεί η ομαλότητα της πολιτικής ζωής. Η ισοψήφιση όμως των δύο μεγάλων κομμάτων, Λαϊκού και Φιλελευθέρων, στις εκλογές του Ιανουαρίου 1936 και η αδυναμία τους στη συνέχεια να συνεργαστούν οδήγησαν, σε εποχή γενικότερης κρίσης του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, στην εγκαθίδρυση -με συνέργεια του βασιλιά- του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου 1936. Ο Ιωάννης Μεταξάς θα καταλύσει τους δημοκρατικούς θεσμούς και θα κυβερνήσει έκτοτε, ως δικτάτορας, μέχρι τον θάνατο του. Η ελληνική κοινή γνώμη, εμποτισμένη στην πλειονότητά της από αρχές φιλελεύθερες, υπήρξε οπωσδήποτε αντίθετη στην ιδεολογία του αυταρχικού καθεστώτος. Η επικράτηση εντούτοις παρόμοιας υφής αυταρχικών καθεστώτων στο μεγαλύτερο τμήμα της Κεντρικής και της Ανατολικής Ευρώπης και η ισχύοντα των μέσων στήριξης -εσωτερικών και εξωτερικών- μιας ενδεχόμενης αντίδρασης, σε συνδυασμό και με τον θάνατο των σημαντικότερων πολιτικών ηγετών της περιόδου μεταξύ των δύο πολέμων (Βενιζέλου, Τσαλδάρη, Παπαναστασίου και Μιχαλακόπουλου), συντέλεσαν ώστε η αντίθεση αυτή να μην οδηγήσει στην πτώση της δικτατορίας.

Ο Ανδρέας Μιχαλακόπουλος (1875-1938), στενός συνεργάτης του Βενιζέλου, υπήρξε πρωθυπουργός (1924-1925) και υπουργός Εξωτερικών (1928-1933) στην κυβέρνηση Βενιζέλου.

Ο Παναγής Τσαλδάρης (1867-1936), ηγέτης του Λαϊκού Κόμματος από το 1922, διατέλεσε δύο φορές πρωθυπουργός (1932-33 και 1933-35). Παραμερίστηκε από την εξουσία κατόπιν φιλοβασιλικού πραξικοπήματος του Γ. Κονδύλη (1935). Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων.

Ο Ιωάννης Μεταξάς (1871-1941) επέβαλε δικτατορικό καθεστώς την 4η Αυγούστου του 1936, επηρεασμένος από τα φασιστικά καθεστώτα και με τη συναίνεση του Βασιλιά Γεωργίου του Β'. Σε διεθνές επίπεδο, προσέδεσε την Ελλάδα στο άρμα της φιλοαγγλικής επιρροής και ηγήθηκε της ελληνικής αντίστασης στην ιταλική εισβολή έως τον θάνατό του, τον

Ιανουάριο του 1941.

Ο Γεώργιος Παπανδρέου για τη δημοκρατία

«Κανείς δεν υποστηρίζει ότι η Δημοκρατία είναι αλάθη τον πολίτευμα. Είναι και αυτή ανθρώπινον κατασκευάσμα και έχει διά τούτο όλας τας ατελείας των ανθρωπίνων έργων. Διότι όμως περιέχει την ευθύνη ν των Κυβερνητών απέναντι του Λαού, και όχι, όπως τα Απολυταρχικά καθεστώτα, απέναντι του Θεού και της Ιστορίας. Διότι περιέχει την εγγύησιν της Δημοσιότητος και του Ελέγχου, ο οποίος αποτελεί και Οδηγόν και Χαλινόν των Κυβερνητών. Και διότι ακόμη περιέχει την απεριόριστον δυνατότητα της Εξελίξεως, καθώς και την εγγύησιν της αστασιάστου εναλλαγής των Κυβερνήσεων, η οποία αποτελεί ψυχολογικήν ανάγκην των Λαών και ανανέωσιν των δημιουργικών των δυνάμεων: Διά τούτο είναι το σχετικώς καλλίτερον Πολίτευμα από όσα η ανθρωπίνη σοφία μέχρι σήμερον επενόησε. Και αντί να το υπονομεύωμεν και να απεργαζώμεθα την κατάλυσίν του, το καλλίτερον θα ήτο να φροντίζωμεν, με ειλι-

κρίνεια, με θάρρος και με στοργήν, διά την προάσπισίν του από πάσης επιβουλής. Να φροντίζωμεν επίσης διά την πιστήν του εφαρμογήν, καθώς και διά την πραγματοποίησιν του κοινωνικού του περιεχομένου. Και να επιδιώκωμεν ακόμη την βελτίωσίν του, με την εισαγωγήν των αναγκαίων Μεταρρυθμίσεων».

Γεώργιος Παπανδρέου, Κείμενα 1913-1942, τ. Α', Μπίρης, Αθήνα 1963, σ. 267.

Ο αντίκτυπος της διεθνούς κρίσης στην κοινωνία και την οικονομία. Προτού οι επιπτώσεις της διεθνούς κρίσης γίνουν αισθητές στο πολιτικό πεδίο, εκδηλώθηκαν στο πεδίο της οικονομίας, ως αποτέλεσμα και της υπερχρέωσης της Ελλάδας στο εξωτερικό. Η αυξημένη φορολόγηση και τα έκτακτα κυβερνητικά μέτρα δε θα αποτρέψουν τη χρεοκοπία, το 1932. Η κίνηση του εμπορίου, παρά τη νέα ανάκαμψή του στη διάρκεια της δεκαετίας του 1930, παρουσίασε αισθητή κάμψη έναντι της προηγούμενης δεκαετίας, ενώ η ανάπτυξη της βιομηχανίας και της ναυτιλίας δέχτηκε επίσης τον αντίκτυπο της υποτίμησης του νομίσματος και της χαμηλής αγοραστικής δύναμης των καταναλωτών. Η αναντιστοιχία, πράγματι, μεταξύ των δεικτών αφενός της βιομηχανίας και της ναυτιλίας και αφετέρου του εισοδήματος των εργαζομένων προκάλεσε ζωντανές εντάσεις. Η λήψη, για πρώτη φορά, σοβαρών μέτρων στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης -όπως ιδιαίτερα η σύσταση του ΙΚΑ, το 1937- προσφερόταν για να αμβλύνει την κοινωνική αντίδραση, χωρίς όμως να μπορέσει να την εξαλείψει.

Η θέση της χώρας στο διεθνές πλαίσιο της εποχής. Κατά την ίδια περίοδο η εξωτερική πολιτική της χώρας προσδιοριζόταν, και αυτή, από τις επιπτώσεις της γενικότερης κρίσης στις σχέσεις μεταξύ των ευρωπαϊκών

κρατών. Η ισορροπία που είχε αποκαταστήσει ο Βενιζέλος στο επίπεδο των διμερών επαφών με τους βαλκανικούς γείτονες και με τις μεγάλες δυνάμεις κατέρρευε οριστικά. Η Ελλάδα συνυπέγραψε, στις 9 Φεβρουαρίου 1934, το τετραμερές **Βαλκανικό Σύμφωνο** με τη Γιουγκοσλαβία, τη Ρουμανία και την Τουρκία, προκείμενου οι χώρες αυτές να προασπίσουν από κοινού την εδαφική ακεραιότητά τους απέναντι στην «αναθεωρητική» πολιτική που είχε υιοθετήσει η Βουλγαρία.

Ο Π. Κανελλόπουλος για τον θάνατο του Ελ. Βενιζέλου.

«Μαζί με τα μάτια του Ελευθερίου Βενιζέλου έκλεισαν σαράντα ολόκληρα χρόνια, κατά τα οποία τα βήματα του μεταστάντος Έλληνας εκλόνιζαν -κατ' αρχάς μεν εις την Κρήτην, μετά ταύτα δε εις ολόκληρον την Ελλάδα- την γην. Οι κλονισμοί ήσαν πολλάκις τόσον ισχυροί, ώστε προεκάλεσαν ρωγμάς. Την σημασίαν και το μέγεθος των ρωγμών αυτών, με το τραγικόν άνοιγμα των οποίων συνδέεται συναισθηματικώς (εξ οικογενειακής παραδόσεως και προσωπικών αναμνήσεων) ο γράφων τας γραμμάς ταύτας, θα κρίνει η ιστορία. Όχι όμως μόνον τας ρωγμάς, τας οποίας προεκάλεσε το βήμα του, αλλά και τους ορίζοντας, τους οποίους ήνοιξε το βλέμμα του, πρέπει να διαπιστώσει και να κρίνει, ως προς την έκτασιν και το βάθος των, η ιστορία. Εφ' όσον οι οπαδοί του βλέπουν μόνον την μίαν πλευράν και οι αντίπαλοι του μόνον την άλλην, δεν ημπορεί να υπάρξει "ιστορία". Η μνήμη του Βενιζέλου έχει ανάγκην αναπαύσεως διά ν' αναστηθεί αύρων -διότι ασφαλώς θ' αναστηθεί- υπό την αληθή μορφήν της. Ο Βενιζέλος χρειάζεται κάποιο ξεκούρασμα, το οποίον δεν εγνώρισε

(δεν ήθελε να γνωρίσει) εις την ζωήν του και το οποίον δικαιούται να διεκδικήσει μετά θάνατον. Η φωνή του δεν το εζήτη ποτέ. Η σιωπή του το επιβάλλει!».

Κύριο άρθρο στην εβδομαδιαία πολιτική και οικονομική εφημερίδα Ελληνική Φωνή, έτος Α', φ. 13/21-3-1936.

Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου ενθαρρύνει τη λατρεία του ηγέτη

«Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου του Μεταξά ήταν διαβόητο στους Έλληνες για μια καταπιεστική πολιτική, που περιλάμβανε λογοκρισία, μυστικές παρακολουθήσεις της αστυνομίας, απαγόρευση απεργιών και δημόσιων συγκεντρώσεων - όλα στοιχεία ολοκληρωτισμού. Ωστόσο ο Μεταξάς δε δημιούργησε ένα μονοκομματικό κράτος. Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου ήταν κατά κύριο λόγο σχετικά ήπιο, πιο κοντά στο ιταλικό -εγώ θα έλεγα στο πορτογαλικό- παρά στο γερμανικό μοντέλο. [...] Το καθεστώς έχτισε σχολεία, εξέτασε και επανεξέτασε προγράμματα κοινωνικής ασφάλισης, από το 1940 υιοθέτησε έναν νέο αστικό κώδικα και ενθάρρυνε την καθιέρωση της δημοτικής. Ίσως το πιο ανησυχητικό στοιχείο του καθεστώτος ήταν το πρόγραμμα καθοδήγησης και προπαγάνδας, οι μαζικές παρελάσεις της Εθνικής Οργάνωσης Νεολαίας με το σύνθημα περί "Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού" και η προώθηση της λατρείας της προσωπικότητας του Μεταξά, που ήταν τώρα ο "Πρώτος Εργάτης", ο "Πρώτος Αγρότης", ο "Πρώτος Αγωνιστής" κτλ. Ή μήπως ο Μεταξάς είχε ένα αρρωστημένο χιούμορ ή μια οξύτατη αίσθηση του γελοίου;»

Παναγιώτης Γ. Βατικιώτης, Μια πολιτική βιογραφία του Ιωάννη Μεταξά, Ευρασία, Αθήνα 2005, σ. 300-301.

Οι επιπτώσεις της ύφεσης στην καπνοκαλλιέργεια
«Καθώς δύο μόνον εμπορεύματα, ο καπνός και η σταφίδα, αποτελούσαν το 60-70% των συνολικών εξαγωγών, οι αποδόσεις τους επηρέαζαν σε μεγάλο βαθμό το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας. Μετά το 1929 κανένα τους δεν πήγαινε καλά και τα εξαγωγικά έσοδα μειώνονταν σταθερά μέχρι το 1933. Πιο εντυπωσιακή ήταν η κατακόρυφη πτώση στις πωλήσεις καπνού, καθώς οι Γερμανοί έμποροι, που επλήγησαν από την απότομη ύφεση στη χώρα τους, εξάντλησαν τα αποθέματά τους και μείωσαν τις νέες παραγγελίες. Μεταξύ 1929-1932 υποδιπλασιάστηκαν τα δραχμικά έσοδα από τις εξαγωγές καπνού. Καθώς ο καπνός δεν ήταν απλώς για την Ελλάδα η σημαντικότερη πηγή εξαγωγικών και φορολογικών εσόδων, αλλά επίσης είχε ζωτική πολιτική σημασία (αφού η βόρεια Ελλάδα ήταν από τους κυριότερους υποστηρικτές των Φιλελευθέρων), πρέπει να δούμε λεπτομερώς πώς έπληξε την οικονομία του καπνού η εξαγωγική κρίση και πώς επηρέασε τις διάφορες ομάδες που συμμετείχαν σ' αυτήν: το κράτος, τους παραγωγούς, τους εμπόρους και τους καπνεργάτες».

Mark Mazower, Η Ελλάδα και η οικονομική κρίση του Μεσοπολέμου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2002, σ. 160.

Η ανυπόγραφη αυτή γελοιογραφία με τίτλο «Μικρά ιστορία του κοινοβουλευτισμού εις την Ελλάδα» δημοσιεύθηκε στο φιλοφασιστικό περιοδικό «Ο Διαδοσίας», το οποίο συνέχισε να κυκλοφορεί και μετά την 4η Αυγούστου 1936.

Με τον τρόπο όμως αυτόν η Ελλάδα τασσόταν και συμβατικά υπέρ του ευρύτερου μετώπου που είχε συγκροτηθεί, υπό την ηγεσία της Γαλλίας, από τους οπαδούς της διατήρησης του καθεστώτος των Συνθηκών της Ειρήνης. Μολονότι η αποφυγή της εμπλοκής σε έναν νέο ευρωπαϊκό πόλεμο φαινόταν να αποτελεί κοινή επιδίωξη όλων των ελληνικών πολιτικών δυνάμεων, οι μεταβενιζελικές κυβερνήσεις υιοθετούσαν στην πράξη μια τακτική που θα ήταν δυνατόν να οδηγήσει στο ανεπιθύμητο αυτό αποτέλεσμα.

Προπαγανδιστικές φωτογραφίες του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, που απεικονίζουν παρέλαση της ΕΟΝ (Εθνικής Οργάνωσης Νεολαίας), οργάνωσης του μεταξικού καθεστώ-

τος.

Όταν, το 1936, ανέλαβε ο Μεταξάς τη διακυβέρνηση της χώρας, η πιθανότητα μιας πανευρωπαϊκής σύρραξης είχε ενισχυθεί και τα διλήμματα σχετικά με τον διπλωματικό προσανατολισμό της Ελλάδας ήταν μεγαλύτερα. Η εμμονή της ελληνικής κυβέρνησης στην πολιτική της μη ανάμειξης στην εντεινόμενη διαμάχη μεταξύ των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων δε θα αποτρέψει την επιλογή μιας έκδηλα φιλικής στάσης προς το Λονδίνο. Προς την κατεύθυνση αυτή την ωθούσε η αίσθηση ότι τα πάγια εθνικά συμφέροντα θα ήταν δυνατόν να εξυπηρετηθούν καλύτερα μέσω της επιλογής αυτής, αλλά και η ισχυρή επιρροή του αγγλόφιλου Γεωργίου Β'

στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής της. Υπό τις συνθήκες αυτές η Ελλάδα θα αποφύγει ενσυνείδητα - μόνη κατά την περίοδο αυτή μεταξύ των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης- τον ασφυκτικό οικονομικό και, κατ' επέκταση, πολιτικό εναγκαλισμό της χιτλερικής Γερμανίας.

Ερωτήσεις

- 1. Πώς η εσωτερική και η διεθνής συγκυρία διευκόλυνε την επικράτηση του δικτατορικού καθεστώτος της 4ης Αυγούστου;**
- 2. Να σκιαγραφήσετε την προσωπικότητα και να αποτιμήσετε την πολιτική δράση του Ελευθερίου Βενιζέλου με βάση το κείμενο του Π. Κανελλόπουλου.**

5. Ο ΥΠΟΛΟΙΠΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τα κέντρα ισχύος στη διεθνή ζωή. Έως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η Ευρώπη υπήρξε το επίκεντρο των διεθνών εξελίξεων: κοιτίδα και τροφός των πολιτιστικών και πολιτικών ρευμάτων που κυριαρχούσαν στην παγκόσμια σκηνή, εστία των ζυμώσεων που προσδιόριζαν σε μεγάλο βαθμό τη ροή της παγκόσμιας ιστορίας. Η διαπίστωση όμως αυτή δε σημαίνει ότι και στις άλλες ηπείρους δε διαδραματίστηκαν γεγονότα και εξελίξεις καθοριστικές για την τύχη της ανθρωπότητας. Κυρίαρχα φαινόμενα, κατά την περίοδο ειδικότερα μεταξύ των δύο Παγκόσμιων Πολέμων, υπήρξαν αφενός η διατήρηση σημαντικού τμήματος του πλανήτη υπό αποικιακό καθεστώς και αφετέρου η ενίσχυση της ισχύος των Ηνωμένων Πολιτειών στο δυτικό ημισφαίριο και της Ιαπωνίας στην Ανατολική Ασία.

Τριγμοί στο αποικιακό πεδίο. Η αποικιοκρατία διανύει την τελευταία φάση της, έστω και αν φαίνεται ότι διατηρείται ανθηρή. Η Βρετανική Αυτοκρατορία, κυριαρχώντας στο ένα τέταρτο του πλανήτη, θεωρείται η πρώτη παγκόσμια δύναμη. Ελέγχει την παραγωγή μεγάλου μέρους ζωτικών διατροφικών προϊόντων, ορυκτού πλούτου και υγρών καυσίμων. Κατά πολύ ασθενέστερη, η αποικιακή κυριαρχία της Γαλλίας περιορίζεται στη Βόρεια Αφρική και την Εγγύς Ανατολή, καθώς και στη Δυτική και την Κεντρική Αφρική, διατηρεί όμως επίκαιρες θέσεις και στον Ινδικό και τον Ειρηνικό Ωκεανό, στη Νοτιοανατολική Ασία (Ινδοκίνα) και στην Καραϊβική. Αξιοπαρατήρητη είναι επίσης η παρουσία, ως αποικιακών χωρών, του Βελγίου στην Κεντρική Αφρική (Κονγκό), της Ολλανδίας στην Ινδονησία και της Ιταλίας στη Βόρεια και την Ανατολική Αφρική (Λιβύη, Ερυθραία-Αιθιοπία) έως και στο Αιγαίο Πέλαγος (Δωδεκάνησα). Οι αποικίες αυτές διαφοροποιούνται μεταξύ τους ως προς τη μορφή της διοικητικής εξάρτησης από τη μητρόπολη και ως προς τους σκοπούς που εξυπηρετούν - κυρίως πολιτικοστρατηγικούς και οικονομικούς.

Παράλληλα εντούτοις με την εικόνα της ισχύος, το αποικιακό φαινόμενο φέρει, κατά την εποχή αυτή, τα σπέρματα της μεταγενέστερης παρακμής και αποσύνθεσής του. Ο εθνικιστικός αναβρασμός αρχίζει έκτοτε να εκδηλώνεται στην ασιατική ήπειρο και στη Μέση Ανατολή με κίνητρα πολιτικά και οικονομικά - ως αποτέλεσμα και της δοκιμασίας της αποικιακής οικονομίας μετά την κρίση του 1929. Τόσο η βίαιη αντίδραση των αποικιακών αρχών όσο και η εκάστοτε πρωτοβουλία τους για την εισαγωγή μεταρρυθμίσεων δεν αποδεικνύονται ικανές να καταπνίξουν οριστικά τις αντιδράσεις αυτές.

Η οικονομική ανάκαμψη των ΗΠΑ και η ενίσχυση της διεθνούς θέσης τους. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν ξεπεράσει τις οικονομικές και κοινωνικές δυσκολίες που αντιμετώπισαν κατά τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, όταν η διεθνής κρίση τερμάτισε την περίοδο της ευημερίας («prosperity»). Ύστερα όμως από τα αρχικά ανεπαρκή μέτρα του ρεπουμπλικάνου προέδρου Χούβερ, ο δημοκρατικός πρόεδρος Φραγκλίνος Ρούζβελτ εφάρμοσε με επιτυχία, από τον Μάρτιο του 1933, νέα τολμηρή πολιτική, γνωστή ως «New Deal»*, ενισχύοντας τον παρεμβατικό ρόλο του κράτους και αυξάνοντας την αγοραστική δύναμη των πολιτών. Ειδικότερα, αναδιοργάνωσε το τραπεζικό σύστημα και αποδέσμευσε το δολάριο από τον κανόνα του χρυσού*, μείωσε την παραγωγή και αύξησε την τιμή των αγροτικών προϊόντων, βελτίωσε τους μισθούς και στη συνέχεια έλαβε σειρά κοινωνικών μέτρων υπέρ των εργαζομένων. Προγραμματίισε, τέλος, σειρά μεγάλων έργων, με την εκτέλεση των οποίων μείωσε και το ποσοστό των ανέργων. Με τον τρόπο αυτόν σταθεροποίησε το δημοκρατικό κάθεστώς και άνοιξε τον δρόμο για τη ραγδαία οικονομική ανάπτυξη των ΗΠΑ. Παράλληλα, στον διπλωματικό τομέα, αφενός βελτίωσε τις σχέσεις της χώρας του με τα κράτη της Κεντρικής και της Νότιας Αμερικής, εφαρμόζοντας, αντί της αυταρχικής, πολιτική «καλής θέλησης», και αφετέρου, διαβλέποντας νωρίς τον κίνδυνο της επικράτησης των ολοκληρωτικών δυνάμεων, καταπολέμησε την ψυχολογία του «απομονωτισμού» και της ουδετεροφιλίας που διακατείχε την πλειονότητα της αμερικανικής κοινής γνώμης.

Το 1932 ο Φρανκλίνος Ντελάνο Ρούζβελτ, κυβερνήτης της Νέας Υόρκης, πήρε το χρίσμα του υποψηφίου των Δημοκρατικών για τις προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ. Δεσμεύτηκε ότι θα δώσει στην Αμερική ένα νέο πολιτικό και οικονομικό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων (New Deal). Ο Ρούζβελτ κέρδισε τις εκλογές και παρέμεινε πρόεδρος των ΗΠΑ για χρόνο ρεκόρ, από το 1933 ως τον θάνατο του το 1945. Αν και έπασχε από πολιομυελίτιδα από το 1921,

υπήρξε άνθρωπος μεγάλης ενεργητικότητας και αποφασιστικότητας.

Ο ιαπωνικός επεκτατισμός. Στον αντίποδα, η Ιαπωνία, υπό καθεστώς στρατοκρατικό*, εφάρμοσε κατά τη δεκαετία του 1930 πολιτική άκρατου επεκτατισμού απέναντι στους ηπειρωτικούς γείτονές της. Μετά την Κορέα και τη Μαντζουρία εισέβαλε, το 1937, και κατέλαβε την ανατολική Κίνα, ενώ στράφηκε και προς τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας - πρωταρχικά στην Ινδοκίνα, από το 1940. Η μοιραία κάμψη, κατά τη χρονική αυτή περίοδο, της ισχύος των αποικιακών δυνάμεων θα προσδώσει αρχικά στην εκστρατεία των Ιαπώνων περιεχόμενο «απελευθερωτικό». Σύντομα όμως θα αποκαλυπτόταν ο βίαιος χαρακτήρας της ιαπωνικής επέκτασης, η στυγνή οικονομική εκμετάλλευση, ακόμη και η επιβολή καταναγκαστικής εργασίας στους ντόπιους για την εκτέλεση δημόσιων έργων στρατηγικής σημασίας.

Γελοιογραφία από τον αμερικανικό Τύπο, που σατιρίζει την οικονομική αφερεγγυότητα της Ευρώπης απέναντι στις ΗΠΑ. Οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες αδυνατούσαν να αντιμετωπίσουν τα οικονομικά προβλήματα, τα οποία προκαλούσαν κοινωνικές εντάσεις στο εσωτερικό και έπλητταν το γόητρο τους στις διεθνείς οικονομικές σχέσεις. Αντιθέτως οι ΗΠΑ πέτυχαν με μία σειρά μέτρων, βασισμένων στον κρατικό παρεμβατισμό, τη μείωση της ανεργίας και την οικονομική τους ανάκαμψη.

Η πρωτοβουλία του Ρούζβελτ για την οικονομική ανάκαμψη των ΗΠΑ

«Ο καθένας μπορεί να επικροτήσει ή να απορρίψει αυτήν την πνευματική και ηθική στάση, ανάλογα με την

ιδιοσυγκρασία του, με τη νοοτροπία του και με τις επιδράσεις που έχει δεχτεί. Μένει ωστόσο ένα γεγονός αξιωματικό: ότι ο Πρόεδρος Ρούζβελτ εκτελεί, εμπρός στα μάτια μας, ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά πειράματα της εποχής μας, στην πιο προχωρημένη βιομηχανική χώρα του κόσμου, ότι το πείραμα του επιτυχαίνει και ότι γίνεται χωρίς καμιά απολύτως παρέκκλιση από το πνεύμα της ειρήνης κι από τις παραδόσεις του πολιτικού πολιτισμού, που διαμορφώθηκε ταυτόχρονα στη δυτική Ευρώπη και στην Αμερική κατά τη διάρκεια του 18ου και του 19ου αιώνα. Η μετριοπάθεια της μορφής του, μετριοπάθεια που αποτείνεται και προς την εσωτερική κοινωνία και προς την κοινωνία των λαών, δεν είναι βέβαια η μετριοπάθεια των γερόντων, των αδυνάτων, των αβούλων. Είναι ίσια-ίσια η μετριοπάθεια που χαρακτηρίζει συνήθως τους δυνατούς, ώριμους και πεπειραμένους αγωνιστές της ζωής. Συνδυάζεται με την πιο επιβλητική γενναιότητα, με τις πιο τολμηρές πρωτοβουλίες».

Γιώργος Θεοτοκάς, Στοχασμοί και θέσεις, πολιτικά κείμενα 1925-1966, τ. Α' 1925-1949, Εστία, Αθήνα 1996, σ. 321-322.

Ερωτήσεις

1. Να περιγράψετε: α) την κατάσταση των αποικιών και β) τη διεθνή θέση της Ιαπωνίας κατά τον Μεσοπόλεμο.
2. Σε τι συνίστατο η πολιτική του «New Deal»; Ποιος ήταν ο εισηγητής της;
3. Σχολιάστε τον τρόπο με τον οποίο απεικονίζεται η Ευρώπη («Mrs Trubble»: η κυρία μπελάς) στην αμερικανική γελοιογραφία. Μπορείτε να εξηγήσετε τους λόγους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Ο Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η έκρηξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου αποτέλεσε απόρροια της εκβιαστικής τακτικής που άσκησε η ναζιστική Γερμανία απέναντι στις συμμαχικές κυβερνήσεις, οι οποίες φάνηκαν ενδοτικές, προκειμένου να διατηρηθεί η ειρήνη.

Κατά την πρώτη φάση του πολέμου τα γερμανικά στρατεύματα σημείωσαν αλλεπάλληλες νίκες και επεξέτειναν τον έλεγχο της ναζιστικής Γερμανίας απ' άκρου εις άκρον της ηπειρωτικής Ευρώπης. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις θα σημειώσουν εντούτοις νέα τροπή μετά τη γερμανική εισβολή στη Σοβιετική Ένωση, τον Ιούνιο του 1941, και την αιφνιδιαστική ιαπωνική επίθεση κατά του Περλ Χάρμπορ, τον Δεκέμβριο, οπότε και θα οδηγηθούν οι Ηνωμένες Πολιτείες στον πολεμικό αγώνα. Η συμμαχική αντεπίθεση θα οδηγήσει, μετά το 1943, στην κάμψη της Γερμανίας και, τελικά, στη συνθηκολόγησή της, τον Μάιο του 1945. Τον Σεπτέμβριο θα ακολουθήσει η συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας, αφού όμως προηγηθεί η ρίψη της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Οι Έλληνες θα μετάσχουν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αποκρούοντας αρχικά την ιταλική επίθεση, η οποία εκδηλώθηκε απρόκλητα στις 28 Οκτωβρίου 1940, και σημειώνοντας εντυπωσιακές νίκες κατά των εισβολέων και σ' αυτή την Αλβανία, έως την άνοιξη του 1941. Στη συνέχεια θα αγωνιστούν σθεναρά και κατά των Γερμανών, όταν οι τελευταίοι, ως σύμμαχοι των Ιταλών, τους επιτεθούν τον Απρίλιο του 1941. Ύστερα εξάλλου από την αναπόφευκτη επικράτηση των συνασπισμένων δυ-

νάμεων του Άξονα θα εξακολουθήσουν τον ένοπλο αγώνα συμμετέχοντας στα πολεμικά μέτωπα της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής και κυρίως διεξάγοντας αντιστασιακό αγώνα στο ελληνικό έδαφος κατά των κατακτητών, έως την απελευθέρωση της χώρας, τον Οκτώβριο του 1944.

Μετά τη λήξη του πολέμου οι κύριοι ένοχοι για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν κατά της ανθρωπότητας θα τιμωρηθούν υποδειγματικά. Μεταξύ όμως των ίδιων των Συμμάχων θα εκδηλωθούν έντονες ιδεολογικοπολιτικές διαφορές, οι οποίες και θα καταστούν εμφαντικότερες στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Το αντίτιμο της διαίρεσης θα είναι βαρύ για την Ελλάδα, όπου, κατ' επέκταση, θα εκδηλωθεί εμφύλια σύρραξη, ενώ παράλληλα οι εθνικές διεκδικήσεις θα ικανοποιηθούν με την ενσωμάτωση μόνο της Δωδεκανήσου.

1. ΠΡΟΣ ΝΕΑ ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

Διατάραξη της ισορροπίας των δυνάμεων στην Ευρώπη. Η πορεία προς την κήρυξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου συνδέεται άρρηκτα με τη σταθερή εμμονή της χιτλερικής Γερμανίας να επιβάλει τη θέλησή της σε βάρος της διεθνούς νομιμότητας και της ισορροπίας των δυνάμεων στην Ευρώπη. Η πραξικοπηματική επαναστρατικοποίηση της Ρηνανίας, τον Μάρτιο του 1936, υπήρξε το πρώτο βήμα• ταυτόχρονα όμως αποτέλεσε μέσο δοκιμασίας του βαθμού αποφασιστικότητας των δυτικών Συμμάχων -Άγγλων και Γάλλων- έναντι της νέας πολιτικής του Βερολίνου. Ακολούθησε, στις 11 Μαρτίου 1938, η ενσωμάτωση της ανεξάρτητης Αυστρίας στο Τρίτο Ράιχ, ως αποτέλεσμα εκβιαστικών ενεργειών του Βερολίνου, ο διαμελισμός της Τσεχοσλοβακίας με-

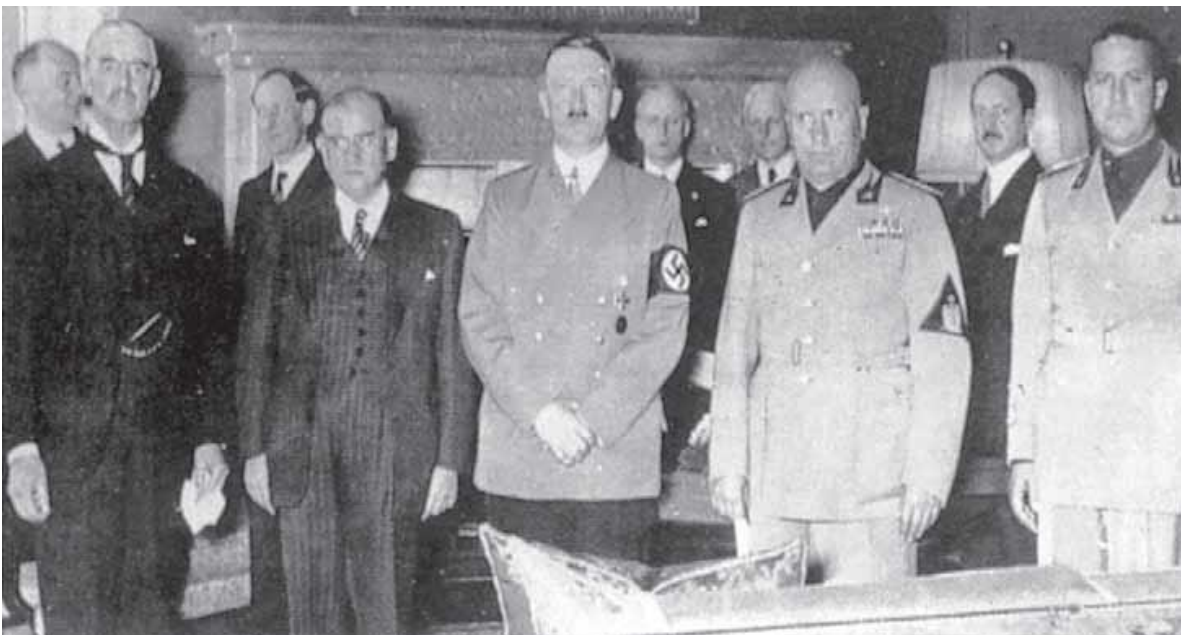
ταξύ των ετών 1938 και 1939 και, τελικά, η προσάρτηση στη Γερμανία της Μοραβίας και της Βοημίας.

Πάμπλο Πικάσο (Pablo Picasso, 1881-1973), «Γκουέρνικα», 1937, Μουσείο Πράδο, Μαδρίτη. Στις 26 Απριλίου 1937 150 γερμανικά αεροπλάνα που έστειλε ο Χίτλερ, για να βοηθήσουν τον πραξικοπηματία Φράνκο κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφύλιου πολέμου (1936-1939), βομβάρδισαν επί τρεις ώρες ανηλεώς την πόλη Γκουέρνικα. Από το γεγονός αυτό εμπνεύστηκε ο Πικάσο ένα από τα γνωστότερα και σημαντικότερα έργα του.

Οι δραματικές αυτές εξελίξεις συντελέστηκαν χωρίς να αντιδράσει αποτελεσματικά η γαλλική ή η βρετανική κυβέρνηση. Οι πρωθυπουργοί των δύο συμμαχικών χωρών, **Νταλαντιέ** και **Τσάμπερλαιν**, έχοντας υιοθετήσει την πολιτική του «κατευνασμού» (appeasement)* απέναντι στον αντίπαλο, θα αποδεχτούν, μάλιστα, στις 29 Σεπτεμβρίου 1938, κατά την τετραμερή **Συνδιάσκεψη του Μονάχου** (Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία), την απαίτηση του Χίτλερ να προσαρτήσει τα εδάφη της Τσεχοσλοβακίας που κατοικούνταν στην πλειονότητά τους από τους Σουδήτες* - γερμανικής καταγωγής. Εξασφαλίστηκε «η ειρήνη για εκατό χρόνια», δήλωνε ο

Άγγλος πρωθυπουργός, πιστεύοντας ότι, και ύστερα από αυτή την υποχώρηση, είχαν ικανοποιηθεί όλες οι αξιώσεις του Χίτλερ. Όταν όμως στις 15 Μαρτίου 1939 ο Χίτλερ, καταπατώντας τις υποσχέσεις του, καταλύσει πραξικοπηματικά την ανεξαρτησία ολόκληρης της Τσεχοσλοβακίας, ο Τσάμπερλαιν θα δηλώσει ότι κάθε παραπέρα διαπραγμάτευση με τον Χίτλερ είναι «αδύνατη». Η έκρηξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου ήταν πλέον εγγύς.

Με τη Συμφωνία του Μονάχου (30 Σεπτεμβρίου 1938) η Γερμανία προσάρτησε τη Σουδητία, περιοχή της Τσεχοσλοβακίας με ισχυρή πληθυσμιακή παρουσία του γερμανικού στοιχείου. Στη συμφωνία συμμετείχαν η Γερμανία, η Ιταλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία, ενώ από τις διαβουλεύσεις αποκλείστηκε η ΕΣΣΔ. Η συμφωνία υπήρξε επιτυχία του Άξονα και αύξησε το γόητρο του Χίτλερ, που διεύρυνε τα γερμανικά σύνορα, και του Μουσολίνι, ο οποίος ανέλαβε ρόλο διαμεσολαβητή. Στην Αγγλία η Συμφωνία χαιρετίστηκε ως διπλωματική επιτυχία που διασφάλιζε την ειρήνη.

Ο Μουσολίνι «βαφτίζει» Άξονα τη συμμαχία Βερολίνου-Ρώμης (1936)

«Αυτή η κατακόρυφη γραμμή ανάμεσα στη Ρώμη και το Βερολίνο δεν είναι διαχωριστική αλλά μάλλον ένας Άξονας γύρω από τον οποίο όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, εμπνεόμενα από τη θέληση για συνεργασία και ειρήνη, μπορούν επίσης να συνεργαστούν [...]. Με τη συμφωνία της 11ης Ιουλίου εξαλείφθηκε οποιοδήποτε στοιχείο διαφωνίας μεταξύ Ρώμης και Βερολίνου».

Μπενίτο Μουσολίνι, ομιλία στο Μιλάνο την 1η Νοεμβρίου 1936, στο M.G. Cohen and J. Major, *History in Quotations*, Cassel, London 2004, α 819:8.

Ο Χίτλερ γνώριζε ασφαλώς ότι οι εκβιαστικές ενέργειές του ήταν δυνατόν να οδηγήσουν σε γενικευμένο πόλεμο. Έκρινε όμως αναγκαία την ανάληψη των πρωτοβουλιών αυτών, προτού οι δυτικοί Σύμμαχοι επανοπλιστούν, ώστε, αν εκραγεί πόλεμος, να έχει τη στρατιωτική υπεροχή. Με αυτή τη σκέψη δε θα διστάσει να προβάλλει νέες εδαφικές διεκδικήσεις. Ειδικότερα, στράφηκε τη φορά αυτή προς την Πολωνία, ζητώντας να προσαρτήσει την «ελεύθερη πόλη» του Ντάντσιχ, κατοικημένη από πλειονότητα γερμανική, καθώς και το δικαίωμα διέλευσης μέσω του πολωνικού «διαδρόμου». Η πολωνική κυβέρνηση θα αρνηθεί κάθε διαπραγμάτευση επί του θέματος αυτού και οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας, παρά την έκδηλη επιθυμία τους να απόφυγουν την πολεμική εμπλοκή, θα της συμπαρασταθούν σταθερά. Υπέρ της αναζήτησης συμβιβαστικής λύσης, ώστε να αποφευχθεί η κήρυξη του πολέμου, θα ταχθεί και η κυριότερη σύμμαχος του Χίτλερ στην Ευρώπη, η φασιστική Ιταλία. Ο Γερμανός όμως δικτάτορας ενέμεινε, ανυποχώρητα, στις θέσεις του. Ενισχύθηκε εξάλλου στην επιλογή του υπέρ του πολέμου και

από την υπογραφή, στις 24 Αυγούστου 1939, της Συνθήκης μη Επίθεσης με τη Σοβιετική Ένωση (Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ), η οποία συνοδευόταν και από μυστικό πρωτόκολλο με αναφορά στο ενδεχόμενο διαμελισμού της Πολωνίας.

Η εισβολή στην Πολωνία και η έναρξη του πολέμου.
Τα γερμανικά στρατεύματα εισέβαλαν στην Πολωνία τα χαράματα της 1ης Σεπτεμβρίου 1939. Την ίδια ώρα η πολωνική κυβέρνηση επιζητούσε τη βοήθεια των συμμάχων της, Γάλλων και Βρετανών. Στις 3 Σεπτεμβρίου οι τελευταίοι απαίτησαν με τηλεσίγραφο να αποσυρθούν τα γερμανικά στρατεύματα από την Πολωνία και, μετά την απόρριψή του, κήρυξαν, αυθημερόν, τον πόλεμο στη Γερμανία.

Ο βομβαρδισμός της Γκουέρνικα: Μια μαρτυρία για τη φρίκη του πολέμου

«Οι περισσότεροι από τους δρόμους της Γκουέρνικα άρχιζαν ή τελείωναν στην πλατεία. Ήταν αδύνατο να περπατήσεις σε πολλούς από αυτούς, γιατί οι τοίχοι φλέγονταν. Τα χαλάσματα είχαν γίνει λόφοι [...]. Πήγα στο πίσω μέρος της πλατείας ανάμεσα σε επιζώντες. Είχαν όλοι την ίδια ιστορία να διηγηθούν: αεροπλάνα, σφαίρες, βόμβες, φωτιά. Μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες, όταν η αποτρόπαια ιστορία μαθεύτηκε σε όλο τον κόσμο, ο Φράνκο κατηγορούσε τους τρομαγμένους, άστεγους ανθρώπους ως ψεύτες. Ειδικοί Βρετανοί "εμπειρογνώμονες" κλήθηκαν να έλθουν στη Γκουέρνικα, όταν η οσμή από καμένη ανθρώπινη σάρκα είχε αντικατασταθεί από πετρέλαιο που έχυσαν ανάμεσα στα ερείπια οι άνθρωποι του Φράνκο, και να εκδώσουν πομπώδη πο-

ρίσματα: "Στην Γκουέρνικα έβαλαν φωτιά επίτηδες οι Κόκκινοι"». (Σημείωση: Μόνο το 1999 αποδέχθηκε επίσημα η ισπανική κυβέρνηση ότι ο Φράνκο ψευδόταν σχετικά με την Γκουέρνικα).

Noel Monks, «The bombing of Guernica, 1937» στο συλλογικό J. Carey (ed), The Faber Book of Reportage, 1986, σ. 521.

Απόσπασμα από ομιλία του Χίτλερ στο Αθλητικό Μεγαρο του Βερολίνου, 26 Σεπτεμβρίου 1938

«Ενώπιον μας τίθεται το τελευταίο πρόβλημα που μπορεί να επιλυθεί και θα επιλυθεί. Είναι η τελευταία εδαφική διεκδίκηση που έχω στην Ευρώπη, αλλά είναι μια διεκδίκηση στην οποία θα επιμείνω και την οποία, θεού θέλοντος, θα επιτύχω [...]. Σχετικά με το ζήτημα των Σουδητών Γερμανών (:εννοεί τους Γερμανούς της Τσεχοσλοβακίας), η υπομονή μου τελείωσε πια! Έκανα στον κύριο Μπένες (:τον πρόεδρο της Τσεχοσλοβακίας) μια προσφορά που δε συνίσταται σε τίποτε άλλο παρά στην εκπλήρωση της υπόσχεσης που ο ίδιος έδωσε. Η απόφαση τώρα βρίσκεται στα χέρια του. Ειρήνη ή Πόλεμος! Ή θα δεχθεί αυτή την προσφορά και θα δώσει επιτέλους την ελευθερία τους στους Γερμανούς ή θα πάμε και θα πάρουμε μόνοι μας αυτή την ελευθερία».

History in Quotations, όπ.π., σ. 824:10.

Ο Άγγλος πρωθυπουργός, Νέβιλ Τσάμπερλαιν, υπέρμαχος της Συμφωνίας του Μονάχου

«Τι τρομερό, εξωπραγματικό, απίστευτο είναι ότι θα πρέπει εδώ να σκάψουμε χαρακώματα και να φορέσουμε αντιασφυξιογόνες μάσκες, για μια διένεξη σε μακρινή χώρα ανάμεσα σε λαούς που δε γνωρίζουμε [...]».

Από ομιλία του στο BBC, που δημοσιεύθηκε στους «Times» την 28η Σεπτεμβρίου 1938. Δύο μέρες αργότερα ο Τσάμπερλαιν πέταξε στο Μόναχο για τη διάσκεψη με τους Νταλαντιέ, Χίτλερ και Μουσολίνι. Οι αντίπαλοι του τον κατηγόρησαν ότι προσπαθούσε με τα χαρακώματα και τις μάσκες να πανικοβάλλει τον αγγλικό λαό και να τον πείσει να αποδεχθεί την πολιτική κατευνασμού που ακολουθούσε. Αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας ο Τσάμπερλαιν έγινε, την 1η Οκτωβρίου, δεκτός με ενθουσιασμό από τους οπαδούς του, τους οποίους χαιρέτησε από την πρωθυπουργική κατοικία στο Λονδίνο με τα ακόλουθα λόγια:

«Καλοί μου φίλοι, είναι η δεύτερη φορά στην ιστορία μας που έφθασε από τη Γερμανία στην Ντάουνινγκ Στριτ (: διεύθυνση της πρωθυπουργικής κατοικίας στο Λονδίνο) τιμητική ειρήνη. Πιστεύω ότι είναι η ειρήνη της γενιάς μας. Σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου και σας συνιστώ να πάτε στα σπίτια σας και να κοιμηθείτε ήσυχοι στα κρεβάτια σας».

Με τη φράση «δεύτερη φορά» υπονοεί ο Τσάμπερλαιν την επιστροφή του Ντισραέλι από το Συνέδριο του Βερολίνου το 1878. Ανάλογος ήταν και ο ενθουσιασμός των Γάλλων, όταν υποδέχτηκαν στο Παρίσι, μετά την υπογραφή της Συμφωνίας του Μονάχου, τον δικό τους ηγέτη, Νταλαντιέ.

Όταν κηρύχτηκε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, οι λαοί αγνοούσαν την έκταση και τη διάρκεια που θα ήταν δυνατόν να έχει η ένοπλη διαμάχη και υποτιμούσαν, πιθανώς, τις ολέθριες συνέπειές του. Όταν όμως ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, οι ίδιοι λαοί είχαν επίγνωση ότι το κόστος του πολέμου θα ήταν βαρύ. Είναι μάλιστα εύλογο να υποτεθεί ότι, αν δεν είχε εκδηλωθεί η άτεγκτη επιθετική βούληση της χιτλερικής Γερμανίας, οι κυβερ-

νήσεις της δημοκρατικής Ευρώπης, υπό την επίδραση και της κοινής γνώμης, θα είχαν αποφύγει την προσφυγή σε νέο γενικευμένο πόλεμο κατά τη διάρκεια μίας και μόνο τριακονταετίας. Οι λαοί ωστόσο επέδειξαν, μετά την κήρυξή του, αντοχή και μαχητικότητα, για να υπερασπίσουν αγαθά και αξίες ανεκτίμητες για την ύπαρξή τους ως ελεύθερων πολιτών και ανθρώπων.

Την 1η Σεπτεμβρίου 1939 η Γερμανία εισέβαλε στην Πολωνία, επικαλούμενη συνοριακά επεισόδια και την κατάπνιση της γερμανικής μειονότητας στη χώρα αυτή. Η Γερμανία αξίωνε την προσάρτηση του Ντάντσιχ και την κατασκευή ελεύθερου ενδιάμεσου διαδρόμου.

Προπαγανδιστικές αφίσες της περιόδου του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Ο ρωσικός λαός αντιστέκεται στους Γερμανούς, που εδώ απεικονίζονται με τη μορφή δαιμονικού πιθήκου.

Αφίσα των Συμμάχων στην οποία ο Χίτλερ με τον Μουσολίνι συνομιλούν: «θέλαμε μια θέση στον ήλιο και την κατακτήσαμε».

Αγόρευση του Τσόρτσιλ στο Κοινοβούλιο κατά της υπογραφής της Συμφωνίας του Μονάχου

«Δεν αδικώ τον νομοταγή, γενναίο λαό μας [...] το φυσικό, αυθόρμητο ξέσπασμα χαράς και ανακούφισης, μόλις έμαθε ότι γλίτωσε προς το παρόν από τη σκληρή δοκιμασία• αλλά πρέπει να γνωρίζουν την αλήθεια. Πρέπει να ξέρουν ότι υπήρξε μεγάλη αμέλεια και ανεπάρκεια στην άμυνά μας. Πρέπει να ξέρουν ότι υποστήκαμε ήττα χωρίς πόλεμο, οι συνέπειες της οποίας θα μας συντροφεύουν στον δρόμο μας. Πρέπει να γνωρίζουν ότι διαβήκαμε ένα φοβερό ορόσημο στην ιστορία μας, όταν όλη η ισορροπία της Ευρώπης κλονίστηκε, και οι φοβεροί λόγοι έχουν προς το παρόν διατυπωθεί κατά των δυτικών δημοκρατιών: "Ζυγιστήκατε και βρεθήκατε λειψοί"».

Ουίνστον Τσόρτσιλ, Βουλή των Κοινοτήτων, 5 Οκτωβρίου 1938.

B. MacArthur (ed.), *The Penguin Book of Twentieth Century Speeches*, 1992, a. 175. Η τελευταία εντός εισαγωγικών φράση είναι από την Παλαιά Διαθήκη, Δανιήλ 5:25.

Ερωτήσεις

1. Λέγεται ότι, όταν ένας αξιωματικός της Γκεστάπο που επισκέφτηκε το ατελιέ του Πικάσο κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου τον ρώτησε, δείχνοντάς του τον καμβά όπου είχε ζωγραφίσει την «Γκουέρνικα», «Εσείς το κάνατε αυτό;», ο καλλιτέχνης τού απάντησε: «Όχι, εσείς το κάνατε». Να σχολιάσετε την απάντηση και να συζητήσετε τον συμβολισμό που έχει αποκτήσει το ζωγραφικό αυτό έργο για τα δεινά του πολέμου.

2. Πού πιστεύετε ότι βάσιζε την αισιοδοξία του ο Τσάμπερλαιν μετά την υπογραφή της συμφωνίας στη Συνδιάσκεψη του Μονάχου;

3. Να αξιολογήσετε μέσα από τις σχετικές πηγές τη γερμανική επιθετικότητα πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

2. Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (1939-1942)

Η επέκταση της χιτλερικής Γερμανίας στη Δυτική Ευρώπη. Η έκρηξη του πολέμου, την 1η Σεπτεμβρίου 1939, αποκάλυψε τη νέα τακτική του «αστραπιαίου πολέμου» (Blitzkrieg)* που εισήγαγε ο Χίτλερ, αξιοποιώντας τις μονάδες των βαρέων, αλλά και ταυτόχρονα ευέλικτων τεθωρακισμένων. Η Πολωνία καταλήφθηκε από τα γερμανικά στρατεύματα σε διάστημα ελάχιστων εβδομάδων. Συγχρόνως εισέβαλαν από τα ανατολικά σύνορά της και οι Σοβιετικοί, διανέμοντας από κοινού με τη ναζιστική Γερμανία τα εδάφη της. Στο δυτικό μέτωπο οι εξελίξεις δεν ήταν εξίσου ραγδαίες. Οι Γάλλοι ανέμεναν επί οκτώ μήνες περιχαρτωμένοι στη «γραμμή Μαζινό» - κατά μήκος των γαλλογερμανικών συνόρων. Αλλά και γενικότερα, στο διάστημα αυτό, ο Χίτλερ δεν επεξέτεινε την κυριαρχία του στην Ευρώπη παρά μόνο προς βορρά, καταλαμβάνοντας χωρίς δυσκολία, τον Απρίλιο του 1940, τη Δανία και τη Νορβηγία. Στις 10 Μαΐου όμως εισέβαλε αιφνιδιαστικά στην Ολλανδία και στο Βέλγιο. Περικυκλωμένα τα συμμαχικά αγήματα στο λιμάνι της Δουνκέρκης, θα επιβιβαστούν στα πλοία, με βαριές απώλειες για την Αγγλία (28 Μαΐου - 3 Ιουνίου 1940). Οι Γερμανοί, εισβάλλοντας πλέον μέσω Βελγίου στο γαλλικό έδαφος, θα καταλάβουν το Παρίσι στις 14 Ιουνίου. Στις 10 Ιουνίου εξάλλου ο Μουσολίνι είχε και αυτός κηρύξει τον πόλεμο

κατά της Γαλλίας, προσβλέποντας στην προσάρτηση από την Ιταλία τμήματος των εδαφών της.

Η κατάληψη θα προκαλέσει τη διαίρεση και, ακόμη, τη διάσπαση του εσωτερικού μετώπου στη Γαλλία. Ο στρατάρχης Πεταίν ήρωας του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, αναλαμβάνοντας υπό συνθήκες δραματικές την πρωθυπουργία, θα συνομολογήσει στις 22 Ιουνίου ανακωχή με τους νικητές. Έκτοτε η ηπειρωτική Γαλλία χωριζόταν σε δύο ζώνες: τη βόρεια, υπό κατοχικό καθεστώς, και τη νότια, με πρωτεύουσα το Βισύ*, υπό την έμμεση διοίκηση των κατακτητών, μέσω μιας υποτελούς κυβέρνησης συνεργασίας. Ήδη όμως, στις 18 Ιουνίου, ο στρατηγός Κάρολος Ντε Γκολ, υφυπουργός πολέμου έως τη γερμανική εισβολή στη Γαλλία, είχε απευθύνει μήνυμα από το Λονδίνο κηρύσσοντας τη συνέχιση μέχρι εσχάτων του αγώνα κατά των κατακτητών ναζί.

Η μάχη της Αγγλίας*. Μετά την επέκταση της χιτλερικής Γερμανίας και των συμμάχων της απ' άκρου εις άκρον της ηπειρωτικής Ευρώπης -έως τα Πυρηναία και το νοτιοανατολικό άκρο των Βαλκανίων- μόνη εμπόλεμη αντίπαλος του Άξονα είχε απομείνει η Μ. Βρετανία (πριν από την πολεμική έξοδο και της Ελλάδας).

Η ΕΥΡΩΠΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1939 ΩΣ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΙΟ 1942

Χάρτης της επέκτασης του πολέμου στην Ευρώπη έως τον Νοέμβριο του 1942. Στο διάστημα αυτό η Γερμανία κατάφερε να κυριαρχήσει στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης, ενώ η Ιταλία επεξέτεινε την κυριαρχία της στη λεκάνη της Μεσογείου. Τον Ιούνιο του 1941 άρχισε η μεγάλη επίθεση στη Σοβιετική Ένωση (σχέδιο Μπαρμπαρόσα). Μετά από μια σειρά στρατιωτικών επιτυχιών η επίθεση στο ανατολικό μέτωπο κατέληξε σε συντριπτική ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκραντ (Φεβρουάριος 1943).

Ο νέος πρωθυπουργός, Ουίνστον Τσόρτσιλ, διακήρυξε την απόφασή του να μην υποκύψει στη ναζιστική λαίλαπα. Πράγματι, κατά τη «μάχη της Αγγλίας», που θα διεξαχθεί από τον Αύγουστο έως τον Νοέμβριο του 1940, οι Βρετανοί θα επικρατήσουν: τόσο οι πιλότοι της Βασιλικής Αεροπορίας (RAF) όσο και ο βρετανικός λαός στο σύνολο του, επιδεικνύοντας θάρρος, μαχητικότητα και ψυχραιμία, αντιστάθηκαν στις θυελλώδεις αεροπορικές επιθέσεις της «Λουφτβάφε»* και ματαίωσαν τα σχέδια του Βερολίνου για απόβαση. Η αντίδραση του Χίτλερ θα εκδηλωθεί με την κήρυξη της «μάχης του Ατλαντικού» που απέβλεπε πλέον στον οικονομικό αποκλεισμό της Μ. Βρετανίας, αλλά και με την ενίσχυση του πολεμικού μετώπου στη Βόρεια Αφρική και τη στροφή του προς τα ανατολικά, κατά της Σοβιετικής Ένωσης.

Η μάχη της Αγγλίας

«Δεν υπάρχει αμφιβολία πως υπήρξαμε υπερβολικά αισιόδοξοι στις εκτιμήσεις των εχθρικών απωλειών. Στην πραγματικότητα, κατερρίπταμε δύο εχθρικά αεροπλάνα προς ένα δικό μας, αντί τρία προς ένα, όπως επιστεύαμε τότε και εδηλώναμε. Και αυτό όμως ήταν αρκετό. Χωρίς καθόλου να καταστραφεί, η Ρ.Α.Φ. (Royal Air Force) εθριάμβευσε. Εξησφαλίσθη ισχυρά δύναμεις νέων πιλότων. Τα εργοστάσια κατασκευής αεροπλάνων, από τα οποία εξηρτώντο όχι μόνον η ικανοποίηση των αμέσων αναγκών μας αλλά και η ικανότης μας να αντιμετωπίσαμε μακροχρόνιο πόλεμο, υπέστησαν ζημιές, αλλά δεν παρέλυσαν. Οι εργάτες, ειδικευμένοι ή όχι, άνδρες ή γυναίκες, παρέμειναν στους τόρνους των και υπό το πυρ του εχθρού, σαν να ήσαν πυροβολητές εν δράσει - και ήσαν πράγματι... Η αντιαεροπορική διοίκηση προσέφερε στον αεροπορικό αγώνα συνεχή

και επιδέξια βοήθεια. Η κυριότερα συμβολή της ήλθε αργότερα. Το προσωπικό του Σώματος Παρατηρητών, αφοσιωμένο και ακούραστο, ευρίσκετο διαρκώς στη θέση του. Η προσεκτικά τελειοποιημένη οργάνωσις της δυνάμεως των καταδιωκτικών, χωρίς την οποίαν όλα θα ήσαν ίσως ανώφελα, αντέστη επί μήνες ολόκληρους συνε-χούς εντάσεως. Όλος ο κόσμος συνέβαλε. Και πρώτα θα πρέπει να αναφέρωμε τη γενναιότητα και την ικανό-τητα των πιλότων καταδιωκτικών, που υπήρξαν ασύ-γκριτοι. Έτσι σώθηκε η Αγγλία. Μπορούσα με το δίκιο μου να πω στη Βουλή των Κοινοτήτων: "Ποτέ, μέσα στην ιστορία των πολέμων, τόσο πολλοί δεν οφείλουν τόσο πολλά σε τόσο λίγους"».

Ουίνστον Τσόρτσιλ, Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, τ. 2., μτφρ. Αντώνης Σαμαράκης, Ελληνική Μορφωτική Εστία, Αθήνα, χ.χ.,σ. 260-261.

Η γερμανική εισβολή στη Σοβιετική Ένωση. Στις 22 Ιουνίου 1941 τα γερμανικά στρατεύματα εισέβαλαν στη Ρωσία, καταπατώντας το Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ (1939). Η επιχείρηση εκτελέστηκε σε εφαρμογή του σχεδίου «Μπαρμπαρόσα», που είχε καταρτιστεί από τον Χίτλερ τον Δεκέμβριο ήδη του 1940. Η επιθετική αυτή πρωτοβουλία αντανάκλούσε την αντίληψη για την ανάγκη εξασφάλισης «ζωτικού χώρου», εξυπηρετούσε όμως και τα προπαγανδιστικά συνθήματα του ναζιστικού καθεστώτος κατά του διεθνούς κομμουνισμού. Αρχικά η προέλαση των εισβολέων ήταν ραγδαία: κατά-λαμβάνοντας σε διάστημα λίγων εβδομάδων έδαφος εμβαδού ενός εκατομμυρίου τετραγωνικών χιλιομέ-τρων, προσέγγισαν το Λένινγκραντ και τη Μόσχα. Η έλευση όμως του χειμώνα και η ολοένα και περισσότε-ρο σθεναρή αντίσταση των Σοβιετικών θα ανακόψει τη νικηφόρα πορεία τους. Την άνοιξη εξάλλου του 1942 τα

γερμανικά στρατεύματα θα στραφούν και νοτιοανατολικά, προσβάλλοντας την πόλη του Στάλινγκραντ, όπου όμως προσέκρουσαν στην ισχυρή αντίσταση των Σοβιετικών.

Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ (Winston Churchill, 1874-1965), πρωθυπουργός της Αγγλίας (1940-1945, 1951- 1955), εμπυχώνει τον βρετανικό λαό ύστερα από τους βομβαρδισμούς της Λουφτβάφε. Ο Τσόρτσιλ ήταν η ψυχή της βρετανικής άμυνας κατά τη γερμανική αεροπορική επίθεση στη «μάχη της Αγγλίας» (Αύγουστος-Σεπτέμβριος 1940).

Η είσοδος των ΗΠΑ στον πόλεμο. Σε εφαρμογή της πολιτικής της ουδετερότητας, η αμερικανική κυβέρνηση είχε αποφύγει αρχικά να εμπλακεί στην ένοπλη σύρραξη. Ο πρόεδρος **Φρανκλίνος Ρούζβελτ** δεν απέκρυπτε τη συμπάθειά του έναντι των δυτικών Συμμάχων -ιδιαίτερα όσων η παρουσία προσφερόταν για να ενισχύσει την ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών- και, τον Αύγουστο

του 1941, είχε συνυπογράψει από κοινού με τον Τσόρτσιλ τον Χάρτη του Ατλαντικού, όπου διακηρύσσονταν πανηγυρικά οι δημοκρατικές αρχές που θα έπρεπε να διέπουν τη διεθνή ζωή. Η τελική έξοδος εντούτοις των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο εναντίον των δυνάμεων του Άξονα θα είναι το αποτέλεσμα της αιφνιδιαστικής αεροπορικής επίθεσης που θα εξαπολύσουν οι Ιάπωνες κατά της ισχυρής ναυτικής βάσης στο Περλ Χάρμπορ της Χαβάης, στις 7 Δεκεμβρίου του 1941.

Γερμανικά στρατεύματα εισβάλλουν στην Ουκρανία. Στις 22 Ιουνίου 1941 ο γερμανικός στρατός εισέβαλε στη Σοβιετική Ένωση, επιτυγχάνοντας σε μερικές μόνο εβδομάδες την κατάκτηση μεγάλου μέρους της ΕΣΣΔ. Η επίθεση ανακόπηκε τον Δεκέμβριο του 1941, καθώς η Βέρμαχτ απέτυχε να καταλάβει τη Μόσχα και το Λένινγκραντ. Από την άνοιξη του 1942 η γερμανική επίθεση επαναλήφθηκε στο νότιο μέτωπο κατά του Στάλινγκραντ.

Ο Χάρτης του Ατλαντικού

«Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και ο Πρωθυπουργός κ. Τούρτσιλ, εκπροσωπών την Κυβέρνησιν της Α. Μεγαλειότητος του Ηνωμένου Βασιλείου, συνελθόντες προς τον σκοπόν να εξεύρουν και συντονίσουν τα μέσα διά την κατοχύρωσιν της ασφαλείας των δύο χωρών των έναντι της χιτλερικής και γερμανικής επιθέσεως και των κινδύνων οι οποίοι δημιουργούνται εκ ταύτης δι' όλους τους λαούς, θεωρούν ορθόν να καταστήσουν γνωστός ωρισμένας αρχάς, τας οποίας αμφότεροι αποδέχονται ως κανόνας διά τον καθορισμόν της πολιτικής των και επί των οποίων στηρίζουν τας ελπίδας των διά την επίτευξιν ενός καλυτέρου μέλλοντος διά τον κόσμον ολόκληρον.

Πρώτον, αι χώραι των δεν επιθυμούν καμίαν εδαφικήν ή άλλην επέκτασιν.

Δεύτερον, δεν επιθυμούν να ίδουν πραγματοποιουμένας εδαφικός μεταβολάς, αι οποία δεν θα είναι σύμφωνοι προς την ελευθέρως εκτεφρασμένην επιθυμίαν των ελευθέρων λαών.

Τρίτον, σέβονται το δικαίωμα όλων των λαών να εκλέξουν την μορφήν της κυβερνήσεως υπό την οποίαν επιθυμούν να ζήσουν. Ενδιαφέρονται μόνον να υπεραμυνθούν των δικαιωμάτων της ελευθερίας του λόγου και της σκέψεως, άνευ των οποίων η τοιαύτη εκλογή θα είναι απατηλή.

Τέταρτον, θα προσπαθήσουν να πραγματοποιήσουν μίαν δικαίαν και ίσην κατανομήν απαραίτητων ουσιωδών προϊόντων, όχι μόνον εντός των εδαφικών των ορίων, αλλά και μεταξύ των εθνών της γης. Πέμπτον, επιζητούν ειρήνην, η οποία όχι μόνον να καταρρίψη διά παντός την χιτλερικήν τυραννίαν, αλλά διά μίας αποτελεσματικής διεθνούς οργανώσεως να παράσχη εις όλα τα κράτη και τους λαούς τα μέσα να ζήσουν εν ασφα-

λεία, εντός των ιδίων αυτών συνόρων, και να διασχίζουν τας θαλάσσας και τους ωκεανούς χωρίς να φοβούνται να υποστούν παρανόμους επιθέσεις και να αναγκάζονται να διατηρούν επαχθείς εξοπλισμούς».

Winston S. Churchill, «Απομνημονεύματα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου», τ. Γ': Η μεγάλη συμμαχία, βιβλίο πρώτο: Η εισβολή εις την Ρωσίαν, μτφρ. Μαρία Μακκά, Φιλοσοφική και Ιστορική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, χ.χ., σ. 52-53.

Τα μέτωπα του πολέμου έως το 1942. Έως τα μέσα του 1942 ο Χίτλερ και οι σύμμαχοι του έτειναν να προσεγγίσουν τους στόχους τους. Η «Μεγάλη Γερμανία» των 100 εκατομμυρίων κατοίκων συμπεριλάμβανε το σύνολο των περιοχών που είχαν ενσωματωθεί στο Τρίτο Ράιχ από το 1938. Επιπλέον, εκτεταμένα εδάφη είχαν καταληφθεί από τη Βέρμαχτ* και είχαν υπαχθεί στη γερμανική διοίκηση. Σε ορισμένες, τέλος, περιπτώσεις –κυρίως στη νότια Γαλλία- είχε εκχωρηθεί το δικαίωμα φαινομενικά να αυτοκυβερνώνται, υπό την άγρυπνη όμως εποπτεία των ναζί. Ακόμη και τα συμμαχικά προς τη Γερμανία ευρωπαϊκά κράτη -όπως η Ουγγαρία, η Βουλγαρία και η φασιστική Ιταλία- θα υποστούν με την πάροδο του χρόνου τον ολοένα και μεγαλύτερο ασφυκτικό έλεγχο του Βερολίνου.

Ακόμη και πέρα από την Ευρώπη όμως οι δυνάμεις του Άξονα είχαν αναλάβει την πρωτοβουλία. Στη Βόρεια Αφρική ο στρατηγός Ρόμελ, επικεφαλής του «Africa Korps»*, είχε απωθήσει τους Συμμάχους έως την Αίγυπτο. Οι Ιάπωνες εξάλλου αφού είχαν κυριαρχήσει στην Ανατολική Ασία, επεξέτειναν μετά την επίθεση κατά των Ηνωμένων Πολιτειών τον έλεγχο τους και στο μεγαλύτερο τμήμα του Ειρηνικού Ωκεανού.

Μαρτυρία από το πολιορκημένο από τους Γερμανούς Λένινγκραντ

«Ο νεκροθάλαμος του νοσοκομείου είναι γεμάτος. Όχι μόνο δεν επαρκούν τα ελάχιστα φορτηγά για να μεταφέρουν τους νεκρούς στο κοιμητήριο, αλλά, ακόμη πιο σημαντικό, δεν υπάρχει αρκετή βενζίνη για να βάλουμε στα φορτηγά και -το κυριότερο- δεν έχει απομείνει δύναμη στους ζωντανούς για να θάψουν τους νεκρούς».
Από το Ημερολόγιο του Λένινγκραντ της Βέρας Ινμπέρ, καταχώριση 26 Δεκεμβρίου 1941. Τον χειμώνα του 1941-42 περί το ένα εκατομμύριο κατοίκων της πόλης πέθανε από την πείνα ή από τις γερμανικές επιθέσεις.
History in Quotations, όπ.π., σ. 853:7

Ερωτήσεις

Αν και στα μέσα του 1942 ο Χίτλερ και οι σύμμαχοί του έτειναν να προσεγγίσουν τους στόχους τους, δυο πρωτοβουλίες των δυνάμεων του Άξονα εντός του 1941 προοιωνίζονταν αναστροφή της ευνοϊκής έως τότε έκβασης του πολέμου για τον Χίτλερ. Ποιες ήταν αυτές οι πρωτοβουλίες και γιατί είχαν τόσο μεγάλες συνέπειες;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2^{ου} ΤΟΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄. Από τον 19^ο στον 20^ο αιώνα (1871-1914)

- 4. Εθνικά κινήματα στην Νοτιανατολική Ευρώπη.....5**
- 5. Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-1913).....18**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και οι άμεσες επιπτώσεις του.

- 1. Οι ανταγωνισμοί των μεγάλων δυνάμεων (1870-1914).....33**
- 2. Η διεξαγωγή και η έκβαση του πολέμου (1914-1918).....39**
- 3. Η Ελλάδα στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.....46**
- 4. Το Συνέδριο Ειρήνης των Παρισίων (1919-1920).....56**
- 5. Ο Μικρασιατικός Πόλεμος (1819-1922).....65**
- 6. Η Ρωσική Επανάσταση.....81**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄. Η Ευρώπη και ο κόσμος κατά τη διάρκεια του Μεσοπολέμου.

- 1. Η δεκαετία 1920-1930.....91**
- 2. Εσωτερικές εξελίξεις στην Ελλάδα (1923-1930).....101**
- 3. Η διεθνής οικονομική κρίση και οι συνέπειές της...112**
- 4. Η Ελλάδα στην κρίσιμη δεκαετία 1930-1940.....117**
- 5. Ο υπόλοιπος κόσμος.....127**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος.

- 1. Προς νέα ένοπλη αναμέτρηση134**
- 2. Η επικράτηση της Γερμανίας στην ηπειρωτική Ευρώπη και η επέκταση του πολέμου (1939-1942).....144**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.

